ДЖОН СКАЛЗИ
ВОЙНАТА НА СТАРЦИТЕ

Част 1 от „Войната на старците“

Превод от английски: Юлиян Стойнов, 2007

chitanka.info

На Рейгън Ейвъри, първия ми читател,
и неизбежно на Кристин и Атена

ПЪРВА ЧАСТ

1.

Две неща направих на седемдесет и петия си рожден ден. Отидох на гроба на жена ми. После отидох в армията.

Посещението на Катиния гроб бе по-малко драматичното. Тя е в гробището „Харис Крийк“, на по-малко от миля от къщата ни. Много трудно беше да й намеря парцел в гробището, никой от двама ни не бе очаквал да се случи толкова скоро и не бяхме предприели нужните постъпки. Унизително е да се разправяш с уредник на гробище, че жена ти няма платено място и не могат да я погребат. В края на краищата се наложи синът ми Чарли, който по случайност беше и кмет, да дръпне нужните конци, за да получим желания парцел. Има известни преимущества да си баща на кмета.

Та за гробното място. Скромно и незабележимо, с малка табелка вместо масивен камък. Кати лежи до Сандра Кейн, върху чийто гроб се издига голям надгробен камък от шлифован черен гранит, оборудван с гимназиална снимка на Санди и сълзлив цитат от Кийтс за смъртта и младостта, гравиран най-отгоре. Съвсем в стила на Санди, между другото. Щеше да е доста забавно, ако имаше някакъв начин Кати да научи, че Сандра лежи до нея с цялото великолепие на този огромен и лъскав камък: докато бяха живи, Санди винаги поддържаше нещо като пасивно-агресивно съперничество между двете. Ако Кати се появеше на градската надпревара за домашни сладкиши с ябълков пай, Санди неизменно щеше да донесе три, че и повече, и да се намуси, ако паят на Кати се продаде пръв. Какво правеше Кати ли? Просто си купуваше от пая на Санди — само мир да има. Трудно обаче е да се каже дали от гледна точка на Санди това не влошаваше нещата.

Та в този ред на мисли надгробният камък на Санди може да се брои за последна дума по въпроса — окончателното изфукване, което не може да бъде оборено, защото в края на краищата Кати е вече мъртва. От друга страна, не помня някой да е посещавал гроба на Санди. Три месеца след смъртта й Стив Кейн продаде къщата и се пресели в Аризона с усмивка, широка колкото междущатска магистрала. Малко по-късно ми прати картичка — събрал се с една

тамошна дамичка, преди петдесетина години прочута порнозвезда. Трябва да призная, че близо седмица, след като научих това, се чувствах някак омерзен. Децата и внуците на Санди живеят в съседното градче, но като гледам какъв интерес проявяват към гроба й, могат спокойно да са другаде, дори в Аризона. Нищо чудно аз да съм единственият, дето е чел словата на Кийтс, гравирани върху надгробната й плоча.

На табелката на Кати е изписано само името й (Катрин Ребека Пери), годините на раждането и смъртта и кратка епитафия: „ЛЮБИМА СЪПРУГА И МАЙКА“. Прочитам тези думи всеки път, когато навестявам гроба — кратки слова, ужасно недостатъчни, за да опишат цял един живот. Думи, които не могат да кажат нищо за нея, за това как е посрещала всеки нов ден, какво е работила, за интересите й или за това дали е обичала пътешествията. От тях няма как да разбереш какъв е бил любимият й цвят, нито дали си е харесвала прическата, за кого е гласувала, имала ли е чувство за хумор. Няма да знаеш нищо за нея, освен че е била обичана. Което е самата истина. Кати би сметнала това за напълно достатъчно.

Мразя да идвам тук. Мразя мисълта, че жена ми е мъртва, мразя спомена за това как в един миг в една съботна утрин тя правеше в кухнята вафлена торта и ми разказваше за срещата на библиотечния съвет предната вечер, а в следващия лежеше на пода и се гърчеше в мъчителни спазми, докато ударът разкъсваше мозъка й. Мразя и последните й думи: „Къде сложих ванилията, по дяволите?“ Мразя факта, че се превърнах в един от онези старци, които ходят на гробищата, за да са до мъртвата си съпруга. Когато бях (много) по-млад, често питах Кати какъв ще е смисълът. Купчина гниеща плът и кости, принадлежали някога на човек, който вече не е между живите, си е само купчина гниеща плът и кости. Човека просто го няма — отлетял е за рая, или е в ада, или кой знае къде. Със същия успех можеш да ходиш на посещения при парче пушено месо. Когато остареещ, си даваш сметка, че е точно така. Само дето това вече не те интересува. Защото е всичко, което имаш.

Колкото и да ненавиждам гробището, радвам се, че е близо до вкъщи. Защото Кати ми липсва ужасно. И е много по-лесно да съм с нея тук, където тя е мъртва, вместо на места, на които я помня жива.

Не останах дълго — никога не оставам дълго. Стоя само колкото да почувствам болката, която е все тъй прясна след всичките тези осем години и която неизменно ми напомня, че има и други неща, дето мога да свърша, вместо да стоя насред гробището като изкуфял глупак. Мине ли ми тази мисъл, се обръщам и си тръгвам, без дори да погледна през рамо. Всъщност това беше последният път, когато идвах тук, но не исках да се задълбочавам върху тази мисъл. Както вече ви казах, това е едно от онези места, на които тя никога не е присъствала в друг вид, освен в настоящия. Има много по-ценни спомени, над които да се съсредоточа.

Макар че, като си помисля, записването в армията също не беше кой знае колко драматично.

Градчето ни е твърде малко, за да си има собствена наборна служба. Наложи се да отскоча до Грийнвил, областния център, за да постъпя. Наборната служба се помещаваше в тясна стаичка на един от етажите на универсалния магазин, напъхана между официално лицензираната питиепродавница и студио за татуировки. В който и от двата магазина да решиш да влезеш, на сутринта може да се събудиш със сериозни проблеми.

Отвътре канцеларията изглеждаше още по-непривлекателно, ако това въобще е възможно. Беше обзаведена с бюро, компютър и принтер, два стола, на единия от които седеше служителката, и още шест други, подредени покрай стените. На малка масичка пред шестте бяха струпани овехтели издания на „Таим“ и „Нюзуик“. Двамата с Кати, разбира се, бяхме идвали тук преди десетина години и имах чувството, че нищо не се е променило, включително списанията. Само служителката ми изглеждаше различна. Предишната май нямаше нито дълга коса, нито цици.

Сегашната пишеше нещо на компютъра и изглеждаше погълната от работата си.

— Един момент и ще ви обърна внимание — каза, без да вдига глава. Рефлекс като на кучетата на Павлов към отварянето на вратата.

— О, не бързайте — отвърнах. — Виждам, че сте претрупани с работа.

Опитът ми да се пошегувам бе подминат с пренебрежение, но все пак се радвах, че не съм изгубил форма. Седнах на стола до бюрото и я зачаках да свърши онова, с което се занимава.

— Идвате или заминавате? — попита тя накрая и вдигна очи към мен.

— Моля?

— Идвате или заминавате — повтори тя. — Идвате, за да заявите съгласието си да постъпите, или заминавате за започване на службата?

— О… заминавам.

Тя ме погледна още веднъж над смъкнатите си очила.

— Вие сте Джон Пери, нали?

— Как познахте?

Тя кимна към компютъра.

— Повечето хора, които постъпват на служба, го правят на рождения си ден, въпреки че разполагат с трийсетдневен гратисен период. Днес имаме само трима рожденици. Мери Валъри вече се обади, за да ни извести, че не желае да постъпва. А не ми приличате на Синтия Смит.

— Радвам се да го чуя — отвърнах.

— И тъй като не сте тук, за да заявите желание за постъпване — продължи тя, като игнорира поредната ми проява на хумор, — е логично да се предположи, че сте Джон Пери.

— Може да съм някой самотен старец, отбил се да си намери компания.

— Тук не идват такива — отвърна тя. — Изглежда, хлапетата от студиото ги плашат с демоничните си татуировки. — Намести се на стола и съсредоточи вниманието си върху мен. — Документите, ако обичате.

— Но нали вече знаете кой съм?

— Просто за да сме сигурни — каза тя, но на устните й не затрептя и намек за усмивка. Сигурно не е лесно да се занимаваш ежедневно със склерозирали заядливци като мен.

Подадох шофьорската си книжка, акта за раждане и националната си лична карта. Тя ги взе, измъкна изпод бюрото една плочка, включи я в компютъра и я постави пред мен. Сложих дланта си върху нея и изчаках положителна идентификация. Жената пъхна личната ми карта в страничния процеп за потвърждение и пак каза:

— Вие сте Джон Пери.

— Е, върнахме се там, откъдето започнахме.

Тя ме игнорира отново.

— Преди десет години, в деня, когато сте заявили желанието си да постъпите на служба, сте получили необходимата информация относно Колониалните отбранителни сили, правата и задълженията ви, свързани с постъпването в тях. — Говореше с тон, който подсказваше, че произнася тази реч поне веднъж дневно, вероятно и по-често. — В промеждутъчния период сте получавали опреснителни материали, с които сме ви напомняли за поетото от вас задължение. Питам ви — на този етап нуждаете ли се от още информация по въпроса, или сте в състояние да декларирате, че осъзнавате и разбирате напълно правата и задълженията, които предстои да поемете? Имайте предвид, че изискването на допълнителна информация и материали в този момент все още не подлежи на съдебно наказание.

Припомних си пояснителната лекция. Първата част се състоеше от досадна реч, посветена на човешките колонии и произнесена от монотонен апаратчик на КОС: присъстваха десетина застаряващи граждани от областта, които не спираха да се тъпчат с понички и да се наливат с кафе. След това ни раздадоха брошурки, посветени на службата в КОС — ако се съдеше по тях, нещата там не се различаваха от военната служба където и да било. Когато се стигна до частта с въпроси и отговори, узнахме, че лекторът всъщност не служи в КОС, а е нает да изнася лекции в нашата област.

Втората част бе кратък медицински преглед. Взеха ми кръв, остъргаха вътрешната страна на бузата ми с тампон за тъканна проба и ми направиха скенер на мозъка. Изглежда, го преминах успешно. Оттогава всяка година ми пращаха нова брошурка по пощата. След втората година ги изхвърлях, без да ги чета. Не надзърнах в нито една.

— Разбирам — отвърнах лаконично.

Тя кимна, бръкна отново в бюрото, извади лист и писалка и ги сложи пред мен. Върху листа имаше няколко параграфа, под всеки имаше място за подпис. Документът ми беше познат, бях подписал подобен на този преди десет години, за да потвърдя, че разбирам и съм съгласен с това, което ще ми се случи *след* десет години.

— Ще ви прочета изброените параграфи един по един — каза тя. — В края на всеки, ако ги разбирате и сте съгласен с тях, ще ви помоля

да поставите подписа си и да напишете собственоръчно датата. Ако имате въпроси, бъдете така добър да ги задавате след прочитането на поредния параграф. Ако не разбирате или не сте съгласен с прочетеното, моля, не подписвайте. Ясна ли съм?

— Напълно.

— Чудесно — рече тя. — Първи параграф: „Аз, долуподписаният, разбирам и заявявам, че напълно доброволно и по собствена воля, без каквато и да било принуда и натиск, постъпвам на служба в Колониалните отбранителни сили, с продължителност не по-малка от две земни години. Разбирам и съм съгласен също така споменатата продължителност да бъде удължавана едностранно и по преценка на Колониалните отбранителни сили за период до осем години при избухване на война или възникване на военна заплаха“.

Клаузата за тези „десет години общо“ не беше новина за мен — макар да не бях чел брошурките от последните години, се бях натъкнал на нея в първата, пък и тя не бе тайна за обществото. Сигурно много хора я смятат за незначителна, но ако питате мен, КОС нямаше да я поставят, ако не смятаха да се възползват от нея. Заради Карантинните закони, ние тук, на Земята, не знаем почти нищо за колониалните войни. Все пак от малкото, което дочуваме, става ясно, че вселената в никакъв случай не е арена на нестихващ мир.

Подписах.

— Втори параграф: „Разбирам и потвърждавам, че с доброволното си встъпване в Колониалните отбранителни сили давам съгласието си да нося оръжие и да го използвам срещу враговете на Колониалния съюз, между които може да има и други човешки сили. По време на службата си нямам право да отказвам да нося оръжие или да отказвам да изпълня дадените ми заповеди, нито да се позовавам на морални и религиозни причини за изпълняване на воинския си дълг“.

Колко от доброволците за постъпване в КОС по-късно заявяват, че не могат да воюват по религиозни подбуди? Подписах.

— Трети параграф: „Разбирам и потвърждавам, че ще изпълнявам точно и безпрекословно всички заповеди и разпоредби на висшестоящите офицери съгласно Общия устав на Колониалните въоръжени сили“.

Подписах.

— Четвърти параграф: „Разбирам и потвърждавам, че с доброволното си встъпване в Колониалните отбранителни сили ще приема всякакви медицински, хирургични или терапевтични процедури и намеси, смятани за необходими от страна на Колониалните отбранителни сили за повишаване на моята бойна готовност“.

Ето я и основната причина, поради която аз и безброй други седемдесет и пет годишни старци постъпваме в КОС всяка година.

Веднъж казах на дядо ми, че докато се дотътря до неговата възраст, учените ще измислят начин да удължат съществено нормалния човешки живот. Той се засмя, а после ми призна, че навремето мислел по същия начин, а ето, че вече го докарал до дълбока старост без промяна в статуквото. Сега съм в неговата позиция. Проблемът в остаряването не е, че ти се случва едно, а после други неприятни неща — случват се всичките накуп.

Човек не може да спре стареенето. Генното лечение, заместващите органи и пластичната хирургия водят непрестанна борба с него. Но рано или късно то се докопва до теб. Слагат ти нов бял дроб и някоя сърдечна клапа изпуска. Сменят ти сърцето и черният ти дроб се надува като детско басейнче. Сменят дроба и тогава те прасва някой удар в мозъка. Това е главният коз на стареенето — още не са се научили да сменят мозъци.

От доста време средната продължителност на живота се покатери до деветдесет години и напоследък се задържа там. Сиреч, Господ Бог ни пусна да минем центъра, но когато наближихме първата защитна линия, стовари тежкия си крак отгоре. Хората могат да живеят и по-дълго и някои от тях наистина живеят по-дълго, но си остават старци и нищо повече.

Погледнете себе си: когато сте на двайсет и пет, трийсет и пет, четирийсет и пет и дори петдесет и пет, все още имате достатъчно сили да вземете от света каквото пожелаете. Когато сте на шейсет и пет и тялото ви започва да сдава багажа, споменатите мистериозни и малко плашещи „медицински, терапевтични и хирургични процедури и намеси“ започват да ви се струват интересни. После навършвате седемдесет и пет, някои от приятелите ви вече ги няма, сменили сте поне един жизненоважен орган, ставате да пикаете по четири пъти на

нощ и не можете да изкачите втория етаж, без да се задъхате, а хората ви успокояват, че „изглеждате доста добре за възрастта си“.

Да замениш това за десет години живот в младо и здраво тяло, макар и в зона на военни действия, изглежда доста добра сделка. Особено след като ако не го направиш, след същите тези десет години ще си на осемдесет и пет и единствената разлика между теб и стафидата ще е, че докато и двамата сте сбръчкани и без простата, стафидата поначало не е имала простата.

Добре, ще попита някой, как в КОС успяват да се преборят със стареенето? Никой тук, на Земята, не знае отговора. Земните учени не са в състояние да обяснят как го правят, нито да копират техния успех, макар да не е заради нежелание или липса на опит. Колониалните отбранителни сили не действат открито, тъй че не можете да попитате и някой ветеран. Изглежда, колонистите също не знаят отговора, дори и да ги попитате, което всъщност не можете да направите. Каквито и процедури и лекарствени средства да се прилагат, това става някъде по станциите, в добре охранявани зони на колониалните сили, далеч от любопитните погледи на глобални и национални правителства. С други думи, никаква помощ от Чичо Сам или който и да било друг.

От време на време някое правителство, президент или диктатор решава да наложи забрана върху набора на доброволци за Колониалните отбранителни сили, докато не разкрият тайните си. Колониалните сили никога не влизат в спор — просто си събират багажа и си тръгват. Малко след това всички седемдесет и пет годишни в споменатата страна предприемат продължително междупланетно пътешествие, от което така и не се връщат. КОС не дават обяснения нито разумни доводи или логични обосновки. Ако искате да узнаете как връщат младостта на хората, просто трябва да се запишете при тях.

Като мен.

— Пети параграф: „Разбирам и потвърждавам, че с доброволното си встъпване в Колониалните отбранителни сили прекратявам своята гражданска принадлежност към националната и политическа общност, на която съм принадлежал, в конкретния случай Съединените американски щати, както и наследственото ми право да живея на планетата Земя. Разбирам, че от този момент ставам гражданин на Колониалния съюз, поданик и служител на Колониалните отбранителни сили. Признавам и осъзнавам, че след прекратяване на

своето местно гражданство и планетно жителско право няма да мога да се завърна на Земята, след като приключи периодът на моята служба в Колониалните въоръжени сили, и че ще бъда настанен за по-нататъшно съществуване в колония по избор и желание на Колониалния съюз и/или Колониалните отбранителни сили“.

Казано по-простичко: няма връщане у дома. Тази част е заимствана от Карантинните закони, които бяха наложени от Колониалния съюз и КОС, според официалното обяснение, за да предпазят Земята от други ксенобиологични болести, подобни на яловата напаст. В началото естествено всички на Земята поддържаха подобно решение. Странно колко единна може да е цяла планета, когато само за една година една трета от мъжкото население губи завинаги оплодителната си способност. Напоследък обаче ентусиазмът по този въпрос взе да се изчерпва — на хората им омръзна да киснат на Земята и искат да видят свят, изглежда, дори забравиха времето, когато ни се стовари напастта. Но Колониалният съюз и Колониалните въоръжени сили са тези, които притежават космически кораби и скокови двигатели, а без тях междузвездните пътувания са невъзможни. Та така стоят нещата.

(Не че всичко това имаше някакво значение за мен. В края на краищата вече бях решил, че ще ходя там, където ме пратят, пък да става каквото ще.)

Едно странично следствие от Карантинните закони и монопола върху мигнодвига, тоест скоковия двигател, е, че комуникациите между Земята и колониите (както и между самите колонии) са почти невъзможни. Единственият начин да се получи своевременен отговор от някоя колония е да се пренесе от кораб, снабден с мигнодвиг — Колониалните сили правят, макар и неохотно, тази услуга, но само по отношение на планетарните правителства, всички останали си остават прецакани. Е, можете да си монтирате радиотранслаторна чиния и да чакате, докато улови сигнал от някоя колония, но след като най-близката от тях, Алфа, е на осемдесет и три светлинни години от Земята, ще ви е доста трудно да водите диалог.

Никога не съм се интересувал, но предполагам, че тъкмо този параграф кара най-много хора да се отказват. Едно е да мечтаеш отново да си млад, съвсем друго — да обърнеш гръб на всичко, което си познавал, на всеки, когото си срещал или обичал, да зачеркнеш опит

и спомени, трупани седем десетилетия и половина. Ужасно трудно е да се сбогуваш с цял един живот.

Подписах.

— Шести параграф — последен — поясни служителката. — „Разбирам и потвърждавам, че от седемдесет и втория час на полагането на последния подпис върху този документ, или съответно на моето отпътуване от Земята с кораб на Колониалните отбранителни сили — което от двете събития предхожда другото, — от юридическа гледна точка ще бъда смятан за покойник в обществено-политическата общност, която обитавам, в конкретния случай щат Охайо на Съединените американски щати. Всичко, което притежавам, ще бъде разпределено на моите наследници, или ако няма такива, както следва съгласно местните закони. Ще бъдат закрити всички мои сметки, ще бъдат анулирани всички мои дългове и източници на приходи. Разбирам и потвърждавам, че ако не съм в състояние да извърша разпределение на своето имущество, мога по собствено желание да получа правна и финансова помощ от страна на Колониалните отбранителни сили“.

Подписах. Оставаха ми точно седемдесет и два часа живот. Така да се каже.

— Какво ще стане, ако не напусна планетата до седемдесет и два часа? — попитах, докато подавах документа на служителката.

— Нищо — отвърна тя. — Ако се изключи фактът, че ще бъдете мъртъв от юридическа гледна точка, а имуществото ви ще бъде разпределено според завещанието ви. Ще останете без финансови средства, възможност за постъпления, без лично досие в архивите и няма да можете да разчитате на защитата на закона.

— С други думи, ако някой реши да ми види сметката, няма да има юридически последствия?

— Е, не съвсем — възрази тя. — Тъй като ще бъдете официално обявен за мъртъв, могат да го съдят за „оскверняване на трупа“.

— Невероятно. — Ухилих се.

— Но ще добавя — продължи тя многозначително, — че досега не се е стигало до подобно нещо. Във всеки един момент от споменатите седемдесет и два часа можете да ми се обадите и да ме осведомите, че сте променили решението си. Достатъчно е само да ми позвъните. Ако не съм тук, сведението ще бъде прието от телефонния

секретар. Важното е да се уверим, че вие сте този, който изразява промяна на волята си, и автоматически ще прекратим изпълнението на договора. Не бива обаче да забравяте, че подобна отмяна ви лишава от възможността за повторно кандидатстване. Имате право само на един опит.

— Схванах. Нужно ли е да полагам клетва?

— Ни най-малко. Сега ще обработя формуляра и ще ви дам билет. — Тя се обърна към компютъра и натисна няколко клавиша. — Само минутка…

— Не съм се разбързал чак толкова. Мога ли да ви попитам нещо?

— Омъжена съм — рече тя.

— Не това смятах да питам — рекох. — Често ли ви правят предложения?

— Непрестанно — оплака се тя. — Много е неприятно.

— Съчувствам ви. — Тя кимна. — Това, което смятах да ви питам, е дали сте срещала някой, който наистина служи в КОС?

— Освен наборниците ли? — Кимнах. — Не. КОС имат филиал на Земята, който се занимава с наборната дейност, но никой от нас не е постъпвал на действителна служба. Получаваме всички материали и информация от посолството на Колониалния съюз и нищо от самите КОС. Съмнявам се, че въобще идват на Земята.

— Не ви ли притеснява, че работите за хора, които никога не сте срещали?

— Не — отвърна тя. — Работата не е натоварена, заплащането е добро, като се има предвид колко малко средства са вложени тук. — Тя посочи спартански обзаведената канцелария. — Като стана дума, вие също сте готов да встъпите в една организация, за която не знаете почти нищо. Това не ви ли безпокои?

— Не ми е хрумвало — признах. — Стар съм, жена ми е мъртва и няма кой знае колко важни причини да оставам тук. Вие самата ще постъпите ли на служба, когато ви дойде времето?

Тя сви рамене.

— Нямам нищо против старостта.

— И аз нямах, докато бях млад. Не харесах това, което дойде по-късно.

Принтерът изписука и изплю нещо, което наподобяваше сгъната карта. Тя я взе и ми я подаде.

— Ето ви билета. На него пише името ви и че сте наборник на КОС. Не го губете. Рейсът потегля от входа на тази служба точно след три дена. Ще ви откара на летище „Дейтън“. Тръгва в 8:30 сутринта, но ще ви посъветвам да дойдете по-рано. Имате право само на ръчна чанта, така че подберете внимателно вещите, които ще вземете. Излитате от Дейтън в единайсет сутринта с полет за Чикаго и после в два следобед със стратолет за Найроби. Часовата разлика е девет часа, така че в Найроби ще пристигнете в полунощ местно време. Там ще ви очаква представител на КОС и ще получите възможност за избор — дали да вземете космоелеватора в два сутринта за Колониалната станция, или да си починете и да се качите на следващия в девет. Оттам нататък сте в ръцете на КОС.

Взех билета.

— Какво да правя, ако някой от тези полети се забави?

— Подобно нещо не се е случвало нито веднъж за петте години, откакто съм на работа тук — отвърна невъзмутимо тя.

— Брей! Сигурно и влаковете им вървят навреме.

Тя дори не мигна.

— Знаете ли — продължих, — откакто съм тук, непрестанно се шегувам.

— Знам — рече тя. — Съжалявам. Оперирана съм от чувство за хумор още като малка.

— Олеле!

— Това беше шега. — Тя стана и ми подаде ръка. Аз също станах и я стиснах.

— Поздравления, наборник — рече тя. — Желая ви успех там горе, сред звездите. От сърце ви го пожелавам — добави.

— Благодаря — отвърнах. — Оценявам жеста. — Тя кимна, седна и извърна поглед към компютъра. Очевидно беше време да си вървя.

На паркинга отвън срещнах възрастна жена, куцукаше към вратата.

— Синтия Смит? — подхвърлих.

— Да — отвърна тя. — Откъде знаете?

— Исках просто да ви честитя рождения ден — казах и посочих нагоре. — Може би ще се срещнем там.

Тя се усмихна, сети се какво имам предвид. Е, днес най-сетне накарах някой да се усмихне. Нещата вървяха към подобрение.

2.

Някой изстреля Найроби изпод нас и рязко го дръпна настрани. Минахме по платформата и застанахме до прозореца, все едно че бяхме в асансьор (което донякъде е вярно, когато става въпрос за космоелеватора), и загледахме как земната повърхност се отдалечава.

— Изглеждат като мравки от толкова високо! — възкликна с кресливото си гласче застаналият до мен Лион Дейк. — Черни мравки!

Обзе ме неудържимото желание да разбия някой прозорец и да хвърля Лион навън. За съжаление нямаше как — платформата на космоелеватора е изработена от материали с необичайна твърдост и издръжливост, които същевременно са прозрачни, за да могат пътниците да се любуват на гледката. Освен това помещението е херметически изолирано, което щеше да ни дойде добре само след няколко минути, когато щяхме да сме на такава височина, че споменатото „разбиване на прозорци“ можеше да доведе единствено до експлозивно разхерметизиране, хипоксия и смърт.

Иначе казано, нямаше никаква опасност за Лион да се озове неочаквано в обятията на родната планета. Толкова по-зле за мен. Лион се бе впил в мен още в Чикаго, подобно на тлъст, натъпкан с бифтеци и бира кърлеж, а аз не преставах да се питам как е възможно някой, който има толкова много сланина в кръвта, да е докретал до седемдесет и пет. Прекарах остатъка от нощта в Найроби заслушан в пръдните, които прекъсваха периодично словоизлиянията му относно расовия състав на колониите. Пръдните бяха най-приятната част от монолога — никога не бях изпитвал толкова силно желание да си нахлузя слушалки за времето на полета.

Надявах се, че ще мога да се отърва от него, като избера ранния елеватор от Найроби. Приличаше ми на човек, който би предпочел да си отдъхне, след като цял ден се е занимавал с изпускане на газове. Никакъв късмет. Мисълта, че ще прекарам още шест часа с Лион и неговите пръдни, ми се струваше непоносима, дори бях готов сам да скоча, ако платформата имаше прозорци. Така че се извиних вежливо, като подхвърлих единственото оправдание, което, изглежда, щеше да

го задържи на известно разстояние от мен — казах, че ще ида до тоалетната. Лион изсумтя одобрително. Поех по посока обратна на часовниковата стрелка, където горе-долу се намираха тоалетните, но целта ми бе да открия местенце, където Лион не би могъл да ме затисне отново.

Задачата не беше никак лесна. Платформата на космоелеватора има формата на поничка с диаметър трийсетина метра. „Дупката“ на поничката е онази част, където платформата се плъзга нагоре по елеватора. Диаметърът й е шест-седем метра, дебелината на кабела — малко по-малка, което пак е доста впечатляващо за кабел с дължина няколко хиляди мили. Останалата част от платформата е запълнена със сепарета и дивани, на които пътниците да си отдъхват, да разговарят, да се забавляват и да играят на нещо. И, разбира се, имаше много прозорци, откъдето да се гледа към Земята и останалите елеватори, щръкнали към подножието на Колониалната станция.

На пръв поглед платформата наподобяваше хотелско фоайе, изстреляно внезапно на геостационарна орбита. Проблемът за мен бе, че при подобна констните, които прекъсваха периодично словоизлиянията му относно расовия състав на колониите. Пръдните бяха най-приятната част от монолога — никога не бях изпитвал толкова силно желание да си нахлузя слушалки за времето на полета.

Надявах се, че ще мога да се отърва от него, като избера ранния елеватор от Найроби. Приличаше ми на човек, който би предпочел да си отдъхне, след като цял ден се е занимавал с изпускане на газове. Никакъв късмет. Мисълта, че ще прекарам още шест часа с Лион и неговите пръдни, ми се струваше непоносима, дори бях готов сам да скоча, ако платформата имаше прозорци. Така че се извиних вежливо, като подхвърлих единственото оправдание, което, изглежда, щеше да го задържи на известно разстояние от мен — казах, че ще ида до тоалетната. Лион изсумтя одобрително. Поех по посока обратна на часовниковата стрелка, където горе-долу се намираха тоалетните, но целта ми бе да открия местенце, където Лион не би могъл да ме затисне отново.

Задачата не беше никак лесна. Платформата на космоелеватора има формата на поничка с диаметър трийсетина метра. „Дупката“ на поничката е онази част, където платформата се плъзга нагоре по елеватора. Диаметърът й е шест-седем метра, дебелината на кабела —

малко по-малка, което пак е доста впечатляващо за кабел с дължина няколко хиляди мили. Останалата част от платформата е запълнена със сепарета и дивани, на които пътниците да си отдъхват, да разговарят, да се забавляват и да играят на нещо. И, разбира се, имаше много прозорци, откъдето да се гледа към Земята и останалите елеватори, щръкнали към подножието на Колониалната станция.

На пръв поглед платформата наподобяваше хотелско фоайе, изстреляно внезапно на геостационарна орбита. Проблемът за мен бе, че при подобна конструкция и дизайн беше трудно да открия подходящо скривалище. Ранният полет не бе от предпочитаните, нямаше кой знае колко пътници, с които да се смеся. Накрая реших да си взема нещо за пиене от будката близо до центъра на платформата, горе-долу срещу мястото, където се бе разположил Лион. Прикрит зад централния свод, имах най-големи шансове да се спася от него.

Напускането на Земята във физичен аспект бе досадна работа, най-вече благодарение на неприятната компания на Лион, но изоставянето й в емоционален план се оказа удивително лесно. Година преди отпътуването ми вече бях взел решение да постъпя в редовете на КОС, оттам нататък всичко бе въпрос на уреждане на досадни формалности. Когато преди десет години с Кати бяхме стигнали до това решение, прехвърлихме къщата на сина ни Чарли, така че да я получи, без да се налага да прави юридически постъпки. Повечето от придобивките раздадохме на най-близките си приятели, с останалото щеше да се справя Чарли.

Раздялата с приятелите също не се оказа непреодолима. Хората реагираха на новината с различни степени на изненада и тъга, даваха си сметка, че постъпи ли на служба в Колониалните сили, човек никога не се връща. Но от друга страна, не е като да си отидеш от този свят. Те знаят, че ще сме някъде там, между звездите, и че дори някой ден могат да се присъединят към нас. Сигурно нещо подобно са изпитвали нашите предци, когато са се отправяли да завладяват Америка.

Пък и без това бях съобщил още преди година на всички, на които държа, за предстоящото си заминаване. Достатъчно време, за да си кажем всичко, което имаме да споделяме, да уредим неуредени сметки и да изтрием стари вражди. През тази година имах възможността да поседя със стари приятели и да почовъркаме незараснали рани, да разровим пепелта в угасналите огнища на стари

чувства. На няколко пъти ми се наложи да искам прошка за неща, за които не съжалявах особено много, и почти всеки път всичко приключваше добре. В един от споменатите случаи дори се озовах в леглото с партньорка, с която при други обстоятелства не бих го направил. Но имах желанието да дам на всички онова, което искат от мен, само за да ги накарам да се почувстват по-добре. Предпочитам да се извиня за нещо, за което не ми пука особено, и да оставя след себе добър спомен, вместо да съм твърдоглав и да накарам същия този човек да питае надеждата, че в близко време някое злобно чуждоземно ще ми изпие мозъка. Наречете го ако щете кармична осигуровка.

Чарли ми беше най-голямата грижа. Типично за повечето бащи и синове имахме общи теми и интереси, може да не съм бил най-грижовният баща, нито пък той най-послушният син, особено след като сега гони четирийсетака. Когато научи, че с Кати ще постъпваме в Колониалните сили, той направо пощуря. Припомни ни, че протестирахме срещу Субконтиненталната война. Че винаги сме му казвали, че насилието не е начин да решиш нещата. Че веднъж го бяхме наказали за цял месец, задето бе ходил на стрелбището с Бил Йънг — наистина странно възражение за човек на трийсет години.

Смъртта на Кати сложи край на всички тези спорове, тъй като и двамата си дадохме сметка колко безсмислени са нещата, за които се хващаме — аз бях вдовец, а той ерген и двамата си бяхме единствените близки същества на този свят. Малко след това той се запозна с Лиза и се ожениха, година по-късно стана баща и го избраха за кмет. Чарли бе от цветята, които цъфтят късно, но трайно. Двамата седнахме на масата на преговорите и се изяснихме докрай. Аз му казах колко се гордея (искрено) с това, което е станал, и той на свой ред ми се извини. Сетне се настанихме на верандата и изпихме по няколко бири, докато внук ми Адам гонеше топка в предния двор. Раздялата ни бе чудесна, изпълнена с много чувства, истинска раздяла на баща и син.

Стоях подпрян на будката, посръбвах замислено от колата и си припомнях Чарли и семейството му — и изведнъж в съзнанието ми проникна вресливото гласче на Лион, придружено от друг, нисък и дрезгав, женски глас, който отвръщаше. С риск да бъда разкрит, надникнах иззад будката. Лион, изглежда, бе уловил в мрежите си някоя нещастна женица и сега без капка свян споделяше с нея всички жалки мисли, които бе в състояние да роди размекнатият му от

прекомерна употреба на тлъста храна мозък. Кавалерското ми чувство се пробуди и надви над желанието да се спотайвам, така че излязох от укритието си, за да помогна.

— Това, което *искам* да кажа — тъкмо обясняваше Лион, — е, че никак не е *честно* аз и всички останали американци да чакаме да остареем, за да получим възможност да се поразтъпчем, докато жалки индусчета щъкат между световете, сякаш им е *рождено* право. *Не е честно*, и толкоз! На вас струва ли ви се честно?

— Да, истина е, че не е честно — побърза да се съгласи жената. — Но предполагам, че *и те* са мислели по същия начин, когато изтрихме от лицето на Земята Ню Делхи и Мумбай.

— Ами това казвам де! — възкликна Лион. — *Напукахме* им кухите главички! *Ние* спечелихме войната! А това означава нещо, нали? Но вижте какво стана. Те *изгубиха* и се заеха с колонизацията на вселената, а за нас остана само правото да постъпваме доброволно в армията, която ги пази. Простете, задето го казвам, но не пише ли в Библията: „Смирените ще наследят Земята?“ Щом те загубиха проклетата война, те трябва да са смирените.

— Лион, струва ми се, че не това е смисълът на тази фраза — рекох, като застанах между двамата.

— Джон! Ето го човека, който знае за какво говоря — рече Лион и ми се ухили доволно.

Жената се извърна към мен.

— Познавате ли този господин? — попита тя с тон, който като че ли намекваше, че ако наистина го познавам, нещо с мен трябва да не е наред.

— Срещнахме се в самолета за Найроби — обясних и повдигнах лекичко едната си вежда, колкото да подскажа, че познанството ни не ми е по вкуса. — Казвам се Джон Пери.

— Джеси Гонзалес — представи се тя.

— Приятно ми е — казах и се обърнах към Лион. — Лион, объркал си малко цитата. Точната фраза е от Проповедта на планината и гласи: „Блажени кротките, защото те ще наследят земята“. Става дума, че наследството ще е награда, а не наказание.

Лион премигна, после изсумтя:

— И така да е, нали *ние* ги бихме. Сритахме им мургавите задници. *Ние* трябва да колонизираме вселената, а те да си стоят у

дома.

Понечих да отвърна, но Джеси ме изпревари:

— „Блажени изгонените заради правда, защото тяхно е Царството небесно“.

Лион зяпна от почуда, местеше поглед между двама ни.

— Майтапите се — рече след близо минута. — Не е възможно в *Библията* да пише, че ние трябва да си останем на Земята, докато сбирщина *чернилки*, които *дори* не вярват в Христос, ще се размотават на воля из галактиката. И още по-малко, че тъкмо *ние* ще пазим тия малки смугли негодници, докато го вършат. Исусе, синът ми загина в тази война! Мръсните копелдаци си получиха заслуженото. Само не ме питайте дали съм *щастлив*, че сега *трябва* да им вардя вмирисаните колонии.

Джеси ми намигна.

— Вие ли ще продължите?

— Ако не възразявате. — Усмихнах се.

— Ни най-малко.

— „Аз пък ви казвам: обичайте враговете си, благославяйте ония, които ви проклинат, добро правете на ония, които ви мразят, и молете се за ония, които ви обиждат и гонят, за да бъдете синове на вашия Отец Небесен, защото Той оставя Своето слънце да грее над лоши и добри, и праща дъжд на праведни и неправедни“.

Лион почервеня като рак.

— Две шибани кратуни — това сте вие — изригна той, обърна ни гръб и се отдалечи с ядна походка.

— Слава на Бога — въздъхнах. — В буквалния смисъл.

— Доста ви бива да цитирате Библията — отбеляза Джеси. — Да не сте били проповедник в предишния си живот?

— Не. Но живеех в градче с две хиляди души и петнайсет църкви. Не е зле да умееш да говориш на техния език. Пък и не е задължително да си вярващ, за да цитираш евангелието. Какво е вашето извинение?

— Религиозна паралелка на католическо училище — отвърна тя. — В десети клас ме наградиха, задето знаех евангелието наизуст. Удивително е какви неща пази умът в продължение на шейсет години, след като в последно време дори не можех да запомня къде съм паркирала пред магазина.

— Както и да е, позволете ми да се извиня от името на Лион. Почти не го познавам, но и малкото, което научих, ми подсказва, че е кръгъл идиот.

— „Не съдете, за да не бъдете съдени“ — цитира Джеси, после повдигна рамене. — Всъщност той просто изразява мнението на доста голяма част от хората. Може да е глупаво и тесногръдо, но не бих казала, че не го разбирам. И на мен ми се щеше да е различно и да не се налага да чакам през целия си живот, за да видя какво е на колониите. Ако можех да замина на млади години, щях да го направя.

— Значи не сте тук заради тръпката на армейския живот. — Подсмихнах се.

— Разбира се, че не — отвърна тя с известна доза презрение. — Да не би вие да постъпихте на служба, изпълнен с неудържимото желание да воювате?

— Не — признах.

Тя кимна.

— Аз също. Както и повечето от нас. Между тях и споменатият Лион — чухме, че не дава пукната пара за онези, които ще защитава. Хората постъпват в Колониалните сили, защото не искат да умрат, нито да остареят. Постъпват, защото след определена възраст животът на Земята не е интересен. Или защото искат да видят нещо различно, преди да напуснат този свят. Аз например дойдох заради това. Не ме интересува, че ще се бия или че отново ще съм млада. Просто искам да ида някъде *другаде*. — Тя се извърна към прозореца. — Странно е да го казвам, нали? Като се има предвид, че до вчера не бях напускала границите на щата Тексас — през целия си живот.

— Какво пък, в това няма нищо страшно. Тексас е доста голям щат.

Тя се усмихна.

— Благодаря ви. Не го вземам навътре. По-скоро ми е някак странно. Като малка обичах да чета книжки от типа на „Младия колонист“, да мечтая как развъждам арктурианski добитък и се сражавам със злите подземни червеи на колонията Гама Прайм. Сетне пораснах и си дадох сметка, че колонистите са от Индия, Казахстан или Норвегия, където земята не е в състояние да изхранва наличното население, и фактът, че съм родена в Америка, означава, че нямам право да замина. Пък и без това няма никакви арктурианski крави и

гигантски подземни червеи! Ужасно е разочароващо да го узнаеш, когато си на дванайсет. — Тя отново повдигна рамене. — Израснах в Сан Антонио, „заминах“ да уча в Тексаския университет и после се върнах в Сан Антонио. Омъжих се и през ваканцията ходехме на Мексиканския залив. Двамата с мъжа ми планирахме да идем до Италия за трийсетата ни годишнина, но така и не стана.

— Какво се случи?

Тя се засмя.

— Неговата секретарка — това се случи. *Те* отидоха до Италия за *техния* меден месец. Аз си останах у дома. Всъщност във Венеция се натровиха с миди, така че и тяхната почивка не мина добре. Но аз вече бях изгубила желание да пътувам. Вътрешно бях решила, че когато ми дойде времето, ще постъпя на служба. Но да си призная, сега съжалявам, че не попътувах повече. От Далас до Найроби летях със стратолет. Беше страшно интересно. Трябваше да го правя по-честичко. Да не говорим за това — тя махна към прозореца на платформата. — Като стана дума, какво държи кабела изпънат нагоре?

— Вярата — отвърнах. — Вярата, че няма да падне. Не мислете за това, ако не искате да си имате проблеми.

— Това, в което вярвам, е, че е време да хапнем нещо. Ще ми правите ли компания?

— Вяра — рече Хари Уилсън и се разсмя. — Какво пък, може да се каже, че наистина вярата държи кабела изпънат нагоре. Защото със сигурност не са основите на физиката.

Хари Уилсън се бе присъединил към нас, докато ядяхме.

— Вие двамата изглеждате като хора, които се познават, а това е предимство пред всички останали — бяха първите му думи. Поканихме го да се присъедини към нас и той прие с благодарност. Каза, че преподавал физика в продължение на двайсет години в Блумингтънската гимназия в Индиана и че отдавна мечтаел да се качи на космоелеватора.

— Какво искате да кажете с това, че не го държи физиката? — попита Джеси. — Повярвайте ми, това не са думи, които ми се ще да чувам в момент като този.

— Простете — засмя се той. — Физиката без никакво съмнение има пряко отношение към изправената позиция на кабела. Но тя не е от земните мащаби. Много неща тук не биха имали разумно обяснение на повърхността.

— Предчувствам, че ще ни изнесат урок по физика — рекох.

— Преподавал съм физика на тийнейджъри години наред — отвърна Хари и извади бележник и химикалка. — Няма да боли, повярвайте ми. Така, вижте сега. — Хари начерта кръгче в долния край на страницата. — Това е Земята. — Нарисува друго, по-малко кръгче в горния. А това е Колониалната станция. Изведена е на геосинхронизирана орбита, което означава, че запазва едно и също положение спрямо повърхността при въртенето на Земята. Винаги се намира над Найроби. Следвате ли ме дотук?

Ние кимнахме.

— Чудесно. И тъй, Колониалната станция и Найроби са свързани с „космоелеватор“ — тоест с кабели като този зад прозореца и платформи, подобни на тази, на която се намираме. — Хари изтегли една черта между двете кръгчета и нарисува по средата полукръгла платформа. — Идеята е, че не е задължително платформата да достига първа космическа, за да излезе на околоземна орбита, както прави ракетата. Това е добре за нас, защото няма да се налага да летим до Колониалната станция с усещането, че на гърдите ни е стъпил слон. Сега идва по-сложното. Въпросът е в това, че космоелеваторът не спазва класическите физични изисквания по отношение на изпънат от Земята към космоса кабел. Първо, защото — Хари начерта още една линия, отвъд кръгчето на Колониалната станция и до ръба на листа, — Колониалната станция не може да се намира в края на кабела. По причини, свързани с баланс на масата и орбитална динамика, би трябвало да съществува допълнително кабелно удължение от няколко десетки хиляди мили отвъд станцията. Без тази контратежест всеки космоелеватор би бил нестабилен и опасен.

— А вие казвате, че няма такова нещо — изпреварих го аз.

— Станцията не само не е нестабилна, ами целият транспортен комплекс е един от най-безопасните и сигурни начини за напускане на Земята. Космоелеваторът се използва непрестанно вече близо век. И нито веднъж досега не е имало случай на авария или какъвто и да било инцидент, дължащ се на нестабилност на конструкцията. Преди

трийсетина години преживяхме терористичен акт, но това беше саботаж, който нямаше нищо общо с физичните принципи на космоелеватора. Самият той е удивително стабилен и си остава такъв от първия ден, в който е пуснат в употреба. Макар това да е в разрез със законите на физиката.

— Добре де, но все пак какво го държи изправен? — попита Джеси.

Хари се засмя отново.

— Това е въпросът, нали?

— Искате да кажете, че не знаете? — Тя повдигна вежди.

— Аз не зная — призна Хари. — Което не бива да е повод за безпокойство, тъй като съм обикновен гимназиален учител. По-тревожното е, че доколкото ми е известно, никой на Земята не знае отговора. Изглежда, е известен само на Колониалния съюз.

— Но как е възможно това? — попитах. — За Бога, това съоръжение съществува близо век. И никой не е могъл да разбере как всъщност действа?

— Не съм твърдял подобно нещо — възрази Хари.

— Разбира се, че са се опитвали. Пък и никой не го е пазил в тайна през всичките тези години. Още когато започва строежът на космоелеватора, медиите настояват да бъде разкрита цялата истина за принципите, на които се базира. Колониалният съюз отвръща лаконично: „разберете сами“. И това е. Физиците и до ден-днешен си блъскат главите — наричат го Космоелеваторния проблем.

— Не ми звучи особено оригинално — отбелязах.

— Сигурно защото физиците предпочитат да си пазят въображението за по-важни неща — засмя се Хари. — Струва ми се, че има две основни причини, които пречат на решението. Първата е, че всичко това е невероятно сложно — вече ви обърнах внимание върху проблема с масата, но има и други въпроси, като например здравината на кабела, трептенията на космоелеватора по време на бури и други атмосферни изменения, материала, от който е направен кабелът. Всеки един от тези въпроси сам по себе си изисква огромни усилия за решаване. Взети заедно, те са почти непреодолими.

— А втората причина? — попита Джеси.

— Втората причина е, че няма никакъв смисъл. Дори да разберем как действа това нещо, не можем да си позволим да го построим. —

Хари се облегна назад. — Преди да започна да преподавам, работех в гражданската инженерна служба на „Дженерал Илектрик“. По онова време строяхме Податлантическата железница и една от задачите ми бе да препрочитам стари проекти и да издирвам там полезни идеи и предложения. Всичко това естествено, за да се спестят финансови средства.

— „Дженерал Илектрик“ фалира, нали? — попитах.

— Е, значи знаете защо е необходимо да се пестят средства — отвърна Хари. — И защо станах учител. Та, докато се ровех из онези стари проекти, някои от които бяха засекретени, се натъкнах на доклад за космоелеватор. Оказа се, че „Дженерал Илектрик“ е била наета от правителството на Съединените щати, по идея на трета страна, да извърши проучване относно построяването на космоелеватор в Западното полукълбо. Смятали да разчистят една огромна зона в делтата на Амазонка и да го забодат право там. Съветът на „Дженерал Илектрик“ бил да забравят за това. Според предварителните сметки дори ако се разчита на някои важни научни постижения — които *все още* не били направени, нито пък се доближават поне малко до технологиите, използвани за построяването на този космоелеватор — бюджетът на строежа е щял да надхвърли три пъти годишния национален продукт на цялата икономика на Щатите. При това, ако не се прекрачват предварително определените финансови рамки — което никога не се случва. Говоря за събития отпреди двайсет години и за доклад, който беше с още десет години по-стар. Тъй че не разчитайте да построят нов космоелеватор — има по-евтини начини да се напуска планетата. *Много* по-евтини. — Хари се наведе към нас. — Което ни довежда до два съвсем логични въпроса: *как* Колониалният съюз е успял да построи това чудо на науката и техниката и *защо* въобще е трябвало да го прави?

— Очевидно Колониалният съюз е много по-напреднал от нас — отвърна Джеси.

— Очевидно — потвърди Хари. — Но защо? В края на краищата колонистите също са хора. И не само това, но тъй като се набират предимно от изостанали страни, кандидатите нямат нужното образование. А когато ги пратят по новите места, би трябвало да се занимават предостатъчно с проблемите на оцеляването, за да измислят нови начини за построяването на космоелеватори. Всички знаем, че

поне засега междузвездната колонизация се основава на мигнодвига, който е бил разработен на Земята и след това е претърпял съществени подобрения. Така че, както и да го погледнем, няма причини да смятаме, че колонистите ни изпреварват в техническото си развитие.

В главата ми се бе загнездила някаква мисъл и побързах да й дам израз.

— Освен ако не мамят.

Хари се ухили.

— Моите мисли дословно.

— Не мога да разбера накъде биете — оплака се Джеси.

— Ами просто ни мамят — рекох. — Виж, ние сме затворени на Земята. Обменяме информация помежду си, развиваме се бавно, защото нямаме външен поглед върху нещата. Но там горе…

— Там горе хората се срещат с други разумни раси — продължи вместо мен Хари. — Повечето от които със сигурност са по-развити от човешката. Или получаваме знания от тях чрез търговия, или чрез реверсивни инженерни проучвания — тоест, като сами откриваме как действат техните устройства. Много по-лесно е да узнаеш как работи една машина, след като вече разполагаш с нея.

— Което си е един вид измама — казах. — Колониалният съюз наднича в тетрадките на другарчетата.

— Но защо не споделя откритията си с нас? — не се предаваше Джеси. — Какъв смисъл да ги пази за себе си?

— Може би защото смятат, че това, което не знаем, не може да ни стори зло — отвърнах.

— Или причината е съвсем друга. — Хари поклати глава и посочи кабела зад прозореца. — Този космоелеватор не е бил построен, защото това е най-лесният начин да откараш хора на Колониалната станция. Всъщност той е тук, защото е един от най-трудните, най-скъпите и най-сложните в техническо отношение — както и най-силният инструмент за политически натиск. Самото му съществуване цели да ни подскаже, че Колониалният съюз е на светлинни години пред всичко, което могат да правят хората на Земята.

— Никога не съм го намирала за потискащ — заяви Джеси. — Да си призная честно, не съм му отделяла кой знае какво внимание.

— Посланието не е предназначено за теб — рече Хари. — Щеше да мислиш другояче, ако беше президент на Съединените щати. В края

на краищата Колониалният съюз ни държи принудително на Земята. Няма друга възможност за междузвездно пътешествие освен тази, предоставяна от Съюза — до колониите или след постъпване на военна служба. Правителствата на различни държави са под постоянния натиск да обявят бойкот на Колониалния съюз и да потърсят собствени начини да пращат хора към звездите. Но космоелеваторът е като Дамоклев меч. Той им казва: „Докато не построите нещо като това, дори и не си помисляйте да ни предизвиквате“. При това космоелеваторът е единственото изобретение, което ни показва Съюзът. Помислете си само какво още може да има там. Гарантирам ви, че президентът непрестанно мисли за това. И това кара и него, и всички останали правителствени ръководители на Земята да козируват.

— Мен пък всичко това ме кара да изпитвам враждебност към Колониалния съюз — призна Джеси.

— Никой не твърди, че Съюзът е наш враг — отбеляза спокойно Хари. — Може би дори по този начин защитава Земята. Вселената е огромна. Може да не сме случили на най-добрите съседи.

— Хари, винаги ли си бил такъв параноик? — попитах. — Или стана, когато взе да остаряваш?

— Как според теб докретах до седемдесет и пет? — ухили се Хари. — Пък и лично аз нямам нищо против, че Колониалният съюз е технически напреднал. Нали ще ми е от полза. — Той вдигна ръка. — Погледнете я само. Изтъняла, измършавяла, отпусната. По някакъв начин съюзът ще се погрижи тази ръка — както и цялото ми тяло — да се превърнат в мощно оръжие. И знаете ли как?

— Не — отвърнах, а Джеси само поклати глава.

— Аз също — призна Хари и шляпна с длан по масата. — Нямам *никаква* представа как ще го направят. Нещо повече — не мога дори да си представя как го постигат — и нищо чудно, след като не разбирам принципите, на които се основава космоелеваторът. По-важното е, че са успели. Инак защо им е да вземат на служба седемдесет и пет годишни старци? Едва ли ще завладеят вселената с легиони от дъртаци. Без да се обиждате — добави той.

— Не се обиждаме — отвърна Джеси и се усмихна.

— Дами и господа — продължи Хари и ни изгледа тържествено, — никой от нас няма ни най-малка представа с какво се захваща, но

вече получихме първия знак. Космоелеваторът има тъкмо това предназначение. Той е по-голям и по-странен от всичко, което можем да си представим — и е едва *първата стъпка* от нашето пътуване. Това, което ще последва, може да е само още по-голямо и по-странно. Така че пригответе се, доколкото ви е по силите.

— Много драматично — рече сухо Джеси. — Лично аз не зная как да се подготвя.

— Аз пък знам — казах и се надигнах. — Отивам да се изпикая. Щом вселената е по-голяма и по-странна от всичко, което мога да си представя, най-добре да я посрещна с празен мехур.

— Думи на истински бойскаут — подхвърли Хари.

— Само дето на бойскаутите не им се налага да пикаят толкова често.

— О, налага им се, и още как — засмя се Хари. — Дай им да поживеят още шейсетина години.

3.

— Не зная какво мислите вие двамата — каза Джеси, — но аз не си представях, че в армията ще е така.

— Не е толкова зле — отвърнах. — Хапни още една поничка.

— Не искам поничка — нацупи се тя. — Искам да поспя.

Аз също, впрочем. Бяхме напуснали домовете си преди осемнайсет часа и почти цялото това време го бяхме прекарали на път. Ужасно ми се спеше. Вместо това седяхме в просторната столова на междузвездния крайцер, наливахме се с кафе и се тъпчехме с понички в компанията на още хиляда новобранци — очаквахме някой да ни каже какво ще правим оттук нататък. Според мен поне дотук всичко си беше както е при военните.

Бъркотията започна още при пристигането ни. Щом слязохме от платформата, ни посрещнаха двама апаратчици от Колониалния съюз. Съобщиха ни, че сме последните новобранци за кораба, който ще отпътува съвсем скоро, и затова, ако обичаме, да ги последваме колкото се може по-бързо, за да влезем в графика. Сетне единият застана отпред, другият на опашката на групата и двамата ни пришпориха, доста безцеремонно, към другия край на станцията, където ни очакваше крайцерът „Хенри Хъдсън“.

Тази припряност не се понрави на никого в групата. Колониалната станция беше огромна — над миля в диаметър (по-точно 1800 метра, май е време след седемдесет и пет години живот да започна да привиквам с метричната система) — и служеше единствено като междинен пункт за прехвърляне на колонисти и новобранци. Да ни гонят по коридорите на това техническо чудо бе като да дърпаш за ръчичка петгодишно хлапе в магазин за играчки на Коледа. Изпитвах желание да се просна на пода и да заблъскам с юмручета, докато не ме оставят да правя каквото си искам. Но едва ли щеше да се получи, най-вече заради напредналата ми възраст.

Дори малкото, което успях да зърна по време на тази безсмислена надпревара, ужасно разпали апетита ми. Докато апаратчиците ни побутваха и подръчкваха, минахме през просторна зала, натъпкана до пръсване със смугли субекти от индуски или пакистански произход. Повечето чакаха търпеливо да бъдат натоварени на совалки, за да ги откарат на гигантския транспортен кораб, който успях да мярна в далечината зад панорамните прозорци. Други се караха с местни служители на развален английски, прегръщаха разплакани деца или ровичкаха из багажа си за предварително приготвена храна. В един ъгъл група мъже бяха коленичили върху килимчета и се молеха. Зачудих се за миг как определят къде се намира Мека, след като бяхме на височина двайсет и три хиляди мили, но ме избутаха и ги изгубих от поглед.

Джеси ме дръпна за ръкава и посочи надясно. В тясно сепаре зърнах нещо синкаво и с пипала — държеше напитка, наподобяваща мартини. Сръгах Хари и той също извърна глава нататък, което предизвика раздразнението на по-близкия апаратчик.

— Това е гехаар — каза Хари. — Мисля, че хапва телешка плешка. Отвратително. — Той се изкиска. Гехаарите бяха едни от първите същества, с които се бяхме срещнали на космическата сцена, още във времената, преди Колониалният съюз да наложи монопол върху космическите пътешествия. Приятни същества, само дето ядат, като инжектират храната с киселина от пипалата си, а после буквално сърбат получената лигава смес. Гадост.

Но на Хари не му пукаше. Току-що бе видял на живо първия си извънземен.

Бясното търчане най-сетне приключи, когато приближихме терминал със светещия надпис „«Хенри Хъдсън» — вход за новобранци“. Групата с облекчение се настани на свободните седалки, а двамата апаратчици отидоха да разговарят с колонистите на пост при вратата. Хари, който, изглежда, не умееше да сдържа любопитството си, отиде до прозореца, за да потърси кораба, който предстоеше да ни вземе. Ние с Джеси се надигнахме предпазливо и последвахме примера му. Малък информационен монитор на стената ни помогна да се ориентираме.

Естествено „Хенри Хъдсън“ не беше скачен със станцията — не е лесно да накараш междузвезден кораб с тегло стотици хиляди тонове

да се върти в синхрон с космическа станция. Подобно на транспортните колониални кораби, той поддържаше разумна дистанция, а припасите и хората се прехвърляха на борда му с помощта на совалки и влекачи. За разлика от масивната неестетична, наподобяваща велосипедно колело конструкция на колониалните кораби, „Хъдсън“ имаше издължена елегантна форма. Споменах това на Хари и той поясни:

— Защото непрестанно поддържа изкуствена гравитация. Какво поле само! Направо да се шашнеш.

— Какво толкова, нали и на платформата имаше изкуствена гравитация? — попита Джеси.

— Така е — потвърди Хари. — Колкото по-високо се изкачваме, толкова по-силно действат гравигенераторите на платформата.

— И каква е разликата при кораба? — попита Джеси.

— В степента на трудност — отвърна Хари. — Необходима е страшно много енергия, за да се създаде гравитационно поле с подобни размери, тъй като тя нараства експоненциално на радиуса на полето. Нищо чудно вместо едно, да са генерирали множество по-малки полета. Но дори тогава за подсигуряване на гравиполе на площ колкото платформата ще е нужна енергия, равна на месечното потребление на твоето родно градче.

— Не съм съвсем сигурна — поклати глава Джеси. — Аз съм от Сан Антонио.

— Хубаво де. *Неговото* родно градче тогава. — Хари забоде палец в гърдите ми. — Въпросът е, че това е страхотно прахосване на енергия, след като е много по-лесно и неизчислимо по-евтино да построиш колело, да му придадеш въртеливо движение и да напъхаш хората и техниката по края. Завъртиш ли го, са необходими съвсем минимални усилия за поддържане на въртенето. А както казах, в сравнение с него гравиполето поглъща чудовищни количества енергия. — Той посочи „Хенри Хъдсън“. — Виждате ли онази совалка до кораба? Ако я използвам за скала, мога да изчисля, че „Хъдсън“ е дълъг 800 фута, широк 200 и висок 150. Създаването на единно гравитационно поле около това бебче наистина ще затъмни светлините на Сан Антонио. Дори множествените полета ще гълтат енергията като пясъци водни капки. Така че или разполагат с енергиен източник, който е в състояние да поддържа изкуствена гравитация и

същевременно да захранва собствените системи на кораба, като двигатели и биоподдръжка, или са открили нов, нискоенергиен начин за създаване на гравитация.

— Но със сигурност не е евтин — казах и посочих транспортния кораб вдясно от „Хенри Хъдсън“. — Погледнете колониалния кораб. Има формата на колело. Станцията също се върти.

— Явно колонистите запазват най-добрите си открития за военните — каза Джеси. — А този кораб е предназначен за новобранци. Хари, започвам да си мисля, че си прав. Изобщо нямаме представа с какво се захващаме.

Хари се ухили, обърна се и плъзна поглед към „Хенри Хъдсън“ — все пак станцията бавно се въртеше.

— Обичам, когато хората идват на моя акъл.

Апаратчиците се върнаха и ни накараха да се подредим на опашка пред входа на терминала. На влизане показвахме личните си карти на дежурния офицер, който ни проверяваше по списък, а помощникът му ни раздаваше електронни бележници.

— Благодаря, че посетихте Земята, това е подарък за спомен — пошегувах се, но той, изглежда, не ме разбра.

Совалките не бяха оборудвани с гравигенератори. Апаратчиците ни наредиха да си сложим коланите и ни предупредиха да не ги сваляме при никакви обстоятелства. Все пак, явно за по-сигурно, се оказа, че ключалките въобще не са под наш контрол за времето на полета. Така че това реши проблема с клаустрофобиците. Освен това апаратчиците раздадоха мрежи за коси на всички, които имаха достатъчно дълги — в безтегловност косата, изглежда, има склонността да се пъха навсякъде.

Казаха ни, че ако ни прилошее, можем да използваме торбичките на облегалките на предната седалка. Изрично подчертаха, че не бива да чакаме последния възможен момент, ако това се случи. В безтегловност, обясниха ни, повърнатото се разпръсквало навсякъде и нещастникът се превръщал във фокус на всеобща ненавист — вероятно до края на военната си кариера. Почти веднага се чу шум от разтваряне на хартиени пликове — най-боязливите се приготвяха за

предстоящите неприятности. Жената до мен също бе стиснала своята кесия. Аз се опитах да повикам на помощ волята си.

За щастие никой не повърна и краткият полет до „Хенри Хъдсън“ мина без проблеми — след първоначалния тревожен сигнал на мозъка „мамка му, пропадам“, когато гравитацията изчезна, усещането бе като да се возиш на влакче в лунапарк. Само за пет минути преодоляхме разстоянието до кораба, още две минути отне процедурата по скачването и вратите се разтвориха, а налягането се изравни със свистене. Совалката се разтресе едва забележимо и изведнъж гравитацията се появи отново.

На входа ни очакваше нов апаратчик — този път жена.

— Добре дошли на борда на „Хенри Хъдсън“ — рече тя. — Моля, разкопчайте коланите, вземете си багажа и ме последвайте по светещата пътека през хангара. Въздухът от хангара ще бъде изпомпан точно след седем минути — като подготовка за пристигането на следващата совалка, така че, ако обичате, побързайте.

Последното накара всички да се размърдат.

Малко след това се озовахме в просторната столова на „Хенри Хъдсън“, където ни предложиха кафе, понички и възможност да си отдъхнем. Съобщиха ни, че скоро ще дойде официален представител, който ще ни каже какво да правим. Докато чакахме, столовата продължаваше да се пълни с новобранци, май докарани преди нас, и след около час броят ни достигна няколкостотин. Никога не бях виждал толкова много старци на едно място. Хари също.

— Все едно е понеделник сутрин в магазин с намаление — ухили се той, докато сръбваше кафе.

Тъкмо когато пикочният ми мехур ми съобщаваше, че съм прекалил с кафето, в залата влезе мъж с представителна външност, издокаран в колониална униформа и със знаците на дипломатическия корпус. Докато си проправяше път към центъра, в залата постепенно се възцари тишина. Присъстващите бяха облекчени, че най-сетне някой ще им каже какво става.

Мъжът изчака шумът да утихне напълно.

— Добре дошли — бяха първите му думи и всички подскочихме. Сигурно носеше микрофон, защото гласът му прокънтя от всички колони. — Аз съм Сам Камбъл, сътрудник на Колониалния съюз при Колониалните отбранителни сили. Макар че по същество не съм член

на КОС, бях упълномощен от тях да ви оказвам нужната помощ през първите няколко дни на вашето пребиваване на борда, така че можете да ме смятате за старши офицер. И тъй, зная, че известна част от вас са пристигнали с последния рейс на совалката и се нуждаят от почивка, докато други са на кораба вече от няколко дни и нямат търпение да разберат какво ще стане нататък. Ще бъда кратък — и заради едните, и заради другите. След около час „Хенри Хъдсън“ ще напусне настоящата орбита и ще се приготви за първия скок до системата Феникс, където ще направим кратък престой, докато се заредим с припаси, преди да продължим за Бета Пиксис III — мястото, на което ще се проведе обучението ви. Не се безпокойте, зная, че всичко това не ви говори нищо. Това, което трябва да знаете, е, че ще са ни нужни два дена, докато достигнем района на първия скок, и през това време вие ще бъдете подложени на серия физични и психични изследвания от медицинския персонал. Програмата ви вече е прехвърлена във вашите бележници — тук ги наричаме персонални информационни асистенти, или ПИА. Можете да я разучите, когато пожелаете. Вашите ПИА ще ви помагат също да се ориентирате, така че не се страхувайте, че ще се изгубите. Онези от вас, които току-що са пристигнали, ще узнаят от тях къде се намират отредените им каюти. За днес не се очаква нищо повече от вас, освен да се настаните. Искаме хубаво да си починете преди утрешния ден. Като стана дума за това, сега е моментът да ви запозная с корабното време, което е и Колониалното вселенско стандартно време. Сега е… — той си погледна часовника — 21:38 колониално време. Вашите ПИА са нагласени на корабно време. Утре денят ви започва със закуска в столовата между 06:00 и 07:30, следвана от медицински преглед. Закуската не е задължителна — все още не сте на армейско разписание, — но денят ще е дълъг и напрегнат, така че ви съветвам да се подкрепите. Ако имате някакви въпроси, вашият ПИА може да се свързва по всяко време с информационната система на „Хенри Хъдсън“ и да ви оказва помощ. Можете да изписвате въпросите с писалка върху екранчето или да ги въвеждате с микрофон. Можете също така да се обръщате за помощ и към персонала на борда. Нашият медицински състав е запознат с личната информация на всеки от вас и ще се погрижи да получите всичко, от което имате нужда. Възможно е да бъдете посетени за преглед по каютите още тази вечер. Повтарям отново — за всички тези неща се консултирайте със своите

ПИА. И накрая, от утре всеки от вас трябва да носи униформа на новобранец в КОС, ще ги намерите по каютите си. — Камбъл направи кратка пауза, докато ни оглеждаше. — От името на Колониалния съюз и Колониалните отбранителни сили, приветствам ви като нашите нови съграждани и защитници. Бог да ви пази — сега и във всички начинания, които ви предстоят. Между другото, ако искате да наблюдавате как напускаме орбита, картината ще се предава в киносалона. Не се безпокойте, салонът е достатъчно голям да побере всички. „Хенри Хъдсън“ е бърз кораб, така че утре на закуска Земята вече ще е малък сияещ диск, а до вечерта — една от многото точки в небето. Това вероятно ще е последната възможност да видите родната планета. Ако ви се струва важно, съветвам ви да се отбиете до салона.

— Е, как е твоят нов съквартирант? — попита ме Хари, след като се настани на седалката до мен в киносалона.

— Не ми се ще да говорим за това — отвърнах. С помощта на ПИА бях открил каютата, където моят съквартирант вече разопаковаше багажа си — оказа се, че е Лион Дейк. Първите му думи, когато вдигна глава, бяха: „Олеле, случих на смотаняка с библейските цитати“. След което престана да ми обръща внимание, което не беше никак лесно в помещение с подобни размери. Лион вече бе заел долната койка (предимство за човек на седемдесет и пет, чиито колене имат склонността да поддават), аз метнах багажа си на горната, взех ПИА и излязох да търся Джеси, която бе на същата палуба. Съквартирантката й, приятна дама, казваше се Маги, вече бе отишла да гледа старта на „Хенри Хъдсън“. Когато казах на Джеси с кого съм в една каюта, тя се разсмя. Продължи да се смее и докато разказваше на Хари, който ме потупа съчувствено по рамото.

— Не го вземай навътре. Така ще е само до Бета Пиксис.

— Само дето не знам къде е *това* — отвърнах. — Какво представлява твоят съквартирант?

— Нямам представа. Когато влязох, вече спеше. Заел е долната койка тоя копелдак.

— Моята съквартирантка е чудесна — похвали се Джеси. — Почерпи ме с домашно приготвен сладкиш. Направила го на раздяла внучка й.

— На *мен* обаче не предложи — казах.

— Няма да живее с теб, нали?

— Как беше сладкишът? — попита Хари.

— Твърд като камък — отвърна Джеси. — По-важното е, че е много симпатична. Вижте, Земята! — Тя посочи огромния екран, който току-що бе оживял. Земята се виждаше удивително ясно: който и да бе създателят на видеосистемата, бе свършил страхотна работа.

— Ех, де да имах такъв екран у дома — въздъхна Хари. — Всички приятели щяха да се изтърсят, за да гледат финалите на Суперкупата.

— Погледнете само — заговорих. — Там е целият ни живот, всички места, които сме посещавали. И сега го напускаме. Нищо ли не изпитвате?

— Малко съм развълнувана — призна Джеси. — И натъжена. Но не много.

— И аз не съм натъжен — съгласи се Хари. — Там не ми остана нищо, освен да остарея и да умра.

— Все още можеш да умреш — подхвърлих. — Постъпваш на военна служба.

— Да, но няма да умра *стар* — рече Хари. — Ще получа втора възможност да си ида млад и да оставя след себе си красив труп. Вече бях изгубил надежда в предишния си живот.

— Колко романтично — засмя се Джеси.

— Права си — съгласи се Хари.

— Чуйте — казах. — Потегляме.

От уредбата в театъра се чуваше разговорът между екипажите на „Хенри Хъдсън“ и Колониалната станция, обменяха си информация. Последва слаб тътен и подът се разтресе.

— Двигателите — каза Хари. Двамата с Джеси кимнахме.

Малко след това Земята започна да се смалява и макар че все още беше яркосиня и красива, заемаше все по-малка част от екрана. В залата се възцари тишина. Погледнах към Хари — нетипично за него, той мълчеше. По бузата на Джеси се търкулна сълза.

— Ей — казах и я хванах за ръката. — Нали каза, че не си много тъжна?

Тя се усмихна и също ме стисна за ръката.

— Така е — рече пресипнало. — Не съм много тъжна. Но все пак… все пак…

Поседяхме още малко. Наблюдавахме как всичко, което сме познавали някога, се смалява на екрана.

Бях настроил ПИА да ме събуди в шест и той го направи с музика през миниатюрните си говорители — постепенно я усили. Изключих го, смъкнах се от койката и се зарових в гардероба за кърпа. Не можах да намеря и светнах лампата. В гардероба висяха униформите за мен и Лион — небесносин спортен екип, горнище и долнище, по две ризи, чорапи и обувки. Изглежда, на кораба не се очакваше да носим парадна униформа. Облякох фланела и долнището на анцуга, взех кърпата, която също висеше в гардероба, и тръгнах по коридора към душа.

Когато се върнах, Лион още спеше. Сложих си горнището и добавих чорапи и обувки, за да е пълен екипът — бях готов за тичане или каквото ми предстоеше. Но първо смятах да закуся. На излизане побутнах Лион — може да беше досадник, но и досадниците ядат. Попитах го няма ли да закусва.

— К’во? — изсумтя сънено той. — Не. Остави ме на мира.

— Сигурен ли си? Помниш какво казаха за закуската. Тя е най-важното ядене за деня. Ставай. Нужна ти е енергия.

Лион изръмжа гневно:

— Майка ми почина преди трийсет години и доколкото ми е известно, не се е преродила в твоето тяло. Тъй че върви по дяволите и ме остави да спя.

Колко мило!

— Твоя воля — рекох. — Ще се върна след закуска.

Лион изсумтя и се обърна на другата страна. Излязох.

Закуската беше наистина чудесна — казва ви го човек, чиято жена умееше да готви така, че сигурно би върнала Ганди от средата на историческия му поход. Изядох две гофрети с крем: имаха невероятен златист цвят и бяха полети с кленов сироп, а пълнежът им направо се топеше в устата. Прибавих към това пържени яйца с хрупкав бекон и ги полях обилно с портокалов сок и чаша невероятно ароматно кафе.

Помислих си, че съм умрял и съм в рая. Което не беше далеч от истината, след като на Земята вече бях официално обявен за покойник.

— Олеле, майчице! — възкликна човекът, до когото седях. — Вижте само колко мазнина има в тази чиния. Направо си плаче за инфаркт. Аз съм доктор, между другото.

— Личи си — казах. — Гледам, че сте си взели омлет с четири яйца. С бекон и сирене *чедър* в добавка.

— „Правете, каквото ви казвам, не каквото правя аз“ — изрецитира той. — Моето кредо като практикуващ лекар. — Ако повечето ми пациенти ме бяха слушали, вместо да следват личния ми пример, сега нямаше да са в гробищата. Ето един урок за всинца ни. Казвам се Томас Джейн, ако ви интересува.

— Джон Пери. — Подадох му ръка.

— Приятно ми е да се запознаем. Макар че съм малко обезпокоен — ако изядете всичко, което виждам в чинията ви, до един час ще получите сърдечен удар.

— Не го слушайте, Джон — намеси се една жена, в чиято чиния се виждаха остатъците от поне няколко палачинки и наденички. — Дърдори така, за да ви накара да му дадете храната си, защото го мързи пак да се реди на опашката. Вече ми измъкна половин наденичка.

— Макар и вярно, обвинението е неуместно — отвърна нацупено Томас. — Но ще призная, че бях хвърлил око на неговите гофретки. Виноват. Готов съм да ги излапам просто защото като пожертвам своите артерии, ще му удължа живота. Смятайте го за кулинарен еквивалент на подвига да затиснеш с тяло граната, за да спасиш боен другар.

— Не съм чувала гранатите да се поливат със сироп — засмя се тя.

— А би трябвало — контрира Томас. — Тогава щяхме да сме свидетели на много повече самоотвержени постъпки.

— Заповядайте — казах и побутнах към него чинията си, в която бе останала половин гофрета. — Хвърлете се върху тази.

— Скачам право с главата напред — ухили се Томас.

— Дълбоко сме облекчени да го чуем — въздъхнах.

Жената от другата страна на масата се представи като Сюзан Риърдън, доскорошен жител на Белвю, Уошингтън.

— Как ви се струва нашето малко космическо приключение до момента? — попита любезно тя.

— Ако знаех, че готвят толкова добре, щях да се запиша още преди години — отвърнах. — Но кой да ти каже, че армейската храна е толкова вкусна?

— Струва ми се, че *още* не сме в армията — изломоти Томас с пълна уста. — Това е по-скоро нещо като чакалнята на Колониалните отбранителни сили, ако разбирате какво искам да кажа. Истинската армейска храна ще е много по-оскъдна. Пък и едва ли ще ни позволят да се разкарваме по анцузи и маратонки.

— С други думи, размекват ни, преди да стане страшно? — попитах.

— Нещо подобно — каза Томас. — Вижте, на борда има поне хиляда непознати, всичките до един лишени от дом, семейство и професия. Това е страхотен шок за всеки. Най-малкото, което могат да направят, е да ни предложат вкусно хапване, за да не мислим за другото.

— Джон! — Хари ме бе забелязал от опашката. Махнах му да се присъедини към нас. Дойде с още един мъж, и двамата с подноси.

— Това е моят съквартирант, Алън Розентал — представи го Хари.

— Известен още като Спящата красавица — добавих.

— Поне половината от това е истина — рече Алън. — В смисъл, че съм невероятно красив.

— Тц, тц — поклати глава Томас, докато оглеждаше съдържанието на подносите им. — Още два предстоящи инфаркта.

— Хари, изходът е да му подхвърлиш парченце бекон — казах. — Няма друг начин да се отървем от него.

— Възмутен съм от предположението, че мога да бъда подкупен с храна — възкликна Томас.

— Какво ти предположение! — захили се Сюзан. — Това си е чистата истина.

— Разбрах, че не си извадил късмет в лотарията със съквартирантите — каза ми Хари, докато подаваше две парчета бекон на Томас, който ги прие достолепно. — Аз обаче извадих. Алън е физик теоретик. Умът му сече като бръснач.

— И е невероятно красив — добави Сюзан.

— Трогнат съм, че не го пропускате — каза Алън.

— След като съветът на старейшините вече се събра — продължи Хари, — какво мислите, че ни очаква днес?

— Лично мен — медицински преглед в осем — казах. — Но май това важи за всички.

— Точно така — потвърди Хари. — Имах предвид обаче в *по-общ* план. Смятате ли, че още днес ще ни подложат на подмладяващи процедури? Че ще кажем сбогом на старостта?

— Никой не ни е обещавал да казваме „сбогом на старостта“ — възрази Томас. — Това са само наши предположения, защото войниците трябва да са млади. Но помислете за миг. Кой от нас е виждал колониален войник? Кой знае каква е истината?

— Че каква полза от стари войници? — попита Алън. — Ако ме изпратят на бойното поле в сегашното ми състояние, животът ми няма да струва пукната пара. Имам дискова херния. Едва не умрях вчера, докато стигна от космоелеватора до терминала. Не мога да си представя, че ще издържа марш на скок с раница на гръб и оръжие в ръка.

— Несъмнено трябва да бъдем подложени на известен ремонт — съгласи се Томас. — Но това не означава, че отново ще станем *млади.* Като лекар имам известна представа за тези неща. Можете да накарате човешкото тяло да работи по-добре на всяка възраст, но от друга страна, всяка възраст си има своите пределни възможности. На седемдесет и пет тялото вече не е така гъвкаво, нито мускулите толкова бързи, нито възстановяването е тъй безболезнено, както това става в младостта. Тялото все още може да прави изумителни неща, разбира се. Не зная дали ще ми повярвате, но на Земята редовно вземах участие в десеткилометров крос. При това давах по-добро време, отколкото когато бях на петдесет и пет.

— И как изглеждаше на петдесет и пет? — попитах.

— Това е въпросът — отвърна Томас. — Бях затлъстяващ петдесет и пет годишен чревоугодник. Замислих се сериозно върху всичко това чак след като се наложи да претърпя сърдечна трансплантация. Идеята ми е, че ако са в добра форма, седемдесет и пет годишните могат да вършат много неща, без да се налага да бъдат „подмладявани“. Може би това е напълно достатъчно за армията. Представете си само, че нашите опоненти на галактическата сцена са

слабаци. Ако е така, има логика да пращаш старците на предната линия, докато младите дават сили за изграждането на обществото. Животът е още пред тях, докато ние вече сме си изпели песента.

— С други думи, ще си останем стари, само дето ще се погрижат за здравето ни — заключи Хари.

— Точно това е тезата ми — потвърди Томас.

— Престани тогава — тросна се шеговито Хари. — Разваляш ми настроението.

— Готов съм да млъкна, ако ми подадеш купичката с плодова салата — взе да се пазари Томас.

— Дори да ни превърнат в добре функциониращи седемдесет и пет годишни войници, както казваш — заговори Сюзан, — пак ще продължим да стареем. След пет години ще сме добре функциониращи осемдесетгодишни. Сигурно има някаква граница за това да си „функциониращ“.

Томас сви рамене.

— Договорите ни са за две години. Може би ще ни поддържат в добра форма само за този период. Разликата между седемдесет и пет и седемдесет и седем не е толкова голяма, колкото между седемдесет и пет и осемдесет. И дори между седемдесет и седем и осемдесет. Всяка година в армията постъпват стотици хиляди като нас. След две години ще ни заменят с новите постъпления.

— В договора пише, че службата ни може да бъде удължена до десет години — посочих аз. — Със ситни букви, някъде надолу. Според мен това показва, че разполагат с методи да ни поддържат в добра форма за по-дълъг период.

— Освен това имат записи от нашите ДНК — добави Хари. — Може би смятат да клонират резервни органи, или нещо подобно.

— Така е — призна Томас. — Но е доста работа да се прехвърлят отделни органи, кост, мускули или нерви от клонирани тела в нашите. И пак остава проблемът с мозъка, който не може да се трансплантира.

Томас най-сетне си даде сметка, че помрачава настроението на масата, и побърза да се поправи:

— Ей, не съм казал, че е невъзможно отново да сме млади. От това, което виждам на този кораб, си правя извода, че Колониалният съюз е доста по-напреднал от нас. Въпреки това, като лекар, не мога да

си представя как могат да преустановят или да върнат обратно процеса на стареене на организма.

— Тази гадна ентропия… — Алън поклати глава. — И физиката го потвърждава.

— Има обаче едно доказателство, което подсказва, че независимо от всичко ще ни подобрят — обадих се.

— Казвай бързо — подкани ме Хари. — Теорията на Том за най-дъртата армия в галактиката ми уби апетита.

— Точно това е — казах. — Ако не можеха да ни *ремонтират* телата, нямаше да ни тъпчат с храна, която да ни довърши за месец.

— Прав си — съгласи се Сюзан. — Чудесен довод, Джон. Вече се чувствам по-добре.

— Благодаря — казах. — Въз основа на тези доводи храня такава дълбока вяра в способностите на Колониалните отбранителни сили да ме излекуват от всички болежки, че смятам да си напълня подноса пак.

— Вземи и за мен няколко палачинки — подхвърли Томас, докато се надигах.

— Ей, Лион — казах и го побутнах по тлъстия гръб. — Ставай. Времето за спане свърши. В осем сме на преглед.

Лион лежеше на койката като талпа. Завъртях очи, въздъхнах и го сръчках малко по-силно. Едва сега забелязах, че устните му са сини.

„Мамка му!“ — помислих и го разтърсих. Нищо. Стиснах го за раменете и го повдигнах. Все едно вдигах труп.

Сграбчих моя ПИА и повиках помощ. После коленичих до него и започнах обдишване и сърдечен масаж. След малко пристигна медицински екип и ме освободиха.

Отвън вече се бе събрала неголяма тълпа и забелязах сред зяпачите Джеси. Когато видя проснатия на пода Лион, тя закри устата си с ръка. Приближих се до нея и я прегърнах.

— Как е той? — попитах един от медиците, който проверяваше нещо на своя ПИА.

— Мъртъв е. Издъхнал е преди час. Прилича на сърдечен удар. — Той премести поглед от екранчето към лежащия на пода Лион. — Бедният копелдак. Да стигне чак дотук и точно сега да му откаже моторчето.

— Е, поне хвана последния влак за Призрачната бригада — допълни медикът до него.

Метнах му мрачен поглед. Според мен моментът бе ужасно неподходящ за тъпи шегички.

4.

— Така, следващият — рече докторът, гледаше екрана на своя възголемичък ПИА, когато влязох в кабинета. — Вие сте Джон Пери, ако не греша?

— Правилно — рекох.

— Аз съм доктор Ръсел — представи се той и ме огледа. — Изглеждате, сякаш току-що ви е умряло кучето.

— Грешите. Беше съквартирантът ми.

— А, да. — Той отново надзърна в бележника. — Лион Дейк. След вас щях да работя с него. Какъв лош късмет. Какво пък, да се залавяме за работа. — Той написа нещо в бележника, спря да помисли и се усмихна. Имаше странни маниери за лекар.

— И тъй — продължи, когато отново вдигна очи към мен, — да видим за какво ви бива.

Кабинетът бе оборудван с доктор Ръсел, моята особа, стол за доктора, малка маса и два кувьоза. Кувьозите имаха човешки очертания и полупрозрачни издути похлупаци. В горния им край бяха монтирани апарати с куповидни накрайници, свързани с кабели. „Купите“ изглеждаха като отливки на човешки темета. Всичко това, честно казано, доста ме изнервяше.

— Ако обичате, настанете се удобно и ще започнем — покани ме доктор Ръсел и повдигна капака на по-близкия кувьоз.

— Необходимо ли е да се съблича? — попитах по навик от предишни прегледи.

— Не. Но го направете, ако ще се почувствате по-добре.

— Някой прави ли го, след като не се налага?

— Ами има и такива. Трудно се изкореняват стари привички.

Оставих моя ПИА на бюрото, приближих кувьоза и легнах. Доктор Ръсел спусна похлупака над мен.

— Изчакайте, докато приключа с настройките.

— И отново се консултира със своя ПИА. Усетих как стените се раздвижват и се нагаждат по тялото ми.

— Малко е страшничко — подхвърлих.

Доктор Ръсел се засмя и каза:

— Сега ще почувствате слабо трептене.

— Кажете — заговорих, колкото за да разсея опасенията си, — къде изчезнаха хората, които бяха преди мен в чакалнята?

— Излязоха през другата врата — посочи той. — Там е стаята за възстановяване.

— За *възстановяване?*

— Не се безпокойте. Не е това, което си мислите. В интерес на истината, почти приключихме с вашите изследвания. — Той написа нещо в бележника си. Междувременно вибрациите утихнаха.

— Какво да правя сега? — попитах.

— Стойте неподвижно. Имаме още малко работа, а после ще получим резултатите от изследванията ви.

— Тоест приключихме?

— Съвременната медицина е истинско чудо, нали? — засмя се той и ми посочи екрана на своя ПИА. — Не се налага дори да зяпате и да казвате „а-а-а“.

— Да, но колко е точно?

— Колкото ни е необходимо. Господин Пери, кога за последен път бяхте на преглед?

— Преди половин година — отвърнах.

— И какво бе заключението на лекаря?

— Каза, че съм в отлична форма, макар че кръвното ми е малко по-високо от нормалното. Защо?

— За тези неща не греши — отвърна доктор Ръсел. — Но изглежда, е пропуснал рака на тестиса.

— Моля?

Доктор Ръсел завъртя екрана към мен. Там имаше черно-бяло изображение на гениталиите ми. За първи път някой развяваше собствения ми пакет в лицето ми.

— Ето тук — посочи той едно тъмно петно на левия тестис. — Това е възел. Доста голям е гадникът, признавам. Карцином на тестиса.

Втренчих поглед в него.

— Знаете ли, доктор Ръсел, вашите колеги щяха да намерят по-деликатен начин да съобщят подобна новина.

— Съжалявам, господин Пери — отвърна доктор Ръсел. — Не исках да ви прозвучи по този начин. Но това наистина не е проблем.

Дори на Земята ракът на тестиса подлежи на лечение, особено в ранен стадий, какъвто е при вас. В най-лошия случай ще изгубите единия си тестис, което не е непреодолима пречка.

— Освен ако не става въпрос за собствения ви тестис — изръмжах.

— Всичко е въпрос на физиология — рече умиротворително той. — Във всеки случай тук и на ваше място не бих се притеснявал толкова много. До няколко дни ще получим окончателните резултати от изследванията ви и ще ви оправим тестиса. А междувременно няма никаква опасност. Карциномът все още е локализиран в органа. Няма метастази в белия дроб и лимфните възли. Всичко е наред.

— Ще си изгубя ли топката?

Докторът се усмихна.

— Струва ми се, че поне засега ще я задържите. Ако някога ви се случи да я изгубите, мисля, че това ще ви е последната грижа. И така, както казах, като изключим раковото заболяване, сте в отлична форма за възрастта си. Това е добра новина, защото означава, че приключваме с прегледа.

— Какво щяхте да предприемете, ако бяхте открили някой наистина сериозен проблем? — попитах. — Например рак в терминален стадий?

— „Терминален“ е доста неточен термин, господин Пери. В далечна перспектива ние всички сме в терминален стадий. Моята задача е да стабилизирам онези от вас, които са в опасно състояние по една или друга причина, за да могат да изкарат следващите няколко дена. Инцидентът с вашия нещастен съквартирант господин Дейк никак не е изключение. Имаме доста новобранци, които стигат до тук и умират точно преди да бъдат подложени на преглед. Ето кое ни създава проблеми. — Доктор Ръсел отново надзърна в бележника. — В случая с господин Дейк, който почина от сърдечен удар: ако беше прегледан по-рано, най-вероятно щяхме да почистим плаките в артериите и да приложим лекарство за подсилване на съдовата стена, за да се избегнат руптури. Това е обичайното лечение. Но съдовете на почти всички ваши връстници се нуждаят от прочистване. Що се отнася до вас, ако ракът ви беше в напреднал стадий, щяхме да го облъчим до степен да се смали, за да не представлява непосредствена

заплаха за организма поне през следващите няколко дена, и да изолираме застрашените органи.

— Защо не го лекувате? — попитах. — Доколкото разбирам, напълно е по силите ви да го премахнете, след като можете да изолирате застрашени органи.

— Да, но не е необходимо — отвърна доктор Ръсел. — След няколко дни ще бъдете подложен на окончателно физическо подобрение. Ние само подсигуряваме оцеляването ви дотогава.

— Какво означава това „окончателно физическо подобрение“?

— Означава, че когато привърши, ще се чудите защо сте се безпокоили за нещо толкова дребно, като рака на тестиса. Обещавам ви. А сега, преди да приключим, остава още една малка задача. Ако обичате, наведете глава напред.

Наведох се и доктор Ръсел сложи страховитата метална купа на главата ми.

— Бихме искали през следващите няколко дни да придобием ясна престава за мозъчната ви дейност — обясни той. — По тази причина и с помощта на това устройство ще имплантирам датчици в черепа ви. — Започна да въвежда някакви команди на компютъра си — действие, което започваше да ме дразни. С едва доловим засмукващ звук купата се прилепи към темето ми.

— И как става това? — попитах.

— В момента най-вероятно усещате слабо гъделичкане по черепа и назад към врата — каза доктор Ръсел и в същия миг почувствах точно това. — Това показва, че инжекторите заемат необходимата позиция. Те са като миниатюрни подкожни игли, през които ще бъдат въведени датчиците. Приблизително двайсет хиляди на брой. Не се безпокойте, датчиците са самостерилизиращи се.

— Ще боли ли?

— Не много — рече той и чукна с пръст на екрана. Двайсет хиляди датчика се *впиха* в черепа ми като четири секири, които го посичаха едновременно.

— Дявол да го вземе! — изругах и ударих с глава стената на кувьоза. — Кучи син такъв! — креснах. — Нали каза, че няма да боли!

— Казах, че няма да боли много — поясни доктор Ръсел.

— А колко тогава? Колкото когато на главата ти стъпи слон?

— Не и толкова, колкото когато датчиците се свържат — отвърна невъзмутимо докторът. — Добрата новина е, че веднага щом го направят, болката ще изчезне. А сега стойте неподвижно, ако обичате. Ще ни отнеме само минутка.

И отново протегна пръст към компютъра. Осемдесет хиляди игли изстреляха съдържанието си във всички посоки на черепа ми.

Никога не бях изпитвал по-непреодолимо желание да халосам лекар.

— Не зная. — Хари повдигна рамене. — Но гледката ми се струва интересна. — Почеса се по главата, която, подобна на главите на всички останали, бе изпъстрена с хиляди микроскопични отвори, откъдето датчиците следяха мозъчната ни активност.

Компанията от закуска се бе събрала отново на обяд. Този път към нас се бяха присъединили Джеси и нейната съквартирантка Маги. Хари обяви образуването на „банда“ и даде названието Дърти пръдльовци, след което настоя да започнем да се замеряме с храна със съседната маса. Предложението бе отхвърлено с единодушно гласуване, понеже Томас посочи, че ще трябва да ядем и храната, която пада на пода, тъй като обядът бе още по-добър дори от закуската, ако това въобще бе възможно.

— Има още една причина — оплака се Томас. — След тазсутрешната мозъчна инжекция изгубих почти всякакво желание да се храня.

— Да го видя, няма да го повярвам — засмя се Сюзан.

— Забележи, че казах „почти“ — отвърна Томас. — И още нещо ще ви кажа. Жалко, че нямах такова кувьозче в кабинета си. Щеше да ми спести осемдесет процента от работата. Тъкмо повече време да играя голф.

— Грижата за пациентите ти е затрогваща — подхвърли Джеси.

— Защо? — учуди се Томас. — С повечето от тях играех голф. Те щяха да ме подкрепят напълно. Колкото и да ми е трудно да го призная, с помощта на тази машинка докторът се справи много по-добре, отколкото бих могъл да го направя аз. Мечтата на диагностика. Намериха ми микроскопичен тумор на панкреаса. У дома това нямаше

да стане, преди да се проявят първите симптоми. Някой от вас нямаше ли изненадващи резултати?

— Рак на белия дроб — призна Хари. — Малки петна.

— Овариална киста — вдигна ръка Джеси.

Маги само кимна.

— Начален ревматоиден артрит — вметна Алън.

— Рак на тестиса — добавих аз.

— Ох! — Томас потръпна и примерът му бе последван от всички останали мъже на масата.

— Казаха ми, че ще оживея — обясних.

— Е, само дето малко ще накуцваш — рече Сюзан.

— Стига сме говорили за това — ядосах се аз.

— Не разбирам само защо не взеха никакви мерки — заговори Джеси. — Докторът ми показа киста с размери на орех, но ми каза да не се безпокоя. Не зная обаче как човек може да не се притеснява от подобни работи.

— Томас, ти си доктор — рече Сюзан и се чукна с пръст по темето. — Какви са тези ситни копелдаци? Защо просто не ни направят мозъчно сканиране?

— Ще призная, че не знам отговора и мога само да гадая. Предполагам, че искат да следят как функционират мозъците ни по време на обучение. Тъй като не могат да го направят, докато сме вързани за машина, се налага да завържат машината за нас.

— Благодаря за обстойното обяснение на нещо, което знам и сама — нацупи се Сюзан. — Питах те каква е целта на подобно изследване.

— Казва ли ти някой? — Томас сви рамене. — Може пък да ни подготвят нови мозъци. Или знаят как да добавят мозъчен материал, но им е нужно да разберат коя част от мозъците ни се нуждае от подпомагане. Моля се само да не ни подложат пак на тази гадна процедура. Първия път едва не умрях от болка.

— Като стана дума за това — обърна се Алън към мен, — научих, че тази сутрин си изгубил съквартиранта си. Как се чувстваш?

— Вече го преживях — рекох. — Макар че е ужасно потискащо. Докторът каза, че ако бил доживял до прегледа тази сутрин, щели да го спасят. Да му махнат плаките или нещо подобно. Гризе ме съвестта, че не успях да го събудя за закуска.

— Не се обвинявай — рече Томас. — Нямало е никакъв начин да знаеш какво ще стане. Хората умират непрестанно.

— Така е, но не и броени дни преди „обстойния преглед“, както го нарече докторът.

— Не ми се ще да проявявам невежество, но… — почна Хари.

— Ти просто не си предполагал, че ще се случи — опита се да ме успокои Сюзан.

— … но когато бях в колежа — продължи Хари и замери Сюзан с парче хляб, — ако ти умре съквартирантът, можеше да пропуснеш сесията. Нали разбирате, заради травмата.

— Което важи и за твоя съквартирант — засмя се Сюзан.

— Не се сетих за това — призна Хари. — Както и да е, предложиха ли ти днес да не участваш в прегледите, за да се съвземеш?

— Не — отвърнах. — Пък и да го бяха направили, щях да откажа. Какво да правя, да прекарам цял ден в стаята си? Толкова е потискащо. Там умря човек в края на краищата.

— Можеш да се преместиш — предложи Джеси. — Може да има и други с умрели съквартиранти.

— Оле, че страшни мисли. — Поклатих глава. — Не искам да се местя. Разбира се, съжалявам за смъртта на Лион. Но сега поне цялата стая е моя.

— Изглежда, оздравителният процес е започнал — отбеляза Алън.

— Просто се опитвам да преодолея шока — отвърнах.

— А ти защо мълчиш? — обърна се Сюзан към Маги.

— Че какво да кажа?

— Ей, какво имате по програма? — попита Джеси.

Всички побързаха да надзърнат в своите ПИА. После спряха и се огледаха гузно.

— Я по-добре да си разказваме спомени от колежа — предложи Сюзан.

— Какво пък, да вървят по дяволите — съгласи се Хари. — Нали сме Дъртите пръдльовци. Да се държим подобаващо на името.

Оказа се, че двамата с Хари имаме един и същи час за следващото мероприятие. Насочиха ни към неголяма зала със седалки и бюра.

— Майчице мила! — възкликна Хари, след като огледа обстановката. — *Съвсем* като в колежа.

Впечатлението се подсили, когато в стаята се появи представителката на КОС.

— Предстои да бъдете подложени на серия тестове по основни езикови познания и математика — обяви тя. — Току-що тестовете бяха прехвърлени във вашите ПИА. На всеки въпрос има по няколко отговора. Моля, отговорете на колкото се може повече въпроси за трийсетминутния период. Ако приключите преди определения срок, останете тихо на мястото си, без да пречите на останалите. Бъдете така добри да не обсъждате нищо със съседите си. Можете да започнете.

Надзърнах в моя ПИА. Там вече ме очакваше първият словесен тест.

— Майтапите се — не се сдържах. И други в помещението се смееха.

Хари вдигна ръка.

— Госпожо? Колко точки ми трябват, за да ме приемат в Харвард?

— Това вече съм го чувала — отвърна невъзмутимо представителката. — Ако обичате, всички, успокойте се и се заемете с тестовете.

— Шейсет години чакам да се явя на повишителен по математика — оплака се шеговито Хари. — Да видим как ще се справя.

Вторият изпит бе дори по-тъп.

— Моля, следвайте бялото квадратче. Използвайте само очите си, не движете главата. — Представителката затъмни светлините в стаята. Шейсет чифта очи се фокусираха върху бялото квадратче на стената. То започна да се движи бавно.

— Не мога да повярвам, че ме докараха насред космоса, за да правя това — оплака се Хари.

— Кой знае, може нещата да се подобрят — отвърнах. — Току-виж, ако се справяме добре, ни пуснат второ квадратче.

На стената се появи второ бяло квадратче.

— Вече си бил тук, нали? — попита Хари.

По-късно се разделихме, тъй като ни поставиха индивидуални задачи.

В първото помещение, където ме отведоха, имаше детски кубчета.

— Ако обичате, направете къща — нареди представителката.

— Само ако получа допълнителна чаша сок — отвърнах.

— Ще видя какво мога да направя — обеща тя.

Построих къща от кубчета и ме отведоха в следващото помещение, където ми предоставиха лист и молив.

— Започнете от средата на лабиринта и се опитайте да стигнете до изхода.

— Божичко! — възкликнах. — С това може да се справи и плъх наркоман.

— Не е изключено да сте прав. И все пак ще ви помоля да изпълните задачата.

Изпълних я. После поискаха да чета на глас цифри и букви. По някое време престанах да се заяждам и просто изпълнявах каквото ме караха.

В късния следобед обаче взе да ми писва. Намирах се в компанията на млад специалист, който ме разглеждаше внимателно.

— Четох досието ви — поде той. Беше толкова слабичък, че сигурно един по-силен полъх на вятъра щеше да го отвее.

— Радвам се.

— Там пише, че сте женен.

— Бях.

— Харесваше ли ви? Да сте женен.

— Разбира се. По-добре е от другото.

Той подсмръкна.

— И какво стана? Развод? Сгащиха ви в изневяра?

Започнах бързо да охладнявам към този тип.

— Тя почина — отвърнах.

— Брей! И как се случи?

— Удар.

— Сигурно ви е дошло като манна небесна. Прас, и мозъкът се превръща в желе. Хубаво, че не го е преживяла. Щяхте да си имате още едно дърво за отглеждане вкъщи. Да я храните през сламка и прочее. — Той се ухили гадно.

Не отговорих. Част от ума ми разсъждаваше върху това дали бих могъл да прекърша вратлето на този негодник, преди да ми попречат, останалата бе заслепена от ярост. Просто не можех да повярвам на ушите си.

Съвсем слаб глас дълбоко в мен ми повтаряше, че трябва да започна отново да дишам, инак ще изгубя съзнание.

Внезапно персоналният асистент на специалиста изписука.

— Чудесно — рече той и се надигна чевръсто. — Приключихме. Господин Пери, моите искрени извинения за коментарите, които си позволих да направя относно починалата ви съпруга. Задачата ми е да предизвиквам в изследвания максимално бързо реакция на гняв. А психологическият ви профил ни подсказа, че това може да стане, ако бъде засегнат точно този въпрос. Искам да подчертая, че лично аз храня най-дълбоко уважение към покойната ви съпруга и никога не бих си позволил подобно отношение.

Няколко секунди премигвах слепешката. Сетне изревах:

— Що за шибан налудничав тест беше това?

— Съгласен съм, че тестът бе крайно неприятен, и отново ви се извинявам. Просто си върша работата, нищо повече.

— Исусе Христе! — продължих да кипя. — Имате ли представа колко близо бях до това да ви строша врата?

— В интерес на истината имам — отвърна младият мъж със спокоен, овладян тон. — Моят ПИА, който следеше психическото ви състояние, подаде сигнал малко преди това да се случи. Правя го по цял ден. Знам какво да очаквам.

Все още не можех да потисна гнева си.

— Правите го с всеки новобранец? — попитах. — И как още сте жив?

— Разумен въпрос. Избран съм заради телосложението ми, което внушава на изследвания, че може да се справи с мен във всеки момент. Страшно ме бива да играя ролята на „малка отрепка“. Но ако се

наложи, съм в състояние да се справя с всеки нападател. Хубаво е, че се случва рядко. Както казах, правя го по цял ден.

— Май работата ви не е от приятните — отбелязах. Най-сетне се бях успокоил.

— Мръсна работа, но някой трябва да я върши — отвърна той. — За мен е интересна, тъй като при всеки човек е нужен различен подход, за да се стигне до избухването. Но вие сте прав. Работата ми е напрегната и не е за всеки.

— Обзалагам се, че не сте особено популярен в баровете.

— Напротив, казват, че съм страшно забавен. Когато не се налага да ядосвам хората, разбира се. Господин Пери, с вас приключихме. Ако обичате, минете през тази врата, където ви очаква следващият изпит.

— Надявам се, че няма да ме ядосват и там?

— Може и да се ядосате, но само по свое желание. Нашата работа е да следим резултатите.

Доближих вратата, после спрях и изсумтях:

— Зная, че това ви е работата. Но въпреки това искам да ви кажа нещо. Жена ми беше чудесен човек. Заслужава по-добро отношение от това.

— Сигурен съм, че е така, господин Пери. Сигурен съм, че е така.

Натиснах дръжката.

В следващата стая ме очакваше съвсем гола млада жена, която кой знае защо искаше да узнае дали си спомням нещо от празненството по случай седмия ми рожден ден.

— Не мога да повярвам, че ни показаха този филм точно преди вечеря — оплакваше се Джеси.

— Не беше точно преди вечеря — поправи я Томас. — След това ни пуснаха филмчето за Бъгс Бъни. Пък и филмът не беше чак толкова неприятен.

— Да бе, ако си падаш по репортажи за коремна хирургия. Не всички тук сме лекари обаче.

— Това означава ли, че няма да си ядеш ребърцата? — попита Томас и посочи чинията й.

— Някой срещна ли се с гола жена, която да го пита за детството му? — поинтересувах се.

— При мен беше мъж — отвърна Сюзан.

— Жена — каза Хари.

— Мъж — рече Джеси.

— Жена — призна Томас.

— Мъж — каза Алън.

Всички го погледнахме.

— Какво толкова? — сви рамене той. — Аз съм обратен.

— Интересно какъв е смисълът? — попитах. — Не на това, че Алън е обратен, а да ни показват гола жена.

— Мерси — рече нацупено Алън.

— Вероятно провокират определена реакция — обясни Хари. — Всички днешни тестове целяха да изследват интелектуалното и емоционално равнище, основата на далеч по-сложни възможности и способности. Опитват се да разберат как мислим и реагираме на първично ниво. Голата жена очевидно е трябвало да те предизвика сексуално.

— Но какво общо има това с детството ми, за Бога? — не се предавах аз.

Хари повдигна рамене.

— Какво е сексът без малко вина?

— Най-много се изнервих, когато ме ядоса онзи тип — намеси се Томас, без да спира да мляска. — Кълна се, за малко да го фрасна по тиквата. Разправяше, че трябвало да прехвърлят „Вълците“ в нисшата лига, след като две години подред се представяли зле в шампионата.

— Звучи ми съвсем разумно — рече Сюзан.

— О, не започвай и *ти* — тросна се Томас. — Това са мъжки работи. Само не посягай на „Вълците“.

Ако първият ден бе насочен към емоционалните и интелектуалните ни способности, вторият бе посветен изцяло на физическото ни състояние.

— Вземете тази топка — започна специалистът. — Дриблирайте. Сега тръгнете напред.

Описах кръг из неголямата спортна площадка. Помолиха ме да пробягам късо разстояние. Да направя някои упражнения. Да изиграя една видеоигра. Да стрелям по мишена на стената със светещ пистолет. После плувах (този част ми хареса). Прекарах два часа в просторно помещение с други като мен, където ни казаха да си починем. Играх билярд. Тенис на маса. Даже барбут.

Играх толкова много, че накрая се изпотих.

— Що за армия е това, по дяволите? — попитах на обяд Дъртите пръдльовци.

— Има логика — отвърна Хари. — Вчера проверяваха интелект и емоции. Днес основни физични способности. И този път на първично равнище.

— И за това ме караха да играя тенис на маса? — Повдигнах учудено вежди.

— Координация на очите — обясни Хари. — Синхрон. Точност.

— Може да ни е от помощ, когато се налага да уловим и метнем обратно чужда граната — засмя се Алън.

— Именно — потвърди сериозно Хари. — Пък и какво очаквате от тях? Да ни организират маратон? Че ние ще изпопадаме като круши преди първата миля.

— Говори за себе си, слабако — обади се Томас.

— Извинявам се, ако съм те обидил — рече Хари. — Нашият приятел ще се дотътри до шестата миля, преди сърцето му да се пръсне. Ако преди това не е получил мускулни крампи от преяждане.

— Не ставай глупав — ядоса се Томас. — Всеки знае, че трябва да се заредиш с енергия преди бягане. Ето защо ще си взема още макарони.

— Няма да участваш в маратон, Томас — припомни му Сюзан.

— Денят още не е приключил — отвърна философски Томас.

— Като стана дума — почна Джеси, — моята програма е празна. Нямам никакви мероприятия до вечерта. Утре от шест до дванайсет ще участвам в нещо, което се нарича Оценка на физическия напредък, а в осем, след вечеря, има обща сбирка.

— Аз също нямам нищо до утре сутринта — потвърдих. Останалите се присъединиха към мен. — Добре — рекох, — с какво ще се забавляваме?

— Можем да поиграем барбут — предложи Сюзан.

— Имам по-добра идея — рече Хари. — Някой има ли планове за три следобед?

Всички поклатихме глави.

— Страхотно — ухили се Хари. — Среща на същото място. Ще има опознаване на терена за Дъртите пръдльовци.

— Позволено ли е да сме тук? — попита Джеси.

— Разбира се — рече Хари. — Защо не? А дори и да не е, какво ще ни направят? Още не сме в армията. Не могат да ни изправят пред трибунал.

— Но могат да ни изхвърлят през шлюзовете — отвърна Джеси.

— Не говори глупости — засмя се Хари. — Ще е прахосване на безценен въздух.

Бяхме на наблюдателната площадка в колонистката част на кораба. Вярно, че никой не ни бе забранявал да идваме тук, но не ни бяха и разрешавали да го правим. Изправени насред пустата зала, бяхме като ученици на пийпшоу.

Което, в известен смисъл, си беше самата истина.

— Днес, по време на изследванията, се заговорих с един от специалистите — обясни Хари. — И той спомена, че в 15:35 следобед „Хари Хъдсън“ ще извърши първия си скок. Тъй като никой от нас не е присъствал на подобно събитие, се поинтересувах откъде може да се наблюдава това нещо. И той спомена площадката. Така че ето ни тук… — Хари погледна своя ПИА — точно четири минути преди скока.

— Съжалявам, че закъснях — рече задъхано Томас, тъкмо влизаше. — Макаронените бяха чудесни, но ефектът им върху тънките ми черва бе потресаващ.

— Томас, ако обичаш, не споделяй друг път с нас толкова интимни неща — тросна се Сюзан. — Не сме чак толкова близки.

— Да, но как иначе ще ме опознаете? — попита Томас.

Никой не си направи труда да му отговаря.

— Някой да има представа къде сме в момента? В космоса, имам предвид — добавих, след като се възцари мълчание.

— Все още сме в пределите на Слънчевата система — обясни Алън и посочи екрана. — Личи си по съзвездията. Погледнете, това там е Орион. Когато пропътуваме по-значително разстояние, звездите в

небето ще заемат различно разположение. И тогава съзвездията ще станат неузнаваеми.

— В каква посока ще е скокът? — попита Джеси.

— Към системата Феникс — обясни Алън. — Но това едва ли ви говори нещо, тъй като Феникс е името на планетата, не на звездата. Има и съзвездие с това название, дори мога да ви го покажа — той вдигна пръст към един участък от екрана, — но планетата Феникс не се върти около звезда от това съзвездие. Ако не греша, тя е част от съзвездието Вълк, което трябва да е далеч по на север, ето там някъде. — Той премести пръст встрани.

— Доста добре познаваш съзвездията — отбеляза с възхищение Джеси.

— Благодаря. Когато бях млад, мечтаех да стана астроном, но заплащането им е трагично. Ето защо вместо това станах физик теоретик.

— Че има ли големи пари в субатомните частици? — попита Томас.

— Не особено — призна Алън. — Но въз основата на една моя теория бе създаден нов източник за съхраняване на енергия за океанските съдове. Оттам дойдоха много повече пари, отколкото можах да похарча, макар че, повярвайте ми, доста се постарах.

— Сигурно е хубаво да си богат — въздъхна Сюзан.

— Не беше никак зле — съгласи се Алън. — Разбира се, вече не съм богат. За да дойдеш тук, трябва да се откажеш от всичко. И не само от парите. Ето например, усилието да запаметя всички тези съзвездия. След една минута то ще се окаже напразно. Там, където отиваме, вече няма да има Орион, Малката мечка, нито Касиопея. Може да ви прозвучи тъпо, но съзвездията ще ми липсват повече от парите. Човек винаги може да спечели пари. Само дето няма да се върнем на Земята. Това е последният път, когато виждам тези стари приятели.

Сюзан застана до него и го прегърна. Хари погледна своя ПИА и каза:

— Започва се. — И подхвана обратно броене. Когато стигна до „едно“, всички погледнахме към екрана.

Не се случи нищо драматично. В един миг виждахме изпълнено със звезди небе. В следващия то бе изпълнено с други звезди. Можехме

дори да не забележим кога е станало, ако бяхме премигнали. И въпреки това нямаше съмнение, че небето е променено. Макар никой освен Алън да не познаваше съзвездията.

Погледнах го. Стоеше неподвижно като стълб, уловил Сюзан за ръката.

— Завиваме — каза Томас. Пред погледите ни звездите се плъзгаха в посока, обратна на часовниковата стрелка: „Хенри Хъдсън“ променяше посоката. Внезапно пред нас изплува сияещият диск на планетата Феникс. И над нея (или отдолу, според нашата ориентация) имаше космическа станция с такива размери и заобиколена от такава трескава активност, че всички се ококорихме.

Най-сетне някой намери сили да заговори. За всеобща изненада бе Маги.

— Невероятно! — тихо рече тя.

Всички се извърнахме към нея. Тя ни изгледа обидено.

— Не съм глухоняма. Просто не обичам да говоря много. Но *това* си заслужава някакъв коментар.

— Без майтап — потвърди Томас и извърна очи към екрана. — В сравнение с нея Колониалната станция е като троха от филия.

— Колко кораба виждаш? — попита ме Джеси.

— Не зная. Десетина. Може и да са сто, не мога да кажа. Нямах представа дори, че има толкова много космически кораби.

— Ако някой от нас все още вярва, че Земята е център на човешката вселена — каза Хари, — време е да си промени мнението.

Пред смаяните ни погледи зад прозореца се разкриваше цял един нов свят.

Моят ПИА изписука в 05:45, което имаше значение дотолкова, доколкото че го бях настроил за 06:00. Екранчето премигваше, в горния край бе изписано с жълти букви: „Спешно“. Приех съобщението.

ИЗВЕСТИЕ:

Днес, за периода от 06:00 до 12:00 всички новобранци ще бъдат подложени на окончателно физическо подобрение. За успешното осъществяване на процедурата е необходимо новобранците да останат в каютите, докато не бъдат потърсени от наши служители, които ще ги отведат в лабораторията. За улеснение на последното вратите на всички каюти ще бъдат заключени от 06:00 нататък. Ако обичате, използвайте оставащото ви време за посещение на тоалетните или за да свършите всяка друга работа, която би изисквала напускането на каютата. Ако след 06:00 ви се налага да посетите тоалетната, свържете се с нашите служители чрез вашия ПИА.

Ще бъдете уведомени петнайсет минути преди назначения ви час за процедура. Моля, изчакайте пристигането на нашите служители облечени и готови за излизане. Днес закуска няма да се сервира, обядът и вечерята остават според програмата.

На моята възраст не е необходимо да ми казват повече от веднъж, че трябва да се изпикая. Изхвърчах навън, минах по коридора, влязох в тоалетната и си свърших работата. Можех само да се надявам, че назначеният ми час ще е от по-ранните, тъй като не ми се щеше да искам разрешение, когато отново ми се наложи да се облекча.

Часът ми не бе нито от ранните, нито от късните: в 09:00 получих предупреждение по ПИА, в 09:15 на вратата се почука и един глас произнесе името ми. Отворих вратата и видях двама служители. Разрешиха ми да се отбия за кратко до тоалетната, после ме отведоха до чакалнята пред кабинета на доктор Ръсел. Почаках малко, преди да ме пуснат вътре.

— Господин Пери, радвам се да ви видя отново — рече той и ми протегна ръка.

Служителите, които ме доведоха, напуснаха кабинета през отсрещната врата.

— Ако обичате, настанете се в кувьоза.

— Последния път, когато го направих, ми забихте в главата няколко хиляди миниатюрни чукчета — изръмжах аз. — Така че простете липсата на ентусиазъм в действията ми.

— Разбирам ви — усмихна се доктор Ръсел. — Но днес няма да почувствате никаква болка. Освен това времето ни е ограничено, затова, ако обичате… — Той посочи кувьоза.

Приближих неохотно зловещото съоръжение.

— Страх ме е да не ви халосам — промърморих.

— Напълно оправдано — отвърна докторът, после спусна капака върху мен и този път го заключи. Изглежда, приемаше заканата ми на сериозно. — Кажете ми, господин Пери, как се чувствахте през последните няколко дена?

— Объркан и раздразнен — признах. — Ако знаех, че ще се държат с мен като с първолак, сигурно нямаше да се запиша.

— Същото казват почти всички. — Доктор Ръсел кимна. — Ето защо ще ви обясня в най-общи черти какво се опитваме да направим. Поставяме датчиците по две основни причини. Първо, както вероятно сам се досещате, за да следим мозъчната ви активност, докато извършвате най-обикновени действия или изпитвате първични емоции. Човешкият мозък обработва информацията приблизително по един и същи начин, но от друга страна, всеки човек използва различни, уникални пътища, за да го прави. Сравнете го с човешката ръка — всеки има пет пръста, но отпечатъците им са различни. Това, което се опитахме да направим, е да снемем „пръстовите отпечатъци“ на вашия мозък. Дотук ясно ли е?

Кимнах.

— Чудесно. Сега вече имате представа защо ви карахме да правите някои на пръв поглед нелепи и глупави неща.

— Като да разказвам на гола жена за седмия си рожден ден — рекох.

— Извлякохме доста ценна информация от този разговор.

— Не виждам как — усъмних се.

— Всичко е въпрос на техника — увери ме доктор Ръсел. — Както и да е, да се върнем на въпроса. Изминалите дни ни дадоха възможност да придобием представа за това как действат нервните пътища във вашия мозък и как реагират на стимулации, а това е достатъчна информация за изработването на шаблон.

Преди да успея да попитам „шаблон на какво“, доктор Ръсел продължи:

— И второ — датчиците не само следят и записват как функционира мозъкът ви. Те могат да предават реалновременна картина от вашата мозъчна дейност. Или, казано с други думи, да излъчват вашето съзнание. А това е важно, защото за разлика от специфичните умствени процеси, съзнанието не може да бъде записвано. Може да бъде прехвърлено само „на живо“.

— Прехвърлено? — попитах.

— Точно така — потвърди докторът.

— Имате ли нещо против, ако попитам за какво говорите?

Доктор Ръсел се усмихна.

— Господин Пери, когато се записахте в армията, вие си мислехте, че тук ще ви подмладим, нали?

— Ами да — рекох. — Всички си мислят така. Не можете да водите война със старци, но въпреки това ги вземате на служба. Следователно знаете някакъв начин да ги подмладите.

— И как според вас го правим?

— Нямам представа — признах. — Генна терапия. Клонирани заместващи органи. Демонтирате остарелите части и поставяте нови.

— Прав сте, макар и наполовина — потвърди доктор Ръсел. — Използваме генна терапия и клонирани органи. Но не заменяме нищо освен *вас*.

— Не разбирам — признах. Изведнъж ми стана студено. Някой бе дръпнал изпод краката ми килимчето на реалността.

— Тялото ви е *старо*, господин Пери. Старо е и няма да ви служи още дълго. Няма никакъв смисъл да се опитваме да го спасим или да го подобряваме. То не е нещо, което да увеличава цената си с времето, нито заменените части ще му помогнат да действа като ново. Само едно нещо се случва с остаряващото човешко тяло и то е, че старява още повече. Ето защо ние възнамеряваме да се отървем от него. Единствената част, която ще запазите, е тази, която не подлежи на остаряване — вашият ум, съзнанието ви, вашето „аз“.

Доктор Ръсел доближи вратата, през която бяха излезли двамата служители, и почука на нея. После се обърна към мен.

— Огледайте добре старото си тяло, господин Пери.

Защото ви предстои да се сбогувате с него. Отивате на друго място.

— Къде отивам, доктор Ръсел?

— Ето тук. — Той отвори вратата.

Двамата служители се появиха отново. Единият тикаше инвалидна количка, в която седеше някой. Извих глава, за да погледна. И се разтреперих.

Човекът в количката бях аз.

Отпреди петдесет години.

5.

— А сега искам да се отпуснете — каза доктор Ръсел.

Двамата помощници бяха изтикали количката до съседния кувьоз и поставяха тялото вътре. „То“, „той“, „аз“, или каквото беше там, не оказваше никакво съпротивление — все едно че пренасяха пациент в кома. Или труп. Бях едновременно изумен и ужасен. Един тъничък гласец дълбоко в мен ми нашепваше, че ако не отида веднага до тоалетната, ще се напикая.

— Как… — опитах се да заговоря, но се задавих. Устата ми бе пресъхнала. Доктор Ръсел каза нещо на един от помощниците си и той ми подаде чаша вода. Докторът ми помогна да отпия, вероятно си даваше сметка, че не съм в състояние да държа дори чашата. Докато пиех, отново заговори.

— Въпросът „как“ е свързан с едно от следните изречения. Как успяхте да направите мое по-младо копие? Отговорът е, че още преди десет години взехме от вас ДНК проба, която използвахме, за да създадем новото тяло. — Той дръпна чашата.

— Клонинг — успях да промълвя най-сетне.

— Не. — Доктор Ръсел поклати глава. — Не съвсем. Вашата ДНК бе подложена на сериозни подобрения. Можете сам да видите най-очевидното различие — новият цвят на кожата ви.

Едва сега потресен забелязах, че моята по-млада версия притежава едно наистина очебийно различие.

— Той е *зелен* — възкликнах.

— *Вие* сте зелен — поправи ме доктор Ръсел. — Или, по-точно, ще бъдете след пет минути. Но това е за първото „как“. Вторият въпрос обикновено е: как ще ме прехвърлите там? — Той посочи моя зеленокож двойник. — И отговорът е, че ще прехвърлим само вашето съзнание.

— Как? — попитах.

— С помощта на датчиците в черепа ви правим копие на вашата мозъчна дейност и го прехвърляме — прехвърляме вас — в ей това тяло. Използваме информацията за вашия мозъчен модел, която

събрахме пред последните няколко дни, за да подготвим новия ви мозък за съзнателно състояние, така че, когато ви прехвърлим, всичко да ви изглежда нормално. Представям ви естествено опростена картина на нещата. В действителност всичко е много по-сложно. Но на вас и това ви е достатъчно. А сега е време да ви включим.

Доктор Ръсел се пресегна и започна да нагласява апаратурата над мен. Неволно отместих глава, после осъзнах колко е безсмислен този жест.

— Този път няма да ми вкарвате нищо, нали?

— Нямаме подобно намерение, господин Пери — увери ме докторът. — На мястото на инжектора сега е поставен сигнален усилвател. Така че няма причини да се безпокоите.

— Извинявайте — казах и си наместих главата на предишното място.

— Няма за какво. — Докторът нагласяваше металната купа на темето ми. — В интерес на истината, понасяте го по-добре от някои други. Предишният пациент например — наложи се да го прехвърлим упоен. Скоро ще се събуди подмладен, зелен и ужасно объркан. Повярвайте ми, вие сте кукличка.

Усмихнах се на сравнението, погледнах новото си тяло и попитах:

— Къде е неговата купа?

— Не му е нужна. Както вече ви казах, вашето ново тяло е значително усъвършенствано.

— Звучи ми някак страшно.

— Ще се почувствате другояче, когато се озовете в него — успокои ме доктор Ръсел, надвесен над своя ПИА. — Добре, готови сме. Но първо ще ви кажа какво следва.

— Ще ви бъда много благодарен.

Той завъртя бележника към мен.

— Когато натисна този бутон — докторът посочи един бутон на екрана, — вашите датчици ще започнат да излъчват мозъчната ви дейност към усилвателя. Веднага щом бъде създадено достатъчно подробно копие на мозъчната ви дейност, ще свържа вашия кувьоз с компютърната база данни. По същото време друга подобна връзка ще бъде създадена с мозъка на второто тяло. След като проверим стабилността на връзките, ще прехвърлим съзнанието ви там. В мига,

когато мозъчната ви дейност поеме контрол над новия мозък, прекъсваме връзката и ето ви — в ново тяло и мозък. Някакви въпроси?

— Стават ли грешки при тази процедура?

— Всички задават този въпрос — каза доктор Ръсел. — Отговорът е да. В редки случаи нещата могат да се объркат. Но в изключително редки. Тук съм от двайсет години — имам хиляди прехвърляния и само един провал. Жена, която получи масивен мозъчен удар по време на трансфера. Мозъчната й дейност стана хаотична и не подлежеше на прехвърляне. Всички останали се справиха чудесно.

— Тоест, ако не умра, ще оцелея. — Въздъхнах.

— Интересно заключение. Но и вярно.

— Как ще разберете кога се е прехвърлило съзнанието?

— Много лесно — сам ще ни го кажете. Повярвайте ми — *вие* ще го знаете.

— Как може да сте толкова сигурен? Някога преживявали ли сте го сам?

Доктор Ръсел се усмихна.

— Всъщност да. Дори два пъти.

— Но вие не сте зелен.

— Това е заради втория трансфер. Не е необходимо да сте вечнозелен — добави той шеговито и отново надзърна в своя ПИА. — Господин Пери, боя се, че е време да прекратим с въпросите, тъй като ме чака още работа. Готов ли сте да започнем?

— Не съм готов, дявол го взел — признах. — Толкова ме е страх, че ще се пръсна.

— В такъв случай позволете да перифразирам. Готов ли сте да приключим с това?

— Божичко, да — въздъхнах.

— Добре тогава. — Той посегна към екрана на своя ПИА.

Кувьозът около мен едва забележимо се разтресе. Погледнах доктора.

— Усилвателят — обясни той. — Тази част е не повече от минута.

Изсумтях нещо в отговор и погледнах към новото си тяло. Лежеше неподвижно в кувьоза, като полята със зелена боя восъчна

фигура. Изглеждаше досущ като мен преди много години — дори по-добре, бих казал. Имаше мускулестото тяло на плувец олимпиец. И *дълга* зелена коса.

Не можех дори да си *представя*, че ще живея в това тяло.

— Имаме пълна картина — промърмори под носа си доктор Ръсел. — Включвам връзката. — И натисна едно копче.

Усетих слабо раздрусване и после изведнъж се почувствах, сякаш в главата ми кънти далечно ехо.

— Олеле! — възкликнах.

— Ехо-ефектът? — попита доктор Ръсел. Аз кимнах. — Това е от компютъра. Съзнанието ви долавя минималната разлика във времето между тук и там. Няма причини за безпокойство. Добре, включвам връзката между новото тяло и компютъра. — И отново посегна към екрана.

В съседния кувьоз новият аз отвори очи.

— Аз го направих — уточни доктор Ръсел.

— Той има котешки очи — рекох.

— *Вие* имате котешки очи — поправи ме отново доктор Ръсел. — Връзката е отлична, без смущения. Започвам трансфера. Ще се почувствате леко объркан…

Чукване на екрана…

… и аз пропаднах

мнооооооооооооооооооооооооооооого надолу
(имах усещането, че ме прецеждат през невидима мрежа)
и всички спомени, които бях имал някога, ме блъснаха в лицето като бетонна стена
 и най-ясният от тях, как Кати слиза от олтара
  кракът й се заплита в подгъва на роклята
   тя се препъва и за миг губи равновесие,
    но ловко се изправя
     и ми се усмихва,
      сякаш ми казва
       „Ха-ха, това няма да ме спре“

и друг спомен, в който Кати пита „Къде, по дяволите, съм сложила ванилията?“, последван от тракането на изпусната купа на пода

(Божичко, Кати)

След което отново съм си *аз* и виждам едновременно и лицето на доктор Ръсел, макар и малко замъглено, и тила му, което ме кара да си мисля: „Страхотен номер, дявол го взел“ — а мислите ми са като стерео.

Едва тогава осъзнах. Намирах се на две места едновременно.

Усмихнах се и видях как моето старо и ново аз се усмихват.

— Току-що наруших законите на физиката — обявих на доктор Ръсел с два чифта усти.

— Прехвърлям ви — отвърна той и чукна за последен път върху екрана на проклетия си ПИА.

Отново бях само аз. *Другият* аз. Разбрах го по това, че вече не виждах новото си тяло, а гледах към старото.

И то ме гледаше, сякаш осъзнаваше, че се е случило нещо ужасно странно.

Сякаш искаше да ми каже: „Повече няма нужда от мен“.

Сетне то затвори очи.

— Господин Пери — повика ме доктор Ръсел и ме плесна лекичко по бузата.

— Да — отвърнах. — Чувам ви. Извинете.

— Как е цялото ви име, господин Пери?

Помислих за секунда.

— Джон Николас Пери.

— Рождената ви дата?

— Десети юни.

— Името на учителя ви във втори клас?

Втренчих поглед в него.

— За Бога, човече. Не го помнех дори в *старото* си тяло.

Доктор Ръсел се засмя.

— Добре дошли в новия си живот, господин Пери. Справихте се блестящо. — Отключи капака на кувьоза и го повдигна. — Излезте, ако обичате.

Сложих ръце — моите зелени ръце — на страничните прегради и се повдигнах. Опрях се с десния си крак и пристъпих леко. Доктор Ръсел застана до мен и ме улови.

— Внимателно. До съвсем скоро бяхте старец. Ще ви е малко трудно да си припомните какво е да имаш младо тяло.

— Какво искате да кажете?

— Ами… първо, бихте могли да се изправите.

Прав беше. Бях привикнал, че съм прегърбен (деца, пийте си млякото). Изправих рамене и пристъпих още една крачка напред. И още една. Добрата новина бе, че помнех как се ходи. Ухилих се като ученик във ваканция.

— Как се чувствате? — попита ме доктор Ръсел.

— Чувствам се *млад* — отвърнах, едва сдържах радостта си.

— Така трябва. Биологичната възраст на новото ви тяло е двайсет. В действителност е дори по-младо, но в наши дни можем да ги отглеждаме достатъчно бързо.

Подскочих лекичко за проба. Имах чувството, че съм преодолял половината от разстоянието до Земята.

— С това тяло дори не ми се пие.

— Отвътре сте си на седемдесет и пет.

Едва сега спрях да подскачам и се приближих към старото си тяло. Изглеждаше тъжно и отпуснато, като захвърлен куфар. Посегнах с ръка и докоснах лицето. Беше топло и почувствах дъх. Отдръпнах се.

— То е още живо! — възкликнах.

— Но мозъкът е мъртъв — побърза да уточни доктор Ръсел. — Всички ваши познавателни функции бяха прехвърлени. Когато процесът приключи, мозъкът умира. Тялото изкарва още малко време на автопилот — диша, изпомпва кръвта, но всичко това е преходно. Оставено само, то ще издъхне до няколко дни.

— Какво ще направите с него?

— На първо време ще го приберем на сигурно място. Господин Пери — добави доктор Ръсел, — съжалявам, че трябва да ви притесня, но вече е време да се прибирате в каютата си, тъй като ме чака работа и с други новобранци. Програмата ми до обед е запълнена.

— Исках да попитам някои неща за новото тяло — казах.

— Ще получите брошурка. Вече я прехвърлих във вашия ПИА.

— Тъй ли? Благодаря.

— Няма защо. — Доктор Ръсел кимна към двамата помощници. — Тези хора ще ви отведат в каютата. Честито още веднъж.

На вратата спрях и се обърнах.

— Почакайте — рекох. — Забравих нещо. — Върнах се при старото си тяло, което все още лежеше в кувьоза. — Може ли да отключа капака? — попитах доктор Ръсел. Той кимна. Повдигнах капака, пресегнах се и повдигнах лявата ръка на моето старо тяло. Изхлузих пръстена от пръста и го нанизах на своя. След това погалих старото си лице.

— Благодаря ти — прошепнах. — Благодаря ти за всичко.

Едва тогава последвах служителите.

НОВИЯТ ВИЕ

ВЪВЕДЕНИЕ ВЪВ ВАШЕТО НОВО ТЯЛО,

ЗА НОВОБРАНЦИ В КОЛОНИАЛНИТЕ ОТБРАНИТЕЛНИ СИЛИ,

ОТ СЛУЖБАТА ПО КОЛОНИАЛНА ГЕНЕТИКА.

ВЕЧЕ ДВЕСТА ГОДИНИ ПРОИЗВЕЖДАМЕ ПО-ДОБРИ ТЕЛА!

(Така започваше брошурата, прехвърлена в моя ПИА от доктор Ръсел. Не зная дали можете да си представите илюстрацията, включваща прословутата рисунка на човешко тяло от Леонардо, само дето то бе оцветено в зелено. Но да продължим.)

„В този момент вие вече сте получили своето ново тяло от Колониалните отбранителни сили. Честито! Вашето ново тяло е краен продукт на десетилетни усилия от страна на учените и инженерите в службата по Колониална генетика и е оптимизирано за високите изисквания на службата в КОС. Целта на този документ е да ви запознае накратко с всички важни характеристики и

функции на вашето ново тяло и да осигури отговори на най-често задаваните въпроси от страна на новобранците.

НЕ ПРОСТО НОВО ТЯЛО — ПО-ДОБРО ТЯЛО

Със сигурност вече сте забелязали зеления цвят на вашето ново тяло. Това не е само козметична промяна. Вашата нова кожа КлораДерм (търговска марка) е богата на хлорофил, осигурява на тялото ви допълнителна енергия и оптимизира употребата на кислород и въглероден двуокис. В резултат вие се чувствате по-свеж за по-дълъг период — и можете по-добре да изпълнявате задълженията си в КОС! Но това е само първата стъпка от подобренията, които ще откриете във вашето ново тяло. Ето някои други:

* Вашата кръв е сменена с УмнаКръв (търговска марка) — революционна система, която увеличава кислородопренасящия капацитет четирикратно и същевременно опазва организма ви от болести, токсини и смърт при кръвоизлив!

* Нашата патентна технология Котешко око (търговска марка) ви дарява със зрение, за каквото не сте и мечтали! Увеличеният брой пръчици и конуси ви позволява по-добра разделителна способност на изображението, отколкото би могла да бъде постигната в хода на естествената еволюция на зрителната система, а специално изработени светлинни усилватели ви помагат да виждате дори при почти непрогледен мрак.

* Нашият Ултрасензорен комплект от рецепторни усилватели ви позволява да докосвате, помирисвате, чувате и вкусвате както никога досега благодарение на разширената нервна система и оптимизирането на нервните връзки, което разширява границите на вашето възприятие във всички изброени категории. Ще почувствате разликата още първия ден!

* Колко силен искате да бъдете? С технологията ЗдравеРъка (търговска марка), увеличаваща естествената сила и реактивно време на мускулите ви, ще бъдете по-силен и по-бърз, отколкото някога сте мечтали — толкова

силен и бърз, че съгласно закона, службата за Колониална генетика няма право да предлага тази технология на потребителския пазар. Неоценима подкрепа за вас, новобранци!

* Никога вече няма да губите връзката! Никога няма да изгубите своя МозКом (търговска марка), тъй като този компютър се намира в мозъка ви. Патентованият от нас помощно-адаптативен интерфейс ще ви помогне за по-лесен и бърз достъп до вашия МозКом. Освен това вашият МозКом извършва координация на всички неорганични технологии във вашето ново тяло, като например УмнаКръв. Войниците от КОС се уповават безгранично на това изумително откритие — така ще бъде и с вас!

ДА ВИ НАПРАВИМ ПО-ДОБЪР

Без никакво съмнение ще бъдете изумен от това колко много неща може вашето ново тяло. Но запитвали ли сте се как е направено? Сигурно ще ви е интересно да узнаете, че вашето тяло принадлежи към последната серия от поредицата високотехнологични подобрени тела, конструирани в службата по Колониална генетика. С помощта на патентни технологии ние адаптирахме както генетична информация от други видове, така и последните открития по микроробotика, за да усъвършенстваме вашето ново тяло. Трудна работа, на чиито резултати предстои да бъдете свидетел.

От първите подобрения, извършени преди близо двеста години, ние непрестанно се развиваме и напредваме. При изпитанията на възможните изменения ние първоначално използваме компютърни модели, симулиращи детайлно всички функции на организма. След успешното им преминаване продължаваме с опити върху биологични модели. Тогава — и само след това — подобренията се въвеждат в окончателната телесна конструкция, интегрирани в «началната» ДНК, която сме взели от вас. Бъдете сигурни, че всяко подобрение е

безопасно и подложено на поредица тестове с крайна цел да създадем едно максимално усъвършенствано тяло!

ЧЕСТО ЗАДАВАНИ ВЪПРОСИ ЗА ВАШЕТО НОВО ТЯЛО

1. Моето ново тяло има ли търговско название?

Да! Вашето ново тяло е познато като модел «Херкулес» от серия «Защитник» XII. Техническото му название е КГ/КОС Модел 12, образец 1.2.11. Този модел е предназначен за употреба само в Колониалните отбранителни сили. В добавка, всяко отделно тяло притежава свой собствен номер за експлоатационни нужди. Можете да получите този номер с помощта на вашия МозКом. Не се безпокойте, за ежедневни цели все още можете да използвате собственото си име!

2. Остарява ли моето ново тяло?

Телата от серия «Защитник» са конструирани така, че да предоставят на КОС максимален капацитет за периода на тяхната военна служба. За целта са използвани свръхмодерни регенерационни техники на генетично ниво, намаляващи последствията от естествения ход на ентропията. При съвсем минимална поддръжка вашето ново тяло ще остане във върхова форма през цялото време, докато го използвате. Освен това ще откриете, че раните и повредите заздравяват необичайно бързо — толкова бързо, че за нула време отново ще бъдете на крака и в строя!

3. Мога ли да предавам тези удивителни подобрения на моите деца?

Не. Вашето тяло и неговите биологични и технологични системи са патентовани от службата по Колониална генетика и не могат да бъдат предавани по наследство без разрешение. В добавка на това, поради екстензивния характер на подобренията в серията «Защитник», вашата ДНК вече не е генетично съвместима с тази на немодифицираните хора и лабораторните изследвания показващ че извършените кръстоски водят до несъвместими с живота промени в зародиша в сто процента от случаите. И на последно място, съгласно

изискванията на поръчителя (КОС), детеродната функция на моделите от серия «Защитник» не е от първостепенно значение за изпълнение на тяхната служба и за целта всеки един от тях се доставя стерилен, въпреки че останалите сродни функции се запазват непокътнати.

4. Имам съмнения относно религиозните последици на извършените подобрения на моето ново тяло. Какво да правя?

Въпреки че нито службата по Колониална генетика, нито КОС имат официална позиция относно религиозните или психологически последици, свързани с прехвърлянето на съзнание от едно тяло в друго, ние разбираме, че мнозина новобранци ще си задават подобен въпрос. Ето защо на борда на всеки транспортен кораб съществува религиозна служба, покриваща широк спектър от земни религии, както и опитни психолози терапевти. Съветваме ви да се обърнете към тях за всички въпроси от подобно естество.

5. Колко дълго ще остана в моето ново тяло?

Телата от серия «Защитник» са предназначени за употреба в КОС. Докато сте на служба в Колониалните сиди, ще можете да използвате и да се наслаждавате на всички технологични и биологични подобрения на вашето ново тяло. При напускане на службата в КОС вие ще получите ново, немодифицирано човешко тяло, базирано на вашата оригинална ДНК.

От всички нас в службата по Колониална генетика поздравления за вашето ново тяло! Не се съмняваме, че то ще ви служи добре по време на вашата активна служба в Колониалните отбранителни сили.

Благодарим ви за вашата преданост към колониите и… наслаждавайте се на Вашето ново тяло.“

Оставих ПИА на масичката, застанах пред умивалника и погледнах в огледалото новото си лице.

Невъзможно бе да не забележиш очите. Моето старо тяло имаше кафяви очи — мътнокафяви, с интересни златисти точици. Кати понякога ме дразнеше, че тези точки не били всъщност нищо повече от мастни отлагания. Тоест имах мазнини в очите.

Ако това бе вярно, новите ми очи трябваше едва ли не да са изградени от мазнини. Бяха златисти почти по цялата свободна повърхност около зениците и само по границата с тях имаше тъмнозелени очертания. Ирисите бяха изумруденозелени, подобни шарки имаше и в зениците. Самите зеници бяха присвити, сигурно заради светлината от лампата над огледалото. Изключих лампата и централното осветление и сега в каютата мъждукаше само екранчето на ПИА. Старите ми очи не биха различили нищо в подобна тъмница.

На новите бе необходим само миг, за да се настроят. Каютата бе като изпълнена с дим, но въпреки това различавах всеки предмет. Върнах се при огледалото и надзърнах в него — очите ми се бяха разширили като при отравяне с беладона. Включих отново лампата над умивалника и зениците се свиха моментално.

Съблякох се и за първи път огледах внимателно новото си тяло. Първоначалното ми впечатление относно състоянието му се оказа вярно — бях в прекрасна форма. Прокарах ръка по гърдите и плоския си корем. Никога през целия си живот не бях изглеждал така. Нямах представа как са го постигнали. Зачудих се колко ли време ще ми е необходимо, за да се докарам до отпуснатия вид, който имах, когато бях на двайсет. Сетне се сетих за измененията, които е трябвало да направят в моята ДНК, щом са могли да постигнат подобни резултати. В края на краищата реших, че предпочитам да изглеждам така.

А, да — освен това нямах никакви косми по лицето и тялото.

Абсолютно никакви — дори зачатък на окосмяване. Ръцете, краката, гърбът (всъщност той и преди си беше гол), както и интимните части. Потърках брадичката си с надежда да почувствам там начеваща четина. Гладка като бебешко дупе. Или като моето собствено, сега. Сведох поглед към слабините си — трябва да призная, че без косми нещата там изглеждаха доста неестетично. Имах коса само на главата, но тя бе в неопределен кестеняв цвят. Поне едно нещо не се бе променило от предишното ми тяло.

Вдигнах ръка към лицето си, за да огледам оттенъка на кожата. Беше светлозелена, но за щастие нямаше сигнален цвят — и слава Богу, защото не можех да си представя как се разхождам наклепан в резеда. Кожата ми бе еднаква на цвят по цялото тяло, само зърната и върхът на пениса ми бяха малко потъмни. Като цяло цветовият контраст бе запазен, само дето бе в различна оцветка. Забелязах също, че сега вените ми изпъкват по-добре и са сивкави. Предполагам, че беше от цвета на умната кръв (каквото и да означаваше това), която вероятно не беше тъмночервена. Облякох се.

ПИА изписука. Взех го. Имаше съобщение за мен.

„Вече имате достъп до компютърната система на вашия МозКом — пишеше там. — Желаете ли да я активирате още сега?“

Имаше бутони с надписи „да“ и „не“. Натиснах „да“.

Внезапно в тишината отекна дълбок, плътен и успокояващ глас. Едва не изхвърчах от новата си зелена кожа.

— Здравейте! — каза гласът. — Току-що се свързахте с вашия вътрешен МозКом с помощта на патентования помощен адаптативен интерфейс. Моля, не се безпокойте! Благодарение на интеграцията с вашия МозКом, гласът, който чувате, се генерира право в слуховите центрове на вашия мозък.

„Страхотно — помислих си. — Още един глас в главата ми“.

— След това кратко встъпление вие можете да изключите гласа по всяко време. Ще започнем с някои възможности, които можете да избирате с отговори „да“ и „не“. В началото вашият МозКом би искал да произнесете пробно „да“ и „не“, за да може да въведе необходимите параметри. Така че, когато сте готов, ако обичате, кажете „да“. Можете да отговорите по всяко време.

Гласът изчезна. Поколебах се, леко объркан.

— Моля, кажете „да“ сега — рече гласът.

— Да! — отвърнах, чувствах се странно.

— Благодаря ви, задето казахте „да“. А сега, ако обичате, кажете „не“.

— Не — произнесох аз и се зачудих дали МозКом няма да го възприеме като отговор на неговата молба да кажа „не“, да се нацупи и да ми изпържи мозъка.

— Благодаря ви, задето казахте „не“ — продължи гласът, с което доказа, че стои над подобни съмнения. — В процеса на нашето

опознаване ще научите, че не е необходимо да произнасяте гласно тези команди, за да ги изпълнява вашият МозКом. В началото обаче гласовите заповеди ще ви се струват по-лесни. На този етап вие можете да избирате дали да продължите на звуков, или да преминете на текстов интерфейс. Искате ли да преминем на текстови команди?

— Божичко, да.

[Продължаваме с текстов интерфейс] — изникна един ред точно пред очите ми. Надписът бе чудесно контрастирай, така че да го различавам без никакво усилие. Завъртях леко глава, но той остана в центъра на полезрението ми и само контрастът се менеше съобразно фона отзад. Невероятно.

[Препоръчително е да седите по време на встъпителните текстови сесии, за да не се нараните] — продължаваше да пише моят МозКом. — [Ако обичате, седнете още сега.] — Седнах. — [По време на встъпителните сесии ще ви бъде по-лесно, ако общувате вербално. За да помогнем на МозКом да разбира въпросите ви, първо ще го научим да разпознава вашия глас. Моля, произнесете на глас следните фонеми.] — Пред погледа ми се появи списък. Започнах да чета на глас. След това МозКом поиска да прочета и няколко къси изречения.

[Благодаря ви] — написа накрая. — [Сега вашият МозКом е в състояние да приема гласови команди. Искате ли да го настроите съобразно вашите желания?]

— Да — отвърнах.

[Повечето потребители на МозКом предпочитат да се обръщат към своя МозКом с измислено от тях име. Искате ли да наименувате своя МозКом?]

— Да.

[Моля, произнесете името, с което бихте желали да наречете своя МозКом.]

— Задник.

[Вие избрахте „Задник“] — написа МозКом, без да му мигне окото. — [Имайте предвид, че мнозина новобранци използват същото название, когато се обръщат към своя МозКом. Искате ли да изберете друго име?]

— Не — отвърнах, горд, че повечето от моите колеги имат сходно отношение към своя МозКом.

[Вашият МозКом сега се нарича Задник] — написа МозКом. — [Можете да промените това название, когато пожелаете. А сега трябва да изберете фраза, с която да активирате Задник. Макар Задник да е активен през цялото време, той ще отговаря само когато го задействате с команда. Ако обичате, изберете къса фраза. Задник препоръчва „Активирай Задник“, но можете да изберете всяка друга. Моля, кажете активиращата фраза сега.]

— „Ей, Задник“ — рекох аз.

[Вие избрахте „Ей, Задник“. Моля, повторете фразата още веднъж за потвърждение.] — Повторих. След това поискаха от мен дезактивираща фраза. Избрах „Махай се, Задник“.

[Желаете ли Задник да се обръща към себе си в първо лице?]

— Абсолютно.

[Аз съм Задник.]

— Разбира се, че си.

[Очаквам вашите команди и въпроси.]

— Умен ли си? — попитах.

[Оборудван съм с естествен езиков процесор и други системи, с помощта на които да разбирам смисъла на въпросите и да осигурявам адекватни отговори, които често ще създават у вас впечатлението, че общувате с разумен събеседник, особено когато се свързвам с по-голяма компютърна мрежа. Системите МозКом обаче не притежават собствена интелигентност. Например това, което приемате сега, е напълно автоматизиран отговор. Въпросът се задава често.]

— Как ме разбираш?

[На този етап реагирам на вашия глас. Докато говорите, аз следя мозъчната ви дейност и опознавам начина, по който възникват възбудните огнища, когато възникне желание да общувате с мен. С течение на времето ще мога да ви разбирам, без да се налага да говорите. Още по-нататък вероятно ще се научите да ме използвате без съзнателни аудио-визуални сигнали.]

— Какво можеш да правиш?

[Притежавам широк спектър от способности. Желаете ли да видите подробен списък?]

— Защо не?

Пред погледа ми се появи *огромен* списък.

[В случай, че ви интересуват подкатегориите, моля, изберете съответната категория и кажете „разшири“ (категория). За изпълнение на друго действие произнесете само „отвори“ (категория).]

Започнах да чета списъка. Нещата, които Задник не можеше да прави, бяха доста малко. Можеше да праща съобщения на други новобранци. Да приема доклади. Да ми пуска музика и видео. Да предлага игри. Да извика всеки наличен документ в системата. Да съхранява огромно количество информация. Да прави изчисления. Да диагностицира отклонения в здравето ми и да предлага лечение. Да създава локална мрежа между зададен от мен списък от потребители. Да осъществява мигновен превод от стотина човешки и извънземни езици. Дори да ми подава образ от друг потребител на МозКом. Като цяло, Задник се оказа ужасно полезен, макар и загнезден без мое желание в главата ми.

Чух, че се отключва врата. Вдигнах глава.

— Ей, Задник. Колко е часът?

[Часът е 12:00] — написа Задник. Бях прекарал последните деветдесет минути в опознаване с него. Е, стига толкова. Време беше да се срещна с хора.

— Махай се, Задник — заповядах.

[До скоро виждане] — се изписа пред мен и малко след това текстът изчезна.

На вратата се почука. Отворих я. Предполагах, че ще е Хари, но не беше.

На прага стоеше зашеметяваща брюнетка с тъмнозелена (маслинова) кожа и невероятно дълги крака.

— Ти не си Хари — казах; чувствах се внезапно и адски оглупял.

Брюнетката ме огледа от главата до петите и каза:

— Джон?

Премигнах няколко пъти, докато най-сетне си спомних името й — миг, преди да бъде изписано пред погледа ми.

— Джеси?

Тя кимна. Продължавах да я зяпам като тийнейджър. Понечих да кажа нещо, но тя ми се хвърли на врата и ме зацелува толкова страстно, че едва не паднах по гръб. Все пак успя да затвори вратата с крак, преди да се стоварим на пода. И това бе само началото.

Бях забравил колко лесно е да получиш ерекция, когато си млад.

6.

Бях забравил и колко *много* пъти можеш да получиш ерекция, когато си млад.

— Не искам да го приемеш навътре — рече задъхано Джеси след третия (!) път. — Защото истината е, че не съм чак толкова увлечена по теб.

— Слава Богу! — въздъхнах. — Ако беше, досега сигурно да си ме изстискала като лимон.

— Чакай, не ме разбра — поправи се тя. — Харесвам те. Още преди да… — тя размаха неопределено ръка, опитваше се да измисли подходяща дума за подмладяващата процедура, — преди промяната. Ти беше забавен и смешен. Истински приятел.

— Аха — изсумтях. — Нали знаеш, Джеси, когато някое момиче ти каже „хайде да бъдем приятели“, това обикновено означава, че няма да ти пусне.

— Просто не бих искала да си правиш погрешни изводи, нищо повече.

— Аз пък останах с впечатлението, че си била толкова възхитена от новото си младо тяло, та си искала да го изпробваш незабавно с някой наперен мускулест самец — първия, който ти се изпречи пред погледа.

Тя ме погледна за миг втренчено, после избухна в смях.

— Да! Каза го съвсем точно. Въпреки че в моя случай си вторият. Забрави ли, че имам съквартирантка?

— Вярно бе! Как са издокарали Маги?

— Боже мили — възкликна Джеси. — В сравнение с нея съм като изхвърлен на плажа кит.

Прокарах ръце по хълбоците й.

— За кит си доста добре оформена.

— Зная! — Джеси се надигна и изведнъж ме яхна. Разпери ръце, после ги сплете зад тила си и разлюля примамливите си твърди гърди.

Усещах топлината, излъчвана от вътрешната страна на бедрата ѝ. Знаех, че дори да не съм с ерекция в момента, съвсем скоро ще ме споходи отново. — Погледни ме само! — продължи тя, но подканата ѝ бе напълно излишна, тъй като и без това не можех да откъсна очи от нея. — Изглеждам *фантастично.* Никога през целия си живот не съм изглеждала толкова добре.

— Трудно ми е да го повярвам — казах галантно.

Тя стисна гърдите си и насочи зърната им към мен.

— Виждаш ли ги? — попита, докато мачкаше лявата. — В предишния ми живот бяха с *два размера* по-малки и въпреки това бяха огромни. В пубертета непрестанно ме болеше гърбът. Мога да се обзаложа, че са били толкова твърди само за една седмица, когато съм била на тринадесет. *Може би.*

Улови ме за ръката и я постави на перфектния си плосък корем.

— И никога не ми е бил такъв. Все си имах малко коремче, още преди да родя. А след двете раждания вече нямаше отърваване от него.

Плъзнах ръка покрай бедрото ѝ и я улових за дупето.

— А какво ще кажеш за това?

— Мнооого по-голямо — рече Джеси и се засмя. — Бях доста едричко момиче, приятелю.

— Няма нищо лошо в това да ти е голямо дупето — казах. — И Кати беше дупеста. Да си призная, харесваше ми.

— Е, и аз тогава не се притеснявах особено. Да те измъчват подобни комплекси е глупаво. Но от друга страна, за нищо не бих сменила всичко *това.* — Тя прокара предизвикателно ръце по тялото си. — Аз съм *страхотно парче!* — Разсмя се и аз се присъединих към нея. Джеси се наведе и ме погледна отблизо. — Тази работа с котешкото око е страшно интересна. Дали не са използвали котешка ДНК, а? Нали разбираш, да са ни вкарали генетичен материал от котка? Не бих имала нищо против.

— Едва ли — отвърнах. — Защото щяхме да проявяваме и други животински наклонности.

— Че ние какво правим? — рече тя и отново разклати гърди.

Вдигнах ръце, за да успокоя вълнуващия им бяг.

— Първо — уточних, — котките имат власинки на пениса.

— Шегуваш се.

— Ни най-малко. Тъкмо тези власинки стимулират овулацията при женската. А ако не си забелязала, аз нямам нито косъмче долу. Да не говорим за власинки.

— Това не доказва нищо. — Джеси бавно се наведе и се излегна с цялото си тяло върху мен. После ми се усмихна съблазнително. — Може би не го правим достатъчно настойчиво, за да щръкнат?

— Долавям предизвикателство — рекох.

— И аз долавям нещо — отвърна тя и си размърда дупето.

— За какво мислиш сега? — попита ме малко по-късно.

— Да си призная, мислех за Кати. И колко често сме лежали, както сега с теб.

— На килима, искаш да кажеш.

Чукнах я лекичко по челото.

— Нямах предвид секса, а времето след него. Когато просто се излежавахме и се наслаждавахме на близостта си. Помня, че го направихме веднага след като отидохме да се запишем.

— Какво те накара да се запишеш?

— Нямам представа — признах. — Беше на шейсетия ми рожден ден и се чувствах потиснат от това, че остарявам. И тогава тя предложи, когато дойде времето, да се запишем в армията. В началото бях изненадан. В семейството ни винаги сме поддържали антивоенни настроения. Участвахме в протестите срещу Субконтиненталната война, макар в началото на това да не се гледаше с добро око.

— Много хора протестираха срещу тази война — посочи Джеси.

— Да, но ние го взехме на сериозно. В градчето дори ни се подиграваха за това.

— И как успя да те убеди да се запишете в Колониалната армия?

— Каза, че не била противник на всички войни или армии, а само на *тази* и на нашата армия. Каза, че хората имат право да се защитават и че вероятно вселената не е никак приятно място за живеене. Добави също, че освен споменатите благородни причини няма да е никак зле, ако отново бъдем млади.

— Но не бихте могли да се запишете едновременно — рече Джеси. — Освен ако не сте били връстници.

— Тя беше по-млада от мен с една година. Припомних й, че след постъпването ми в армията от юридическа гледна точка ще съм мъртъв и че едва ли ще се срещнем отново.

— И тя какво каза?

— Каза, че това са подробности. Че ще ме открие, където и да съм, и пак ще ме замъкне под олтара. И щеше да го направи, повярвай ми. Биваше я в тези неща.

Джеси се подпря на лакът и ме погледна.

— Джон, наистина съжалявам, че тя не е тук с теб.

Усмихнах се.

— О, няма нищо. Просто от време на време страшно ми липсва.

— Разбирам те напълно. Моят мъж също ми липсва.

Погледнах я.

— Нали каза, че те изоставил заради по-млада жена и после получил хранително отравяне?

— Така е — и заслужаваше да си изповръща червата. Не ми липсва *мъжът*, а *съпругът*. Хубаво е да имаш някого до теб. Харесваше ми да съм омъжена.

— И на мен — да съм женен — съгласих се аз.

Джеси се извъртя и сложи ръка на гърдите ми.

— Но и това е хубаво. Отдавна не го бях правила.

— Да се въргаляш на пода?

Сега беше неин ред да ме чукне по челото.

— Не. Всъщност това също. Имах предвид да се въргалям на пода след секс. Или, по-скоро, да правя секс. Нямаш представа кога за последен път съм го правила.

— Да опитам ли да позная?

— Копеле. Осем години.

— Нищо чудно, че ми скочи в мига, в който ме видя. — Ухилих се.

— Само защото се оказа на подходящо място и в подходящия момент.

— Мама винаги ми е казвала, че трябва да знам къде да заставам.

— Значи си случил на майка. Ей, кучко, колко е часът?

— Какво? — Ококорих се.

— Говоря на гласа в главата ми — обясни тя.

— Хубаво именце си избрала.

— Ти как нарече твоя?

— Задник.

Джеси кимна.

— Съвсем подходящо. Кучката ми каза, че минава четири. Имаме два часа до вечеря. Нали се досещаш какво означава това?

— Не съвсем. Да ти призная, мисля си, че четвъртият път ми е горната граница. Въпреки че съм млад и усъвършенстван.

— Успокой се де. Означава, че имаме достатъчно време да подремнем.

— Да взема ли одеялото?

— Не ставай глупав. Това, че правих секс на пода, не значи, че ще спя тук. Имаш свободна койка. Ще я използвам.

— Аз сам ли да спя?

— Ще ти дойда на гости — обеща Джеси. — Напомни ми, като се събудя.

Напомних й. И тя дойде.

— Дявол го взел — бяха първите думи на Томас, когато се приближи до масата с табла, отрупана с храна. Цяло чудо бе как я е донесъл дотук, без да я разсипе. — Ама какви сме хубавци всичките, а?

Прав беше. Дъртите пръдльовци бяха издухани от вятъра на промените. Томас, Хари и Алън спокойно можеха да се прехранват като модели. От четиримата мъже аз бях най-грозният и въпреки това изглеждах просто *отлично*. Що се отнася до жените, Джеси бе изумителна, Сюзан направо зашеметяваща, а Маги си беше истинска богиня. Сърцето ми се свиваше, когато я стрелках с очи.

Известно време всички се оглеждахме. И не само ние. Огледах се и установих, че навсякъде цари подобна атмосфера. Колкото и да зяпах, не можах да видя нито един грозник. Да ти стане неприятно от толкова хубост.

— Главата не ми го побира — оплака се Хари. Погледнах го. И той се озърташе. — Не мога да разбера как са го постигнали, като се има предвид материалът, с който разполагаха.

— Говори за себе си, Хари — скастри го Томас. — Лично аз не съм доволен. На младини бях доста по-напет.

— Да, а сега си в цвета на свежа салата — заяде се Хари. — Но като изключим Тома Неверни, останалите…

— Отирам да си поплача пред огледалцето — захили се Томас.

— … изглеждаме умопомрачително. Казвам ви, на двайсет не бях такъв. Бях дебел, имах акне и вече оплешивявах.

— Престани — обади се Сюзан. — Възбуждаш ме.

— Опитвам се да ям бе, хора — не се предаваше Томас.

— Сега ми е лесно да говоря за това — продължи Хари. — Защото вижте само как изглеждам. — Той прокара ръце по тялото си, сякаш представяше тазгодишния модел. — Но това тяло няма почти нищо общо с предишното.

— Говориш, като че това те притеснява — рече Алън.

— Така е, донякъде — призна Хари. — Аз съм си особняк. Когато някой ми подари кон, винаги му гледам зъбите. Защо всички сме такива красавци?

— Гените ни ги бива — рече Алън.

— Да бе — завъртя глава Хари. — Кои гени? Нашите? Или тези, дето са ги издокарали в лабораторията?

— Вярно е, че всички сме в отлична форма — съгласи се Джеси. — Точно това казвах на Джон — никога не съм имала толкова стегнато тяло.

— На мен също ми направи впечатление — присъедини се неочаквано мълчаливата Маги. — И все казвам: „моето истинско тяло“, сякаш сегашното ми тяло не е мое.

— Твое е, сестро — каза Сюзан. — Щом го ползваш, за да пикаеш.

— И тази жена ме укоряваше, че посягам към чиниите ви! — изфъфли с пълна уста Томас.

— Ако ме питате — рече Джеси, — когато са ни „изработвали“, са си направили труда малко да ни подобрят. Това е всичко.

— Съгласен — рече Хари. — Въпросът е *защо* ще го правят?

— За да ни обвържат допълнително — предположи Маги.

Останалите се ококориха.

— Брей, вижте кой излиза от черупката си — подхвърли Сюзан.

— Заяждай се колкото щеш — отвърна Маги. — Вижте, на човека му е присъщо да харесва онези, които изглеждат атрактивно. А на борда на този кораб сме все непознати. Мисля, че това е един от

начините да ни накарат да се сближим. Да се държим добре един с друг, да се обвързваме в приятелство.

— Не зная с какво ще помогне на армията, ако по време на битка се зяпаме един друг — подметна Томас.

— Не става дума за това — поклати глава Маги. — Сексуалното влечение е само странична последица. Въпросът е колко бързо може да изградим помежду си доверие и приятелство. Хората вярват инстинктивно на онези, които са красиви, независимо от сексуалното привличане. Още една причина хубавците да не се напъват в училище.

— Но сега всички сме хубавци — прекъснах я аз. — В земята на неописуемо красивите добре изглеждащите могат да си имат неприятности.

— Така е, дори сега някои от нас са по-хубави от останалите — присъедини се към мен Томас. — Когато погледна Маги, имам чувството, че някой е изсмукал кислорода от стаята. Без да се обиждаш, Маги.

— Че за какво? — засмя се тя. — Не се мерим с това как изглеждаме сега, а какви сме били преди. В началото това ще ни е отправната точка.

— Значи искаш да кажеш, че не усещаш недостиг на кислород, когато гледаш мен? — Сюзан се наведе към Томас.

— Не ми се щеше да прозвучи обидно — отвърна Томас.

— Ще ти го припомня, когато те душа — обеща Сюзан. — Ще ми говори той за недостиг на кислород.

— Стига сте флиртували — скастри ги Алън. — Може и да сте прави за значението на външния вид, но мисля, че забравяте най-важния човек, който трябва да бъде спечелен — ние самите. За добро или лошо тези тела все още са ни чужди. За какво говоря ли? Ами освен че съм зелен и имам в главата си компютър на име Говньо… — той спря и ни огледа. — Как нарекохте вашите МозКом?

— Задник — рекох.

— Кучка — каза Джеси.

— Хуйо — обади се Томас.

— Шибаняк — призна Хари.

— Сатана — бе изборът на Маги.

— Сладурче — засмя се Сюзан. — Май аз съм единствената, която харесва своя МозКом.

— Съвсем типично за теб, да не се разтревожиш, когато в главата ти изникне още един глас — подхвърли Алън. — Но тъкмо за това говорех. Изведнъж се подмладяваме и невероятните физически промени оказват въздействието си върху психиката ни. Макар да се радваме на върнатата младост — няма да го отречете, сигурен съм — ние неизбежно ще започнем да се отчуждаваме от своето ново аз. Като са ни разхубавили, те се опитват да ни помогнат по-бързо да се „настаним“.

— Мда, несъмнено си имаме работа със страшно изобретателни хора — направи заключението Хари.

— О, престани, Хари. — Джеси го сръга закачливо. — Ти си единственият, който ще открие конспирация зад факта, че отново сме млади и красиви.

— Мислиш ли, че съм секси? — попита я Хари.

— Ти си истинска мечта. — Тя го изгледа с премрежени очи.

— За първи път в живота ми го казват — засмя се доволно Хари. — Или поне за първи път през това столетие. Добре, предавам се.

Човекът, който стоеше изправен насред пълния с новобранци кинотеатър, бе изпитан в битки ветеран. От нашите МозКом получихме подробна информация, че служи в Колониалните отбранителни сили вече четиринайсет години и е участвал в множество сражения, имената на които за момента не ни говореха нищо, но вероятно щяха — в близкото бъдеще. Този човек бе посещавал странни места, бе се срещал с представители на чужди раси, дори ги бе виждал в мерника на своето оръжие. Изглеждаше на не повече от двайсет и три.

— Добър вечер, новобранци — започна той веднага след като насядахме. — Аз съм подполковник Брайън Хиги и за остатъка от това пътуване ще бъда ваш командващ офицер. На практика това няма особено значение, тъй като до пристигането ни на Бета Пиксис III остава не повече от седмица. Но за всички вас това е напомняне, че от този момент трябва да спазвате устава и законите на Колониалните сили. Вече разполагате с нови тела и с тези тела идват и новите ви задължения. Може би някои от вас са си задавали въпроса какво могат новите ви тела и как ще ги използвате по време на службата си в КОС.

На всички тези въпроси ще бъде отговорено съвсем скоро, в периода на подготовката ви на Бета Пиксис III. За момента единствената ни цел е да ви накараме да се чувствате комфортно в новата си кожа. И така — ето я единствената ми заповед до края на пътуването: забавлявайте се.

Това предизвика шепот и смутен смях. Идеята да ни заповядват да се забавляваме ни се струваше противоречаща на всякакъв здрав разум. Подполковник Хиги ни надари с безрадостна усмивка.

— Разбирам, че намирате заповедта ми за необичайна. Но тъкмо като се забавлявате с новите си тела, най-бързо ще привикнете към тях. Когато започнете подготовката си, ще бъдете подложени на огромни натоварвания още от самото начало. Няма да има встъпителен период. Вселената е опасно място. Обучението ви ще е краткотрайно и трудно. Не можем да си позволим да се чувствате неудобно в новите си тела. Новобранци, гледайте на тази седмица като на мост между вашия предишен и предстоящ живот. През този период, който по-нататък ще ви се стори твърде кратък, можете да използвате тези предназначени за военна служба тела, за да се наслаждавате на удоволствията, на които се наслаждават цивилните. Ще откриете, че на борда на „Хенри Хъдсън“ има всякакви развлекателни средства, познати ви от живота на Земята. Използвайте ги. Наслаждавайте се. Свикнете да боравите с новите си тела. Научете колкото се може повече за скритите в тях потенциал и проверете дали бихте могли да надхвърлите познатите ви граници. Дами и господа, ще се срещнем само още веднъж, преди да започнете обучението си. А дотогава, както вече казах, забавление. Не преувеличавам в твърдението, че може би това ще е едничката ви възможност да го правите. Послушайте приятелския ми съвет. Това е всичко — свободни сте.

След това направо *пощуряхме.*

Да започнем, разбира се, със секса. Всеки го правеше с всеки и на най-различни места, за някои от които по-добре да не споменавам. Още след първия ден, когато взе да става ясно, че почти всяко закътано местенце на кораба ще бъде употребявано за малки удоволствия, бе израз на добро възпитание, когато човек се движи, да вдига шум, за да предупреждава усамотените двойки отдалече. На втория ден вестта за това, че разполагам със свободна койка, вече се бе разпространила

нашироко и бях засипан с молби да предоставям каютата си. Бях твърд и отказах на всички. Никога не съм управлявал бардак, нито възнамерявах да го правя. Единствените хора, които можеха да се чукат в каютата ми, щяха да са тези, които поканя, за да го правят с мен.

Всъщност изборът ми се спря само на един човек. Не беше Джеси, както си мислите, а Маги, която — както ми призна — си падала по мен още когато съм бил сбръчкан. След лекцията, изнесена ни от подполковник Хиги, тя ме причака на изхода, което ми накара да си помисля, че вероятно става дума за предварително планирана операция. Въпреки първите ми впечатления тя се оказа изключително забавна и ни най-малко досадна. Сподели, че преподавала философия на източните религии в Оберлинския колеж. Написала шест книги по въпроса. Какви неща научаваме за хората!

Другите Дърти пръдльовци също се бяха разпределили. Джеси се събра с Хари след малко дърпане, а Алън, Том и Сюзан направиха комбина, в която Томас беше центърът. Добре, че Томас обичаше да си хапва — щеше да му е нужна доста енергия.

Неудържимият ентусиазъм, с който новобранците се отдадоха на плътски удоволствия, вероятно би се сторил странен за някой страничен наблюдател, но беше съвсем обясним за настоящото ни положение. Вземете група хора, които от известно време почти са били лишени от секс, поради липса на партньори, влошено здраве или намаляващо либидо, напъхайте ги в млади и силни тела и ги захвърлете насред космоса, далеч от всичко, което са познавали или обичали. Комбинацията от изброените три фактора е сигурна рецепта за необуздан секс. Правехме го, защото можехме и тъй като така забравяхме самотата.

Но, разбира се, сексът не беше единственото, с което се занимавахме. Да използваме тези чудесни тела за любов щеше да е като да свирим на една струна. Знаехме, че телата ни са млади и силни, и бе ужасно приятно да го преоткриваме отново и отново по различни начини. Двамата с Хари изиграхме няколко партии тенис на маса, но скоро стана ясно, че не можем да излъчим победител — не защото бяхме страшно добри, а понеже усилените ни рефлекси и подобрената координация правеха почти невъзможно да пропуснем топката, изпратена от противника. Сражавахме се трийсет минути и сигурно

щяхме да продължим, ако топчето не се бе спукало. Невероятно и чудно, нали?

Други новобранци се забавляваха по сходни начини. На третия ден се озовах в тълпа, която зяпаше зашеметяващ двубой — участниците показваха изключителни познания по различни бойни изкуства, а телата им правеха неща, които бих сметнал за невъзможни в условията на нормална гравитация. По някое време единият нанесе в гърдите на другия ритник, с който го запокити към стената — вместо да рухне безжизнено там, както вероятно щеше да стане с мен например, удареният направи задно салто *по средата* на полета, изправи се и отново се хвърли срещу своя противник. Приличаше на циркаджийски номер. И донякъде бе така.

След битката двамата дишаха тежко, но се поклониха с уважение един на друг. После се прегърнаха, обзети от истеричен пристъп на смях. Разбирах как се чувстват, беше наистина чудесно да можеш неща, които вероятно преди не са ти били по силите. И дори да си по-добър.

Имаше и такива, които прекаляваха. Пред очите ми една шантавелка се хвърли от висока тераса, дълбоко уверена, че може да лети или че е неуязвима. Стовари се на пода и както узнах по-късно, имала счупен крак, ръка, челюст и пукнат череп. На Земята с подобни увреждания щеше да е в шок, но само след два дни я видях да се разхожда наперено, което говореше недвусмислено за напредъка на колониалната медицина и за невероятните възстановителни способности на нашите тела. Надявам се някой да я е посъветвал да не върши повече подобни глупости.

Когато не си играехме с телата си, си играехме с умовете, или по-точно с МозКом, което бе почти същото. Нерядко, докато се разхождах из кораба, виждах седнали зеленокожи младежи, със затворени очи, бавно да поклащат глава. Вероятно слушаха музика, гледаха филми или се занимаваха с подобни забавления, които можеше да им предостави техният компютър. Аз също го правех, особено след като се порових в корабната база данни и открих, че имат записи на всички анимационни филми „Весели мелодии“ от класическия период на „Уорнър“. Прекарах две нощи да гледам как маризят Койота Уили и престанах едва когато Маги ме предупреди, че трябва да избирам

между нея и Уличния бегач. Избрах нея естествено. Можех да си пускам филмчета по всяко време. Бях ги прехвърлил в Задник.

Друго популярно занимание бе „избор на приятели“. Макар всеки от Дъртите пръдльовци да смяташе, че нашата група е най-печена, ние просто бяхме седмина непознати, събрани от случайността в ситуация без вероятност да бъде особено продължителна. Но дори за този кратък период станахме приятели — при това добри приятели. Няма да преувелича, ако кажа, че бях толкова близък с Томас, Сюзан, Алън, Хари, Джеси и Маги, колкото с малцина други в досегашния ми живот. Ние бяхме и банда, и семейство, до последната подробност, включително несекващи дрязги, караници и съперничество. Но така поне всеки от нас имаше по някой, за когото да се грижи, а точно от това се нуждаехме повече от всичко в една вселена, която със сигурност нехаеше за нас.

Бяхме се „обвързали“. При това още преди да бъдем подтикнати от биологичните промени, извършени от колониалните учени. Колкото по-близо бяхме до крайната цел на полета, толкова по-силно усещах, че ще ми липсват.

— В тази зала в момента има хиляда двайсет и двама новобранци — обърна се към нас подполковник Хиги. — Само след две години четиристотин от вас ще бъдат убити.

Хиги отново се бе изправил на подиума. Този път фонът зад него бе различен: виждаше се Бета Пиксис III, която наподобяваше гигантско мраморно кълбо, прорязано от сини, бели, зелени и кафеникави жилки. Всички обаче бяхме втренчили погледи в подполковник Хиги, встъпителните му думи бяха приковали вниманието ни. Подвиг, достоен за уважение, като се имаше предвид, че беше шест сутринта корабно време и повечето от нас почти не бяха подгъвали крак през изминалата нощ.

— На третата година — продължи той — ще умрат още сто от вас. И нови сто и петдесет през четвъртата и петата. След десет години — о, да, новобранци, вие най-вероятно ще служите пълен десетгодишен период — седемстотин и петдесет от вас ще загинат при изпълнение на войнския си дълг. Това са три четвърти от наличния състав. Такава е суровата статистика за оцеляване — не само за

последните десет или двайсет години, но за всичките двеста години, откакто съществуват Колониалните отбранителни сили.

В залата цареше мъртвешка тишина.

— Зная какво си мислите сега, защото и аз си мислех същото, когато бях на ваше място — продължи подполковник Хиги. — Казвате си — какво търся тук, за Бога? Та този тип ми казва, че след десет години ще съм мъртъв! Спомнете си обаче, че ако бяхте останали на Земята, ви очакваше същата участ, при това, най-вероятно, много по-скоро. Така е, вие може да умрете, докато сте на служба в Колониалните сили. Вие *най-вероятно* ще умрете, докато сте на служба в Колониалните сили! Но смъртта ви няма да е безполезна. Ще загинете, за да може човечеството да съществува сред звездите! — Изображението на екрана зад Хиги се смени — сега там се виждаше звездно небе. — Нека ви обясня в какво положение се намираме — рече той и зад гърба му няколко десетки звезди засияха в яркозелена светлина. — Това са колонизираните от човечеството системи — нашето малко предмостие във вселената. А тези са, за които ни е известно, че са обитавани от чуждоземни раси с достатъчно развити технологии, за да могат да ни съперничат. — Този път блеснаха няколкостотин червени светлинки. Земните светове бяха напълно обкръжени. Из залата се разнесоха възклицания.

— Човечеството е изправено пред два проблема — заговори отново подполковник Хиги. — Първият е, че е в постоянна надпревара с други раси за колонизиране на свободните светове. Колонизацията е ключът към нашето оцеляване. Така стоят нещата. Трябва да продължим да се разширяваме или да се откажем и да отпаднем от състезанието. Конкуренцията е жестока. Човечеството има много малко съюзници сред останалите раси. Всъщност малко са и онези, които се съюзяват с други, и ситуацията е такава още преди ние да излезем на галактическата сцена. Каквито и надежди да храните в дипломацията, реалността е такава: ние се намираме в състояние на ожесточено съперничество. Не можем да преустановим разширяването си и да се надяваме да бъде постигнато мирно решение, при което всички раси да продължат колонизирането на свободните светове.

Това би означавало да обречем човечеството. Ето защо се налага да воюваме… Вторият проблем е, че когато открием подходяща за колонизация планета, тя обикновено е заселена от разумна форма на

живот. Когато е възможно, се опитваме да живеем в мир с местното население и да постигнем хармония. За съжаление, в повечето случаи не сме добре дошли. Жалко е, когато това се случва, но нуждите на човечеството стоят над всичко останало. И тогава Колониалните отбранителни сили се превръщат в нашественици.

На екрана зад него отново се появи Бета Пиксис III.

— В една идеална вселена ние не бихме имали нужда от Колониалните отбранителни сили — продължи Хиги. — Но вселената не е идеална. Ето защо Колониалните сили имат три задължения. Първото е да защитават съществуващите човешки колонии от нападение или нашествие. Второто — да откриват нови, планети, подходящи за колонизиране, и да ги удържат срещу опити на чужди раси да сложат ръка върху тях. И третото е да подготвят планетите с местно население за човешко колонизиране. Като войници на Колониалните отбранителни сили, от вас се очаква да изпълнявате и трите задължения. Службата ви няма да е лесна, нито проста или чиста, в много различни отношения. Изисква го оцеляването на човечеството — ще го изискваме и ние от вас. Това е работа, която трябва да се свърши. Както вече казах, три четвърти от вас ще загинат през следващите десет години. Въпреки подобрените бойни тела, оръжията и техниката, това е неизбежно. Но вие ще оставите след себе си една вселена, в която децата на човечеството ще могат да растат и да се развиват. Висока цена, която обаче заслужава да бъде заплатена. Сред вас има такива, които вероятно се питат какво ще получат за себе си от тази служба. Това, което ще получите, когато изтече отреденият ви срок, е един съвсем нов живот. Ще можете да колонизирате, да започнете отначало, на друг свят. Колониалните отбранителни сили ще ви осигурят всичко необходимо. Не можем да ви обещаем успех в този нов живот — това зависи от вас. Но ще разполагате с прекрасен старт и ще бъдете заобиколени от уважението и благодарността на другите колонисти, заради службата, която сте изпълнявали. При желание бихте могли да постъпите отново на служба. Ще бъдете изненадани колко много го правят.

Бета Пиксис III трепна и изчезна и остави подполковника във фокуса на вниманието ни.

— Надявам се, че сте се вслушали в съвета ми и сте се позабавлявали през тази седмица. Идва време да започне истинската

работа. След един час ще бъдете транспортирани до новото си назначение, където ще бъде проведено вашето обучение. На планетата има няколко учебни центъра — всеки от вас ще узнае къде е разпределен чрез своя МозКом. Сега можете да се върнете по каютите си и да си опаковате личните вещи. Не се грижете за облекло, ще получите такова в базите. Вашите МозКом ще ви информират за сборните пунктове. Желая ви успех, новобранци. Бог да ви пази и дано служите на човечеството доблестно и с гордост. — Подполковник Хиги вдигна ръка и отдаде чест. Не знаех какво да направя. Никой от нас не знаеше. — Получихте заповедите си — приключи той. — Свободни сте.

Седмината се бяхме събрали около местата, на които седяхме допреди малко.

— Май не ни остава много време да си вземем довиждане — каза Джеси.

— Проверете си компютрите — предложи Хари.

— Може би някои от нас ще са в едни и същи бази.

Проверихме. Хари и Сюзан щяха да са в база Алфа, Джеси в Бета. Маги и Томи в Гама, аз и Алън в Делта.

— Разделят Дъртите пръдльовци — оплака се Томас.

— Не се разревавай — сряза го Сюзан. — Знаеше, че ще стане.

— Ще рева, колкото си искам — тросна се Томас. — Никого другиго не познавам. Ще ми липсваш дори ти, стара чанто.

— Забравяме нещо — рече Хари. — Може да не сме заедно, но нищо не пречи да поддържаме връзка. Имаме МозКоми. Достатъчно е да създадем пощенски кутии един за друг. Клубът на Дъртите пръдльовци.

— Възможно е тук — рече Джеси. — Не зная дали ще се получи, когато сме на активна служба. Какво ще стане, когато бъдем запокитени в различни краища на галактиката?

— Корабите непрестанно поддържат връзка помежду си чрез Феникс — намеси се Алън. — Всеки кораб разполага с мигносонди, които летят до Феникс, за да приемат заповеди и да предадат доклад за местонахождението на кораба. Те разнасят и поща. Няма да става на секундата, но пак ще можем да се свързваме.

— Като да пращаш писма в бутилка — каза Маги.

— Само дето ще ги разхвърляме из вселената.

— Ами да го направим — ухили се Хари. — Ще сме си нашето малко сплотено семейство. Нека се търсим непрестанно, каквото и да става.

— Ето, че и ти ще се разцивриш — подхвърли Сюзан.

— Сюзан, зная поне, че ти няма да ми липсваш — отвърна Хари. — Защото ще си с мен. Говоря за останалите.

— Да сключим договор тогава — предложих. — Да си останем Дъртите пръдльовци, каквото и да ни се случи. И нека вселената му мисли. — Протегнах ръка. Един по един останалите последваха примера ми и поставиха своите върху моята.

— Божичко — оплака се Сюзан. — Ето, че сега аз ще се разцивря. — И постави дланта си най-отгоре.

— Ще ти мине — обеща й Алън. Сюзан го плесна лекичко по ръката.

Останахме да стоим така, докато беше възможно.

ВТОРА ЧАСТ

7.

Бета Пиксис, локалното слънце на Бета Пиксис III, тъкмо започваше пътя си през небосвода над просторната равнина. Причудливият състав на атмосферата придаваше на небето невероятни зеленикави оттенъци, макар че в основата си то оставаше синьо. Сутрешният вятър полюшваше виолетовите и оранжеви треви, над които се носеха птици с два чифта криле — търсеха подходящи течения, за да изпълняват сред тях невероятни въздушни номера. Това бе първата ни сутрин на новия свят, първата, в която всеки от нас щеше да стъпи на чужда планета. Беше красиво. Щеше да е направо перфектно, ако го нямаше огромния ядосан главен сержант, който не спираше да ни крещи.

За съжаление го имаше.

— Ужас! — обяви главен сержант Антонио Руиз, след като огледа строения взвод от шейсетина новобранци, застанали мирно (поне така се надявахме) на тармаковата площадка на космодрума на база Делта. — Вече няма съмнение, че ще изгубим битката за проклетата вселена. Като ви гледам, в съзнанието ми изплуват думите „спукана ни е работата“. Ако вие наистина сте най-доброто, което е в състояние да предложи Земята, това ни очаква всички в най-скоро време. Май е време да се уловим за палците, та извънземните да ни натикат по-лесно пипалата си в задниците.

Думите му предизвикаха кикот у неколцина новобранци. Главен сержант Антонио Руиз бе като оживял персонаж от филм. С други думи, бе точно това, което трябваше да се очаква от един типичен учебен инструктор — як, ядосан и цветисто грубоват още от самото начало. Почти очаквах в следващия миг да извади пред строя някой от кикотещите се новобранци, да го зарине с потоп от ругатни и да го накара да направи сто лицеви опори. Така става, когато си прекарваш времето да гледаш военни филми.

— Ха, ха, ха — присмя ни се главен сержант Антонио Руиз. — Да не мислите, че не знам какво си мислите, тъпаци такива? Знам, че в момента се забавлявате с моето малко представление. Много

интересно, нали? Още един смешен инструктор, като онези, дето сте ги гледали в разни филмчета! Не съм ли добър, а? — Думите му накараха новобранците да спрат да се кискат. Последната част не беше по сценария. — Нищо не разбирате *вие* — продължи главен сержант Антонио Руиз. — Мислите си, че говоря така, защото такива *трябва* да бъдат всички учебни инструктори. Въобразявате си как само след няколко седмици грубоватата ми, но справедлива фасада ще се смъкне и аз ще започна да проявявам уважение към някои от вас — уважение, което постепенно и с малко усилия ще спечелите. Въобразявате си, че ще си мисля за вас, когато ви изпратят сред звездите, дълбоко уверен, че съм ви превърнал в по-добри бойци. Но вашите представи, дами и господа, са напълно и фатално погрешни. — Главен сержант Руиз закрачи пред строя. — Погрешни са, защото, за разлика от вас, аз съм бил там, сред звездите. Виждал съм всичко това, срещу което ви предстои да се изправите. Пред очите ми мъже и жени, които съм познавал и уважавал, са се превръщали в купчина димящо месо, което е продължавало да пищи. Още на първото ми местоназначение моят командващ офицер бе излапан на обяд от няколко извънземни. Гледах как гадниците го сграбчиха, приковаха го към земята, изтръгнаха вътрешностите му, започнаха да си ги подхвърлят и накрая се прибраха обратно в дупката си, преди някой от нас да успее да направи нещо.

Сподавен смях зад гърба ми. Главен сержант Антонио Руиз спря и завъртя глава.

— Аха. Някои от вас смятат, че се *майтапя*. Винаги има по някой тъпак, който мисли така. Тъкмо затова си пазя ей туй нещо. Активирай сега — добави той и изведнъж пред всеки от нас се появи видеоекран. Трябваше да изминат няколко секунди, преди да осъзная, че по някакъв начин Руиз бе успял да си осигури достъп до моя МозКом. Картината, изглежда, бе заснета от вградена в шлем камера. Видяхме неколцина войници, сврени в дупка в земята, да обсъждат плановете си за марш през следващия ден. Внезапно един от тях млъкна, ослуша се и удари земята с юмрук. После се озърна уплашено и извика „противник“ секунда преди почвата под краката му да изригне.

Това, което последва, бе толкова светкавично, че дори инстинктивните панически движения с глава на притежателя на камерата не успяха да го пропуснат. Не беше никак приятно. Някой зад мен започна да повръща, но същите звуци идеха и от изображението и

вероятно бяха породени от притежателя на камерата. За щастие малко след това дойде краят на филма.

— Сега вече не съм толкова смешен, нали? — попита подигравателно главен сержант Антонио Руиз.

— Вече не съм тъпият самодоволен стереотип на учебен инструктор. Добре дошли в гадната вселена. Шибано местенце е това, приятелчета. Не ви го казвам само защото ролята ми е такава. Човекът, когото видяхме да разпарят и поглъщат, бе един от най-добрите войници, с които съм имал късмета да служа. Никой от вас не може да се мери с него. И въпреки това видяхте какво го сполетя. Помислете си какво може да се случи с вас. Говоря ви така, защото вярвам искрено, от дъното на душата си, че ако вие сте единственото, което е в състояние да предложи човечеството, работата ни е спукана. Окончателно и безвъзвратно. Сега вече вярвате ли ми?

Някои от нас успяха да промърморят „да, сър“ или нещо от тоя род. Останалите продължаваха да проиграват картината в паметта си, без да прибягват до услугите на своя МозКом.

— Сър?! Сър?! Аз съм главен сержант, тъпанари такива! С това си изкарвам прехраната! Ще отговаряте с „тъй вярно, главен сержант“, когато отговорът е утвърдителен, и със „съвсем не, главен сержант“, когато е отрицателен. Разбрахме ли се?

— Тъй вярно, главен сержант — отвърнахме вкупом.

— Можете и по-добре! Я да ви чуя пак!

— Тъй вярно, главен сержант! — изревахме с цяло гърло. Ако се съдеше по гласовете, имаше такива, които бяха на път да се разплачат.

— През следващите дванадесет седмици от мен се иска да ви превърна във войници и Бога ми, ще направя всичко, което е по силите ми, макар отсега да виждам, че някои от вас са безнадеждни случаи. Искам всички да запомните добре думите ми. Това не ви е топличката Земя, където от сержантите в подготвителния курс се очаква да приберат сланините на дебелаците, да напомпат мускулите на хърбавите и да научат тъпаците — всеки от вас е пристигнал тук с цял живот опит и ново тяло, което е във върхова физическа форма. Сигурно смятате, че това само ще облекчи работата ми. На-про-тив! Пристигате ми тук със закостенели навици и самоуважение от постигнатото през жалкия ви живот и аз трябва да избия тези глупости от главите ви само за три проклети месеца. На всичко отгоре смятате,

че новите ви тела са като лъскави всеможещи играчки. Да, знам какво сте правили през изминалата седмица. Шибали сте се като побеснели зайци. Но знаете ли какво? *Ваканцията* свърши! През следващите дванадесет седмици ще имате късмет, ако успеете да си ударите една чекия под душа. Защото аз трябва да ви направя войници. А това е *денонощна* работа.

Руиз отново закрачи пред строя.

— Нека ви стане ясно едно нещо. Нито харесвам, нито някога ще започна да харесвам когото и да било от вас. Защо? Защото знам, че колкото и да се трудя над обучението ви, ще дойде момент, в който ще ме посрамите. Боли ме само като си го помисля. Нощем се будя с мисълта, че независимо от всичко, на което съм ви научил, вие неизбежно ще предадете другарите си. Най-доброто, което бих могъл да постигна, е да ви науча дотолкова, че когато дойде време да се огънете, да не завлечете със себе си и целия шибан взвод. Ето това е — като ще мрете, поне гледайте да мрете сами. Така го разбирам аз успеха! Сигурно смятате, че съм от онези, които хранят омраза към всички новобранци. Нека ви уверя, че и този път грешите. Всеки от вас ще се провали, но тъй като ще го направи по свой собствен начин, аз не ви харесвам не като цяло, а като индивиди. Дори сега, преди да сме започнали, всеки от вас притежава качества, които ме дразнят и вбесяват. Вярвате ли ми?

— Тъй вярно, главен сержант!

— Глупости! Някои от вас продължават да си мислят, че ще им се размине. — Руиз протегна ръка и посочи равнината и изгряващото слънце. — Я използвайте новите си хубави очички и се фокусирайте върху онази ретранслационна кула, която едва се вижда. Намира се на десет километра, дами и господа. Във всеки от вас ще открия по нещичко, което да ме нервира, и тогава ще ви пращам да тичате дотам и обратно. И ако не го направите до час, целият взвод ще търчи до кулата утре сутринта. Ясен ли съм?

— Тъй вярно, главен сержант! — Виждах, че някои вече пресмятат наум — сержантът очакваше от нас да покриваме по една миля на всеки пет минути. Почти бях сигурен, че утре пак ще тичаме.

— Кой от вас е имал военна подготовка на Земята? Крачка пред строя! — нареди Руиз. Седем души пристъпиха напред.

— Мамка му! — Руиз ги изгледа кръвнишки. — Няма нищо, което да мразя повече в цялата забатачена вселена от ветеран-новобранец. С вас, копелдаци, ще трябва да прекараме допълнително време, за да избия от кухите ви глави всичко, на което са ви учили у дома. Вие, нещастници такива, сте обучавани да воювате срещу хора. Но дори за това не ви бива кой знае колко. О, да, нагледахме се на тази ваша прословута Субконтинентална война! Лайнарска работа! Изгубихте шест години да победите едни хорица, дето не знаят как се държи оръжие, и накрая пак спечелихте с измама. Атомните бомби са за мамини детенца. Ако КОС воюваше както американската армия, знаете ли къде щеше да е човечеството сега? На някой астероид, да стърже водорасли от стените на вонящи тунели. А кой от вас, нещастни задници, е бил в морската пехота?

Двама новобранци пристъпиха напред.

— Вие, шибаняци, сте *най-трагични* — заяви Руиз, след като се изправи пред тях. — Заради вас са загинали повече войници на Колониалните сили, отколкото заради гнусарските извънземни. И всичко, защото правите нещата така, „както се правели в морската пехота“, вместо да ги правите *както трябва*. Сигурно сте имали татуировка с надпис „Semper Fi“[1] на старите си тела? Познах, нали?

— Тъй вярно, главен сержант! — отговориха и двамата.

— Имате невероятен късмет, че сте се разделили с дъртите си туловища, иначе щях да ви държа с главите надолу, докато лично не изрежа надписите. Какво, съмнявате ли се? Недейте, защото за разлика от тъпата ви морска пехота, тук учебният инструктор е Господ Бог. Мога да си направя суджуци от червата ви и всичко, което ще ми кажат, е да накарам други новобранци да изчистят цапаницата. — Руиз отстъпи назад и огледа другите ветерани. — Дами и господа, това тук е *истинската* армия! Вече не сте в морската пехота, флотата или военновъздушните сили. Вие сте като нас. И всеки път, когато го забравяте, ще ви настъпвам по глупавите глави. А сега — бегом марш!

Те побягнаха.

— Кой е хомосексуалист? — попита Руиз. Напред пристъпиха четирима новобранци, между които и Алън, който стоеше до мен. Видях, че е повдигнал озадачено вежди.

— Някои от най-добрите воини в човешката история са били хомосексуалисти — рече Руиз. — Александър Велики. Ричард

Лъвското сърце. Спартанците са имали отделен легион от войници-любовници, с идеята, че човек ще се бие по-добре, ако трябва да пази любимото си същество. Аз също познавам чудесни войници, ненадминати във всеки един аспект. Ужасно добри, до последния. Но ще ви кажа какво ме вбесява у вас: винаги избирате неподходящия момент да си разкривате душата. В три различни случая съм се бил рамо до рамо с гейове и всеки път те избираха точно най-напечения момент, за да ми се обясняват в любов. Ето това е, което ме изкарва от кожата ми. Зад скалите дебне извънземно, изгарящо от нетърпение да впие израстък в мозъка ми, и точно тогава някой решава да си изясняваме отношенията! Като че ли и без това си нямам проблеми. Ето какво ще ви посъветвам. Ако ви подгони хормонът, гледайте да си изливате чувствата по време на отпуска, а не когато врагът се готви да ви изтръгне смрадливите сърца. Хайде, бегом!

Четиримата поеха по маршрута.

— Кой е от малцинствата? — Десетима новобранци излязоха пред строя. — Дрън-дрън. Я се огледайте бе! Тук при нас всички са зелени. Няма малцинства. А, въпреки това пак искате да сте такива? Чудесно. Във вселената има двайсет милиарда човеци. Има и четири трилиона представители на чужди раси и те всички жадуват да ви изгълтат на закуска. Говоря само за онези, за които знаем! Първият от вас, който посмее да се оплаче, че е подложен на дискриминация, ще получи на задника за спомен отпечатък от моята зелена латино-подметка! Бегооом!

Нещастниците свиха ръце и се затичаха.

И така се продължи. Оказа се, че Руиз храни неприязън към християните, евреите, мюсюлманите и атеистите, правителствените служители, лекарите, правистите, учителите, бачкаторите, притежателите на домашни любимци и на оръжие, любителите на спортни състезания, а също и на — колкото и да ви се стори странно — танцьорите на степ. На групи, по двойки и поединично, новобранците се отправяха на бегом към хоризонта.

Накрая осъзнах, че Руиз е втренчил поглед в мен. Стараех се да не помръдвам.

— Проклет да съм — рече той. — Една лайняна глава остана!

— Тъй вярно, главен сержант! — изревах, колкото имам сили.

— Трудно ми е да повярвам, че не принадлежиш към нито една от изброените досега категории! — Руиз продължи да ме разглежда навъсено. — Но си мисля, че е защото се опитваш да се измъкнеш от приятната сутрешна разходка до кулата.

— Съвсем не, главен сержант! — креснах.

— Не мога да повярвам, че в теб няма нищо, което да ме отвращава — продължи Руиз. — Откъде си?

— От Охайо, главен сержант!

Руиз се намръщи. Очевидно нямаше за какво да се хване. Безмерното безличие на Охайо най-после бе заработило в моя полза.

— С какво си изкарваше прехраната, редник?

— Работех на свободна практика, главен сержант.

— Като какъв?

— Като писател, главен сержант!

На лицето на Руиз отново грейна познатата хищна усмивка. Явно имаше какво да каже за тези, които се изхранват със словоплетство.

— Кажи ми, че си писал проза, новобранец — рече той. — Защото на вас, романистите, умирам да ви троша гръбнаците.

— Съвсем не, главен сержант!

— Божичко, човече! Какво си дращил тогава?

— Рекламни брошури, главен сержант!

— Рекламни брошури!? Що за тъпотии си рекламирал?

— Най-известната ми реклама е за „Уми-гуми“, главен сержант! — „Уми-гуми“ бе популярното название на фирма „Нирвана“, занимаваща се с производство на гуми за различни превозни средства. Аз бях разработил рекламната стратегия и основните лозунги, останалото бе работа на художника. Появата на „Уми-гуми“ съвпадна с възраждането на мотоциклетите, чиято мода се задържа няколко години, напълно достатъчно за „Нирвана“ да забогатее и дори да започне производство и продажба на плюшени играчки, фланелки и слънчеви очила. Подготвяше се и специално детско шоу, но не излезе нищо. Може да ви се стори глупаво, но благодарение на „Уми-гуми“ не можех да се отърва от клиенти. Може би късметът бе на моя страна. Поне до този момент.

Руиз внезапно подскочи към мен и заболе нос в лицето ми.

— Ти ли си измислил рекламата за „Уми-гуми“, редник? — изрева той.

— Тъй вярно, главен сержант! — отвърнах; изпитвах перверзно удоволствие от това, че мога да му крещя в лицето, без да бъда обвинен в неуважение.

Руиз постоя така няколко секунди, изучаваше порите на кожата ми. Устата му бе разтворена в хищна гримаса. После той бавно отстъпи назад и започна да си разкопчава ризата. Продължавах да стоя мирно, но почувствах, че ме изпълва неописуем страх. Руиз си свали ризата, обърна дясното си рамо към мен и отново ме доближи.

— Редник, кажи ми какво виждаш на рамото ми!

Погледнах надолу и изведнъж си помислих: „Невъзможно, мамка му!“

— Това е татуировка на „Уми-гуми“, главен сержант!

— Не знаеш колко си прав — изсумтя Руиз. — Сега ще ти разкажа една история, новобранец. На Земята бях женен за зла и отмъстителна жена. Истинска пепелянка, казвам ти. Така ме бе обвързала към себе си, че макар да смятах всеки прекаран с нея миг за бавна смърт, когато тя поиска развод, нещо ме преряза. Толкова бях потиснат, че излязох на близката автобусна спирка с намерението да се хвърля под следващия рейс. И тогава вдигнах глава и зърнах рекламата на „Уми-гуми“. Сещаш ли се какво пише на нея?

— „Понякога е най-добре да хванеш пътя“, главен сержант! — Рекламна фраза, която бях измислил за не повече от петнайсетина секунди. Какъв свят, а?

— Именно. Та докато гледах тази реклама, получих *прозрение* — изведнъж осъзнах, че това, което трябва да направя, е да хвана шибания път. Разведох се с онзи зъл дух, жена ми, изпях една благодарствена песен, събрах си багажа и духнах! От онзи благословен ден „Уми-гуми“ е моята пътеводна звезда, символ на желанието ми за лична свобода и изява. Този надпис ми спаси живота, новобранец, и аз съм му вечно благодарен.

— Искрено се радвам, главен сержант! — провикнах се.

— Редник, за мен е чест, че имах възможността да се запозная с теб, нещо повече, ти си първият новобранец в историята на моята служба, когото нямам никакви причини да мразя. Но не се безпокой, сигурен съм, че съвсем скоро, може би още през следващите няколко часа, ще направиш нещо, което да ме ядоса. И за да те улесня в това, назначавам те за командир на взвода. Най-неблагодарната и гадна

служба, която не носи никакви преимущества, тъй като от теб се очаква да гониш онези нещастни задници дваж по-упорито от мен и да носиш лична вина за всяка тяхна издънка. Те ще те мразят и ненавиждат, ще интригантстват зад гърба ти, ще ти подливат вода, а когато им писне, ще трябва да се справяш с мен. Какво мислиш за това, новобранец? Говори свободно!

— Изглежда, ми е спукана работата, главен сержант! — викнах аз.

— Точно така, новобранец — отвърна Руиз. — Но ти е спукана още от момента, когато попадна при мен. А сега — бегом марш! Какъв командир си, ако не си със своя взвод! Мърдай!

— Не зная дали да те поздравя, или да те оплаквам — рече ми Алън, когато най-после поехме към столовата за закуска.

— И двете са еднакво подходящи. Макар че второто е по-близо до истината. А, ето ги — посочих петима новобранци, трима мъже и две жени, които се навъртаха пред входа на столовата.

По-рано през същия този ден, докато тичах към комуникационната кула, едва не се блъснах в едно дърво, когато моят МозКом внезапно изписа текстово съобщение пред погледа ми. Успях да отскоча в последния момент и блъснах дървото с рамо, а после наредих на Задник да премине на гласови съобщения, преди да съм се претрепал. Задник се извини и се зае да ми чете съобщението:

> „Това е персонално потвърждение за назначението на Джон Пери на длъжност командир на 63-ти учебен взвод, по предложение на главен сержант Антонио Руиз. Поздравления за вашето повишение. Вече разполагате с достъп до личните досиета и съхранената в МозКом информация на всички служещи в 63-ти учебен взвод. Имайте предвид, че тази информация е със строго служебно предназначение, приложението й за други цели ще доведе до незабавното ви отстраняване от поста командир на взвод и изправянето ви пред военен трибунал“.

— По дяволите — изругах и прескочих едно храстче.

„След приключване на закуската от вас се очаква да запознаете главен сержант Руиз с предложението ви за отдельонни командири — продължи да чете Задник. — Желаете ли да прегледате досиетата на новобранците, за да направите своя избор?“

Исках — не исках, трябваше да го направя. Докато тичах, Задник ме засипваше с информация за всички новобранци от взвода. Когато наближих кулата, бях смалил списъка до двайсет кандидати, когато зърнах базата, бях разпределил отдельонните командири и им бях изпратил съобщения да ме чакат на входа на столовата. Започнах да си давам сметка за удобството да притежаваш МозКом.

Освен това открих, че съм успял да приключа обиколката за петдесет и пет минути, като не задминах нито един новобранец по пътя. Направих справка с помощта на Задник и установих, че най-бавният от новобранците (колкото и да бе смешно, това бе един от морските пехотинци) е пробягал разстоянието за петдесет и осем минути и тринайсет секунди. Утре нямаше да се налага да тичаме до кулата — поне не и заради това, че сме бавни. Не се съмнявах, че главен сержант Руиз е в състояние да намери друга причина. Можех само да се надявам, че няма аз да съм този, който да му я осигури.

Петимата новобранци ни видяха да се приближаваме и се опитаха да застанат в стойки „мирно“. Трима отдадоха чест, другите двама последваха неуверено примера им. Отвърнах на поздрава и се усмихнах.

— Не се тревожете — обърнах се към последните двама. — За мен също тук всичко е ново. Елате да се подредим на опашката. Ще поговорим, докато се храним.

— Ако искаш, мога да те оставя с тях — предложи Алън. — Вероятно ще обсъждате важни неща.

— Не. Ти също трябва да присъстваш. А сега — обърнах се към останалите, — имам новини за вас. Вие сте моите отдельонни командири. И тъй като ми повериха командването на взвода, това

означава, че част от тежестта ще падне и върху вас. Надявам се, че нямате нищо против.

— Лично аз мисля, че ще се справя — отвърна усмихнато Алън. — Благодаря за оказаното доверие.

— Как иначе? — рекох. — Какъв смисъл да си на важен пост, ако не можеш да уредиш и приятелчетата си? Тъкмо ако падна, ти ще си отдолу, за да омекотиш удара.

— Вече разбрах кой съм. — Алън продължаваше да се хили. — Въздушната възглавница на твоята военна кариера.

Когато влязохме, се оказа, че е останала само една свободна маса. Седмината се настанихме около нея.

— Първо да се представя — продължих. — Хубаво ще е поне да си знаем имената. Аз съм Джон Пери, взводен командир — поне засега. Това е моят първи заместник, Алън Розентал.

— Анджела Мършант — рече жената, която седеше срещу мен. — От Трентън, Ню Джърси.

— Тери Дънкан — каза мъжът до нея. — Мисула, Монтана.

— Марк Джаксън. Сейнт Луис.

— Сара О’Конъл. Бостън.

— Мартин Гарабедян. Съни Фресно, Калифорния.

— Брей, от всички краища на страната — подметнах нехайно и останалите се разсмяха, което ме поуспокои. — Ще бъда кратък, защото колкото повече приказвам, толкова по-ясно ще ви стане, че нямам представа какво ни чака. Избрах вас петимата, тъй като открих в досиетата ви по нещо, което ми подсказваше, че ще се справите със задължението на отдельонни командири. Анджела например е била шеф на фирма. Тери е управлявал ранчо. Марк е бивш полковник от армията, и при цялото ми уважение към сержант Руиз, все още смятам, че това има значение.

— Радвам се да го чуя — каза Марк.

— Мартин е бивш член на градския съвет на Фресно. Сара пък е прекарала трийсет години от живота си като учителка в детска градина, което я прави ветеран. — Отново смях. Чудесно, получаваше се. — Ще бъда искрен — продължих. — Нямам намерение да ви гоня. Това е работа на сержант Руиз и бих могъл да бъда само негово бледо копие. Пък и не е в стила ми. Не зная какво смятате да правите, но искам от вас през следващите три месеца да уловите юздите на

подчинените си и да им помогнете да издържат обучението. Най-важното е всеки новобранец да получи нужните умения и знания, за да може да оцелее в службата. Милото домашно филмче на Руиз ми направи впечатление, а предполагам и на вас.

— Божичко, иска ли питане? — възкликна Тери. — Разпориха оня нещастник, сякаш беше контрафиле.

— Трябваше да ни го покажат, преди да се запишем — промърмори недоволно Анджела. — Може би тогава щях да предпочета да си остарея мирно и тихо.

— Това е война — посочи Марк. — Такива неща се случват.

— В такъв случай да направим всичко възможно да не се случват на нас и хората ни — рекох. — Разделих взвода на шест отделения. Аз поемам първо, Анджела второ, Тери трето, Марк четвърто, Сара пето и Мартин шесто. Имате разрешението ми да се запознаете с досиетата на вашите подчинени и да изберете свои заместници — днес до обяд. Ако всички се справяте добре, за мен няма да остане почти никаква работа.

— Освен дето трябва да командваш своето отделение — рече Мартин.

— А, това ще е моята задача — обади се Алън.

— Значи среща на обяд — наредих. — След това всеки ще се храни със своето отделение. Ако има нещо, което трябва да ми докладвате, можете да се свързвате с мен на минутата. Очаквам от вас да решавате повечето проблеми. Както казах, не смятам да ви гоня, но тъй като съм командир на взвода, аз ще определям правилата. Ако усетя, че някой от вас не се справя, първо ще го предупредя, а после ще го сваля от поста. Нищо лично, всичко ще бъде в полза на обучението, което трябва да получим. Съгласни ли сте? — Те кимнаха един по един. — Отлично — кимнах на свой ред и вдигнах чаша. — В такъв случай, да пием за успешната подготовка на 63-ти учебен взвод. И нека всички завършим обучението живи и здрави. — Чукнахме се, после започнахме да се храним и да обсъждаме задачите си. Всичко се подреждаше както исках.

Не останах дълго на това мнение.

---

[1] Semper Fidelia — Винаги верен (лат.) — Б.пр. ↑

8.

На Бета Пиксис продължителността на деня е двайсет и два часа, тринайсет минути и двайсет и четири секунди. От тях имахме само два часа за сън.

Открих този очарователен факт още на първата сутрин, след като Задник ме събуди с оглушителен вой на сирени и ме накара да изхвърча от леглото. Намирах се естествено на горната койка. След като се уверих, че не съм си строшил носа, прочетох съобщението, увиснало пред погледа ми.

> „Взводен командир Пери, с настоящото съобщение ви информираме, че имате… — тук следваха цифри, последната от които се менеше непрестанно — до минутата, в която главен сержант Руиз и неговите заместници ще влязат в помещението. От вас се очаква до появата им да събудите и строите взвода. Всички новобранци, които не са в строя, ще бъдат наказани, а вие ще носите пълна отговорност“.

Незабавно предадох съобщението на моите отдельонни командири чрез канала, който бях създал с тях още вчера. Миг по-късно светлините в помещението блеснаха и всички новобранци се надигнаха стреснато. Заедно с останалите отдельонни обикалях между леглата и дърпах онези, които още се излежаваха. За по-малко от две минути успяхме да строим всички и секунди по-късно Руиз се появи на входа.

— За Бога! — изръмжа той. — Пери!

— Да, главен сержант?

— Какво, по дяволите, прави през тези две минути, откакто получи предупреждението? Сега ли намери време да мастурбираш? Хората ти не са готови! Не са облечени подходящо за упражненията. Имаш ли някакво извинение?

— Главен сержант, в съобщението се казваше само, че взводът трябва да е строен, за да ви посрещне. Не се указваше облеклото!

— Исусе Христе! — продължаваше да се гневи сержантът. — Това предполага ли, че трябва да ме чакате голи?

— Не е моя работа да предполагам, главен сержант!

— Не било твоя работа да предполагаш? На умник ли ми се правиш, Пери?

— Съвсем не, главен сержант!

— В такъв случай, Пери, бъди така добър да „предположиш“, че твоят взвод трябва да се строи след четирийсет и пет секунди на плаца. Изпълнявай!

— Първо отделение! — извиках и се затичах. Можех само да се надявам, че моите заместници правят същото със своите отделения. Тъкмо когато излизах през вратата, чух Анджела да вика своето отделение и се поздравих за избора. Излязох на плаца и заех мястото си, а отделението се строи зад мен. Същото направиха Анджела, Тери и останалите. Последният войник от шесто отделение закова на място точно на четирийсет и петата секунда. Изумително, нали? Когато се озърнах, открих и други взводове да се строяват на огромния плац. За мое облекчение никой не беше облечен подходящо.

Руиз се изправи пред нас, следван от двамата си заместници.

— Пери! Колко е часът?

Направих справка с моя МозКом.

— Един часът местно време, главен сержант!

— Невероятно, Пери. Ти познаваш часовника. Кога бяха изгасени светлините?

— Преди два часа, главен сержант!

— Отново правилно! А сега, някои от вас вероятно се питат защо ви вдигаме и ви караме да търчите като пощурели само след два часа сън. Защото сме прекалено жестоки? Садистични? Опитваме се да ви пречупим? Да, такива сме. Но не това са причините да ви събуждаме. Истинската причина е, че вие *не се нуждаете* от повече сън. Благодарение на хубавичките ви нови тела и два часа са ви предостатъчни! Досега сте спали по осем часа на нощ само по навик. Край с това, дами и господа. Вашият сън е загуба на *моето* време. Два часа са ви напълно достатъчни — и толкова ще имате. Но да

продължим. Кой от вас ще ми отговори защо вчера ви накарах да търчите двайсет километра за един час?

Един смелчага вдигна ръка.

— Да, Томпсън? — подкани го Руиз. Или бе запомнил имената ни, или ги получаваше на секундата от своя МозКом.

— Главен сержант, накарахте ни да тичаме, защото има за какво да мразите всеки един от нас!

— Отличен отговор, Томпсън. Но си прав само донякъде. Накарах ви да пробягате двайсет километра за един час, защото *можете*. Дори най-бавният от вас финишира две минути преди определеното време. А това означава, че още преди да сме започнали подготовката, всеки от вас, нещастници, може да се мери със златен олимпийски медалист на Земята. Осъзнавате ли защо е така? Досещате ли се, кухи глави? Защото вече *не сте хора*. Вие сте нещо по-добро. Само че още не го знаете. Цяла седмица разкарвахте тези тела на борда на оня кораб, а не знаете какво имате. Но скоро всичко ще се промени. Първата седмица от вашето обучение е посветена тъкмо на това — да повярвате в способностите си. И вие ще *повярвате*. Защото нямате друг *избор*.

След което ни накара да бягаме двайсет и пет километра по гащи.

Двайсет и пет километров крос. Сто метра за седем секунди. Сто и осемдесет сантиметра висок скок. Десетметров дълъг скок. Вдигане на двеста килограма тежести. Стотици клякания, лицеви опори и набирания. Както каза Руиз, трудното бе не да ги правим, а да повярваме, че можем. Тези, които не успяваха, се проваляха, защото им липсваше увереност. Руиз и помощниците му се нахвърляха върху тях като хищници и ги гонеха, докато не направят онова, което се искаше от тях. А мен наказваха с лицеви опори, защото съм се провалил като взводен командир.

А нямаше такъв новобранец, който в един или друг момент да не изпита съмнение в способностите си. Моят час удари на четвъртия ден, когато взводът се строи пред плувния басейн и всеки от нас бе натоварен с двайсет и пет килограмов чувал с пясък.

— Коя е най-слабата точка на човешкото тяло? — попита Руиз, докато обикаляше пред строя. — Не е сърцето, нито мозъкът или краката, не е което и да било място, за което се сещате. Ще ви кажа коя е. Това е кръвта и за съжаление тя е навсякъде в тялото ви. Кръвта пренася кислород, но тя носи и болести. Когато ви ранят, кръвта оформя съсиреци, но понякога недостатъчно бързо, за да ви попречи да умрете от кръвозагуба. Всъщност в подобно състояние хората умират по-скоро от недостиг на кислород — тъй като вместо да го разнася до всички тъкани, кръвта ви се лее на земята, където не върши никаква работа. В своята божествена мъдрост Колониалните отбранителни сили знаят как да оправят недостатъците на вашата кръв. Тя е заместена от УмнаКръв. Вашата УмнаКръв се състои от милиарди микроскопични роботи, които вършат всичко, което върши кръвта ви, но по-добре. Те не са от органичен произход, следователно не са уязвими за биологична заплаха. С координацията на вашите МозКом те могат да запушат раните ви за милисекунди — няма да умрете от кръвозагуба дори ако ви отрежат крака. И което е най-важното, всяка „клетка“ УмнаКръв притежава четири пъти по-голям капацитет за пренасяне на кислород от червените кръвни телца.

Спря за миг и ни огледа.

— Защо трябва да го знаете точно сега ли? Защото ви предстои да скочите в басейна, както сте натоварени с чувалите. Ще се потопите на дъното и ще останете там не по-малко от шест минути. Шест минути, напълно достатъчни да убият човек, но всеки от вас ще бъде там долу, без да изгуби и една мозъчна клетка. Не бързайте да излизате — първият, който подаде глава над водата, ще мие тоалетните цяла седмица. Ако дори един от вас посмее да се покаже, преди да изтече шестата минута, обещавам да натикам главите на всички ви в кенефите. Ясен ли съм? Действайте!

Скочихме и както ни бе казано, потънахме право към дъното, което бе на три метра дълбочина. Почти веднага започнах да халюцинирам. Като малък бях падал в покрит с мрежа басейн и бях прекарал там няколко ужасяващи минути, преди да ме измъкнат. Недостатъчно, за да се удавя, но ми стигаха, за да развия фобия от водата за цял живот. Още на трийсетата секунда почувствах, че се нуждая от глътка въздух. Нямаше никакъв начин да издържа минута, камо ли шест.

Усетих че някой ме дърпа. Обърнах се и видях, че е Алън — поклащаше се до мен. Забелязах като през мъгла, че се чуква с пръст по челото и после сочи моето. В същия миг Задник ме уведоми, че Алън иска връзка. Дадох разрешение за отваряне на линия и гласът на Алън отекна в главата ми.

„Нещо не е наред, нали?“

„Фобия“ — обясних лаконично.

„Не се паникьосвай. Опитай се да не мислиш, че си под водата…“

„Няма начин“ — прекъснах го.

„В такъв случай опитай да си отвлечеш вниманието. Свържи се с хората от твоето отделение, за да провериш дали всичко е наред и дали не трябва да им помогнеш“.

Спокойствието в симулирания глас на Алън оказа влияние. Свързах се последователно с отдельонните командири и им наредих да установят постоянна връзка с хората си. Оказа се, че всеки от тях има по един или двама новобранци, които са на прага да изпаднат в паника. Видях, че Алън проверява войниците от моето отделение.

Изминаха три минути, после четири. В отделението на Мартин един от новобранците започна да се мята, извиваше тяло, ала пясъчната торба го задържаше като котва. Мартин пусна своя чувал, доплува до новобранеца, сграбчи го за раменете и доближи лице до неговото. Включих се към МозКома на Мартин и го чух да казва: „… гледай ме в очите“. Изглежда, това помогна, защото изплашеният новобранец постепенно се успокои.

Пет минути. Вече беше ясно, че въпреки подобрената кислородопренасяща функция на кръвта ни недостигът на въздух започва да се усеща. Хората пристъпваха от крак на крак, въртяха се или размърдваха чувалите. В ъгъла на басейна една жена блъскаше глава в своя. За миг ми стана смешно, после изпитах желанието да направя същото.

Бяха изминали пет минути и четирийсет и три секунди, когато един от войниците в отделението на Марк пусна чувала и започна да се издига към повърхността. Марк пусна своя чувал и се стрелна след него, улови го за глезена и го задържа, използваше тялото си за тежест. Помислих си, че заместникът на Марк би трябвало да му помогне с

изгубилия присъствие на духа новобранец, но когато направих бърза проверка чрез моя МозКом, установих, че тъкмо това е заместникът.

Шест минути. Четирийсет новобранци пуснаха чувалите и се понесоха към повърхността. Марк пусна крака на своя заместник и после го тласна нагоре, не за друго, а за да му осигури наказанието, което и без това му се полагаше — мияч на кенефите за една седмица. Приготвих се да се отърва от своя чувал, когато забелязах, че Алън клати глава.

„Взводният командир трябва да е последен и за пример…“

„Да го духаш“ — отвърнах.

„Съжалявам, не си моят тип“.

Издържах седем минути и трийсет и една секунди, преди да се издигна на повърхността, убеден, че дробовете ми ще се пръснат. Но по-важното бе, че бях преодолял моя момент на съмнение. Бях повярвал. Значи бях нещо повече от човек.

На втората седмица ни запознаха с оръжията ни.

— Това е МЦ–35, общовойскова автоматична пушка, образец КОС — започна Руиз, стиснал своята пушка: нашите все още лежаха на земята, загърнати в прозрачна обвивка. — МЦ е съкращение от многоцелева. В зависимост от нуждите ви тя може да открива огън с шест различни вида проекти ли и лъчи. Стрелковият набор включва куршуми с и без експлозивен заряд, изстрелвани в единичен и автоматичен режим, гранати и управляеми ракети с нисък тротилов еквивалент, запалителна течност и микровълнови енергийни лъчи. Всичко това става с помощта на свръхплътни нанороботизирани муниции — Руиз завъртя в пръстите си лъскаво метално блокче, друго подобно бе положено до пушката пред мен, — които произвеждат зададения боеприпас непосредствено преди стрелбата. Благодарение на това разполагаме с оръжие с максимална гъвкавост, което не изисква особена подготовка — факт, който вие, нещастни купчини самоходно месо, несъмнено ще оцените. Онези от вас, които имат някаква военна подготовка, си спомнят колко често са ви карали да разглобявате и сглобявате своите оръжия. *В никакъв случай не бива да го правите с вашите МЦ–35.* Вашето ново оръжие е изключително сложна машина и никой не ви дава правото да бърникате вътре! То е

оборудвано със собствена програма за диагностика и ремонт. Освен това може да се свързва с вашия МозКом, за да ви предупреждава за проблеми, ако възникнат такива, което няма да се случи, тъй като за трийсет години няма нито един случай на повредена МЦ–35. Това е, защото, за разлика от умствено ограничените учени от военнопромишления комплекс на Земята, ние можем да направим оръжие, което да си върши работата! От вас се иска не да си пъхате пръстчетата в него, а да *стреляте*. Доверете се на своите пушки, те със сигурност са по-умни от вас. Запомнете съвета ми и може би ще оцелеете. Сега предстои да активирате своите МЦ–35, което ще стане, като ги освободите от опаковката и се включите към тях чрез своите МозКом. Докато пребивавате в тази база, само вие ще можете да стреляте с вашите МЦ–35, и то само след като получите разрешение за това от вашите отдельонни командири или от взводния, които на свой ред трябва да го получат от мен. В реална бойна обстановка само войници на КОС с произведени по поръчка на КОС МозКом могат да стрелят с вашите МЦ–35. Така няма никаква опасност, при каквито и да било обстоятелства, оръжието ви да бъде използвано срещу вас самите. От този момент вие ще носите вашите МЦ–35 неизменно с вас, където и да сте. Ще мъкнете оръжието дори когато отивате да серете. Ще го носите под душа — не се безпокойте, водата няма да го повреди, то изплюва обратно всичко, което прецени за „чуждо тяло“. Ще го носите по време на хранене. Ще спите с него. Ако намерите по някакъв начин време да чукате, постарайте се оръжието да ви е подръка. Но най-важното, от вас се иска да се научите да боравите с него. Защото МЦ–35 ще ви спасява живота. Американските морски пехотинци може да са лигльовци, но онова, за което заслужават похвала, е тяхното „Верую за пушката“. А то започва така: „Това е моята пушка. Има много други като нея, но тази е моята. Моята пушка е най-добрият ми приятел. Тя е моят живот. Трябва да се грижа за нея, както се грижа за живота си. Без мен моята пушка е безполезна. Без моята пушка аз съм безполезен. Винаги трябва да стрелям точно с моята пушка. Трябва да стрелям по-точно от врага, който се опитва да ме убие. Трябва да стрелям, преди да стреля той. И така ще бъде“. Дами и господа, приемете това верую в сърцата си. Това е вашата пушка. Сега я вземете и я активирайте.

Коленичих и свалих прозрачната опаковка на пушката. Колкото и да бе странно, след всичко, което изслушах от Руиз за нея, тя не ми се стори особено впечатляваща. Имаше приклад, който не изглеждаше никак удобен, беше добре балансирана и конструирана така, че да се насочва лесно. Върху приклада бе залепен стикер с надпис: „За активиране чрез МозКом“: включи МозКом и въведи командата „Активирай МЦ–35, сериен номер АСД–324–ДДД–4Е3С1“.

— Ей, Задник — рекох. — Активирай МЦ–35, сериен номер АСД–324–ДДД–4Е3С1.

[МЦ–35, сериен номер АСД–324–ДДД–4Е3С1 активирана за редник от КОС Джон Пери] — докладва Задник. — [Моля, заредете муниците сега.]

В долния десен ъгъл на полезрението ми изникна малък графичен дисплей, на който се показваше как да заредя пушката. Наведох се, взех металното блокче, което изпълняваше ролята на пълнител — и едва не тупнах по очи. Беше невероятно тежко, явно Руиз не се шегуваше, когато го бе нарекъл „свръхплътно“. Пъхнах го в пушката според инструкцията. В същия миг графичният дисплей изчезна, заменен от таблица.

„Избор на режим на стрелба.

Забележка: При използването на един вид муниции другите видове също намаляват.

Патрони: 200

Сачми: 80.

Гранати: 40

Ракети: 35

Огнепръскачка: 10 минути

Микровълни: 10 минути

Настоящ избор: патрони“

— Превключи на сачми — наредих.

[Избор сачми] — отвърна Задник.

— Превключи на ракети.

[Избор ракети] — потвърди Задник. — [Моля, задайте цел.]

Изведнъж всички войници от взвода бяха обвити в плътни зелени сияещи контури, а когато поглеждах към някой от тях, изображението му започваше да премигва. Какво пък толкова, рекох си и избрах един новобранец от отделението на Мартин, казваше се Тошима.

[Целта зададена] — потвърди Задник. — [Можете да стреляте, да я отмените или да зададете втора цел.]

— Уха! — възкликнах, отмених целта и погледнах с уважение своя МЦ–35. Наведох се към Алън, който стоеше до мен. — Брей, това чудо започва да ме плаши.

— Без майтап? — ухили се Алън. — Преди няколко секунди едва не те отнесох с граната.

Не можах да отговоря, защото в другия край на групата Руиз внезапно се изправи пред един новобранец и му кресна в лицето:

— Какво каза току-що, редник?

Всички млъкнаха и се обърнаха да видят кой е причината за този гняв.

Оказа се, че е Сам Маккейн, когото по време на обяда Сара О’Конъл бе описала като празноглав бърборко. Нищо чудно, че през целия си живот се бе прехранвал с търговийка. Дори когато носът на Руиз стърчеше на милиметри от неговия, на лицето му сияеше угодническа усмивка и само повдигнатите му вежди подсказваха, че е леко изненадан. Очевидно нямаше представа с какво е предизвикал Руиз, но каквото и да бе то, очакваше да се измъкне от назряващия конфликт, без да пострада.

— Просто се възхищавах на оръжието си, главен сержант — рече той и вдигна пушката. — Казах на Флорес, че направо ми става жал за нещастните копелдаци, срещу които ще воюваме…

Така и не успя да довърши изречението, защото Руиз изтръгна пушката от ръцете му, извъртя я с невъобразима бързина и го удари с приклада по слепоочието. Маккейн рухна като отсечено дърво. Руиз повдигна крак и опря върха на обувката си в гърлото му. След това завъртя отново пушката и когато Маккейн отвори очи, се оказа, че гледа право в дулото на собственото си оръжие.

— Вече не си толкова самоуверен, нали, лайненце такова? — попита Руиз. — Представи си, че аз съм твоят противник. Жал ли ти е за мен, а? Току-що те обезоръжих за по-малко време, отколкото да си

поемеш дъх. А там горе онези „нещастни извънземни“ се движат по-бързо, отколкото можеш да си представиш дори. Ще ти измъкнат черния дроб и ще го намажат на филия, преди още да си ги открил в мерника си. Така че, никога не изпитвай жал към „нещастните копелдаци“. Те не заслужават съжаление. Запомни ли го, редник?

— Тъй вярно, главен сержант! — изхриптя под обувката Маккейн. Почти се беше разхлипал.

— Нека да сме сигурни. — Руиз поклати глава, опря цевта в челото на Маккейн и натисна спусъка. Чу се сухо изщракване. Всички войници от взвода подскочиха, а Маккейн направо се подмокри.

— Глупак — изсумтя презрително Руиз, след като Маккейн осъзна, че не е мъртъв. — Дори не си ме слушал одеве. Докато сте в базата, МЦ–35 може да стреля само в ръцете на своя притежател. А това си ти, задник. — Той се изправи, подхвърли пушката на Маккейн и се обърна към останалите.

— Вие, новобранци такива, се оказахте дори по-тъпи, отколкото предполагах. Слушайте внимателно: в цялата военна история на човечеството не е имало нито една армия, която да отива на война, въоръжена с нещо повече от *най-необходимото*, за да се изправи срещу противника. Войната е скъпо начинание. Тя струва пари и човешки живот, а няма такава цивилизация, която да разполага безгранично и с двете. Така че, когато се сражавате, вие трябва да пестите. Използвате и се въоръжавате само с най-необходимото, никога с повече. — Той ни огледа мрачно. — Поне нещичко от това стига ли до мозъчетата ви? Има ли някой от вас, който да разбира какво се опитвам да ви кажа? Тези прекрасни тела и хубави нови пушки не са ви осигурени, защото искаме да имате нечестно преимущество. Телата и оръжията са само *абсолютният минимум*, който да ви позволи да се биете и да оцелявате сред звездите. Ако ги нямаше, нещастници посрани, досега човешката раса да е изчезнала напълно. Разбрахте ли ме? Схванахте ли най-сетне срещу какво се изправяте? Поне малко?

Но подготовката не се състоеше само от обучение на открито, от упражнения за това как да убиваме в името на човечеството. Понякога се случваше да имаме и учебни занятия.

— По време на вашата физическа подготовка вие се научихте как да преодолявате собствените си ограничения по отношение възможностите на вашите нови тела — започна урока си лейтенант Огълторп пред огромната аудитория в залата, в която бяха събрали взводовете от 60-и до 63-и. — Време е да прогоним някои дълбоко загнездени предубеждения и предразсъдъци, за част от които дори не си давате сметка.

Лейтенант Огълторп натисна едно копче на катедрата. Зад него блеснаха едновременно два екрана. Левият показваше неясно кошмарно изображение — беше нещо черно и сгърчено, с криви нокти, сгушено във влажно отвърстие, което почти можехме да подушим. Над безформеното туловище стърчаха очи на нещо като антени и от тях се стичаше охрав секрет. Гледка, която би накарала дори Лъвкрафт да побегне с писъци.

На десния екран се виждаше същество, което наподобяваше елен, но имаше човешки ръце, а лицето му бе истинско олицетворение на миролюбивост и мъдрост. Ако не успееш да опитомиш това мило създание, то със сигурност можеш да научиш от него важни неща за живота и вселената.

Лейтенант Огълторп насочи показалката си към кошмарното видение.

— Виждате представител на расата на батунгите. Тези същества са по природа миролюбиви, притежават хилядолетна култура, а познанията им по математика са изпреварили далеч нашите най-нови проучвания в тази област. Те живеят в океани, хранят се с планктон и съжителстват напълно добронамерено с хората на няколко планети. С други думи, това са добрите, а специално този — той чукна с показалката по екрана — е истински красавец за вида си. — Лейтенантът се приближи до втория екран, на който се виждаше човекът-елен. — Сега, този малък негодник е салонг. Първата ни официална среща със салонгите се състоя, когато се натъкнахме на незаконна човешка колония. Хората не бива да строят самостоятелни колонии и това бе потвърдено при този случай. Колонистите се приземяват на планета, набелязана за завладяване от салонгите, не след дълго салонгите решават, че хората стават за ядене, нападат ги и си устройват човешка ферма. Избиват почти всички мъже и запазват съвсем малко, за да „доят“ от тях сперма. Жените се оплождат

изкуствено, новородените се отнемат и се разфасоват като телешко месо. Бяха изминали доста години, преди да открием почти случайно това местенце. Веднага щом се ориентирахме в обстановката, нашите части изпепелиха салонгската колония и изтребиха всички нейни членове. Излишно е да уточнявам, че оттогава воюваме с тези гадинки. Сами се досещате накъде бия с тези примери — продължи Огълторп. — Не бива да позволявате на чувствата и досегашните ви представи да се месят в оценката за добрите и лошите. Няма нищо странно в това, че извънземни, които приличат на нас, ни предпочитат на маса за ядене, отколкото на такава за мирни преговори.

Малко по-нататък в лекцията Огълторп ни попита какво според нас предимство могат да притежават земните войници пред тези от Колониалните сили.

— Явно не е нито физическа способност, нито оръжие — подсказа ни той. — Тъй като там бележим несъмнен напредък. Предимството на земните войници е, че те знаят кои са им противниците и — до известна степен — как ще протече битката: тоест с какви родове войски, видове оръжия и предполагаеми цели. Благодарение на това опитът от една война или битка е приложим при друга дори когато причините за конфликта и крайните цели са съвсем различни. Войниците от КОС нямат подобно предимство. Да вземем за пример една скорошна битка с ефгите. — Огълторп изкара на един от екраните подобно на кит същество с масивни странични пипала, които завършваха със зачатъци на ръце. — Тези екземпляри достигат до четирийсет метра на дължина и притежават технология, която им помага да полимеризират вода. Изгубихме няколко водни кораба, когато водата около тях се превърна в нещо като подвижен пясък и ги завлече на дъното заедно с екипажите. Как обаче опитът от сраженията с ефгите би могъл да се прилага да речем срещу финуе — на втория екран се показа някакво земноводно, — дребни пустинни обитатели, предпочитащи биологични атаки от голямо разстояние? Отговорът естествено е, че не може. И въпреки това нерядко на войниците от КОС се налага да се прехвърлят от едната битка на другата. Една от причините за високата смъртност в КОС — всяко сражение е ново, всяка бойна ситуация по отношение на отделния войник е уникална. И ако има нещо, което трябва да запомните от нашия приятелски разговор, то е следното: хвърлете през прозореца всички досегашни

представи за това как се води война. Подготовката тук ще ви отвори очите за някои от нещата, с които предстои да се срещнете, но помнете, че като пехотинци, нерядко ще сте първите, които ще се срещат с нови, враждебни раси, чиито методи и мотиви са непознати и понякога неразгадаеми. Ще трябва да съобразявате бързо и да не смятате, че това, което е вършело работа преди, ще я свърши и сега. Защото това е най-бързият път към смъртта.

Един от новобранците вдигна ръка и попита Огълторп защо войниците от КОС трябва да ги е грижа за колонистите и за колониите.

— Втълпяват ни, че вече дори не сме хора — обясни той. — Ако е така, защо трябва да се чувстваме обвързани с колонистите?

— Нали не мислите, че сте първият, задал подобен въпрос? — отвърна през смях Огълторп. — Отговорът е, че не можем да си го позволим. Генетичните и механични промени в телата на войниците от КОС ги правят стерилни. Намесата в наследствения материал води до повишаване на риска от летални увреждания в плода, увреждания, несъвместими с живота. Освен това е добавен прекалено много материал от други същества, за да може да се извърши нормална кръстоска. Войниците от КОС може да са удивителни произведения на науката и техниката, но като еволюционно стъпало са задънена улица. Още една причина да не вирите носове. Можете да пробягате една миля за по-малко от три минути, но не можете да правите бебета. Погледнато от друга страна, това естествено не е необходимо. Следващата стъпка в еволюцията и без това вече е направена. Подобно на Земята, много колонии са изолирани една от друга. Почти всички обитатели на тези колонии прекарват на тях целия си живот. Хората се приспособяват към своите нови домове, дори в културен аспект. Някои от най-старите колониални планети започват да проявяват езикови и културни различия от своите източници на Земята. След десет хиляди години ще се срещат и генетични отклонения. Ако имаме достатъчно време, ще се появят толкова видове човешки същества, колкото са колонизираните планети. Разнообразието е ключът към оцеляването. Що се отнася до вас, макар да сте променени, вие все още се чувствате като част от човечеството. Вие сте по-близо до хората, отколкото до която и да било от останалите разумни раси във вселената. Но има още една важна причина. Вие сте изживели целия си съзнателен живот на Земята. Натрупали сте достатъчно мъдрост и опит, за да осъзнавате

сами близостта си с хората. Тъкмо затова в КОС вземат на служба старци — а е не само защото сте възрастни и сте бреме за икономиката. Живели сте достатъчно дълго, за да научите, че има и по-ценни неща от собствения ви живот. Повечето от вас са отгледали деца и внуци и познават цената на саможертвата. Дори вие самите да не станете един ден колонисти, все още приемате колониите като спасение за човешката раса, нещо, за което си заслужава да се воюва. Трудно е да втълпиш подобни идеи в главата на деветнадесетгодишен младеж. Но вие знаете всичко това от опит. А в тази вселена поне опитът има значение.

Упражнявахме се. Стреляхме. Учехме. Усъвършенствахме се. Почти не спяхме.

На шестата седмица смених Сара О’Конъл от поста отдельонен командир. Отделението й непрестанно изоставаше във всички упражнения и това костваше на взвода съревнованието с останалите взводове. Всеки път, когато наградата отнасяше някой друг, Руиз скърцаше със зъби и си го изкарваше на мен. Сара прие решението ми хладнокръвно.

— За съжаление, не е като да се занимаваш с малчугани в детската градина — бе единственият й коментар. Алън зае мястото й и пришпори отделението. Още на следващата седмица измъкнахме наградата изпод носа на 58 взвод и колкото и да бе странно, това стана именно с помощта на Сара, която се оказа страхотен стрелец.

На осмата седмица спрях да разговарям с моя МозКом. Задник ме бе опознал достатъчно, за да възприема директно мозъчните ми вълни, и изглежда, дори предугаждаше желанията ми. Забелязах това за първи път по време на симулирани учебни стрелби, когато моята МЦ–35 превключи от патрони на управляеми ракети, засече две цели, порази ги и после премина на огнепръскачка тъкмо когато някакво зловещо шестокрако насекомоподобно изскочи от близката дупка. Когато осъзнах, че не съм произнесъл нито една команда на глас, по гърба ми преминаха хладни тръпки. Но само след няколко дена открих, че се ядосвам, ако се налага да искам от Задник нещо. Колко бързо приемаме странното за нормално.

На деветата седмица заедно с Алън и Мартин Гарабедян се наложи да проведем малко дисциплинарно мероприятие с един от войниците на Мартин, който, изглежда, си бе наумил да му вземе поста и му въртеше мръсни номера. Споменатият новобранец, поп звезда от средна величина в предишния си живот, изглежда, бе свикнал всичко да става според прищевките му. Оказа се достатъчно изобретателен, за да си осигури подкрепата на още неколцина новобранци, но не достатъчно умен, за да се досети, че като негов отдельонен командир Мартин разполага с достъп до съобщенията, които изпраща. Мартин дойде при мен, аз пък реших, че не е нужно да занимаваме с това Руиз и трябва да се справим сами.

Дори някой да бе забелязал същата нощ, че глайдерът на базата напуска периметъра й без разрешение, бе запазил тази информация за себе си. Независимо от факта, че под тежката машина, прелитаща в опасна близост над короните на дърветата, се поклащаше завързан с главата надолу човек. Във всеки случай никой не се оплака, че е чул отчаяни писъци, нито доста безкомпромисните и критични коментари на Мартин относно най-известния албум на поп звездата. На следващата сутрин, по време на закуска, главен сержант Руиз ме попита защо изглеждам уморен, а аз обясних, че трябва да е заради трийсеткилометровия маратон непосредствено преди това.

На единадесетата седмица, заедно с още няколко взвода, ни стовариха в планините на север от базата. Задачата бе съвсем проста — да открием и унищожим всички войници от другите взводове, а оцелелите да се доберат на собствен ход до базата, за срок от четири дни. За да стане още по-интересно, всеки войник бе оборудван с устройство, което регистрираше понесените от него поражения — в зависимост от тежестта им войникът щеше да почувства от остра болка до пълно обездвижване (след което щеше да бъде транспортиран от бойното поле от някой от инструкторите, които следяха всичко това отблизо). Знаех го, защото Руиз ме използва за опитно зайче, когато ни демонстрираше системата в базата. Опитах се да внуша на войниците си, че преживяването не е от приятните.

Първата атака дойде малко след като се приземихме. Загубих четирима войници, преди да открия откъде се води огънят и да насоча хората си натам. Поразихме двама, другите двама се измъкнаха. През следващите няколко часа бяхме подложени на откъслечни атаки, което

ми подсказа, че останалите взводове са се разделили на отреди от по няколко души, за да са по-подвижни.

Аз имах друга идея. Благодарение на нашите МозКом можехме да поддържаме беззвучна връзка независимо от това къде се намираме и на какво разстояние сме един от друг. Другите взводове, изглежда, бяха пропуснали преимуществата на този факт — и толкова по-зле за тях. Накарах войниците ми да открият постоянен канал помежду си, а после пратих по един разузнавач от всяко отделение да открие местонахождението на противниковите групи. По такъв начин съвсем скоро разполагахме с подробна карта на позициите на врага, която непрестанно се разширяваше и обновяваше. Дори някои от войниците да биваха разкрити, това пак ни помагаше, тъй като неговата (или нейната) „смърт“ издаваше точно мястото на противника. Така ние не само притежавахме мобилни групи от разузнавачи, но получавахме пълна и достоверна информация за онова, което ставаше на полигона.

Скоро тактиката ми започна да дава резултати. Разузнавачите ми биваха обстрелвани, дори поразявани, но докато падаха, предаваха сведения и спасяваха другарите си. На втория ден заедно с Райли засякохме две отделения от други взводове да си разменят изстрели. Бяха толкова погълнати от това занятие, че така и не забелязаха, че ги поваляме с точни изстрели от разстояние. Райли удари двама, аз трима, а други трима се простреляха един друг. Беше направо страхотно. Когато приключихме, двамата не разменихме нито дума, а потънахме в гората, без да спираме да обменяме информация с останалите.

Най-после и други се досетиха какво правим, но по това време 63-ти взвод разполагаше с числено преимущество. Същия следобед довършихме и последните оцелели, след което се отправихме на бегом към базата, която бе на осемдесет километра от полигона. Последният от нас пристигна в 18:00. В края на краищата изгубихме деветнадесет души, заедно с четиримата в началото. Но бяхме поразили половината от участниците в ученията, а същевременно бяхме изгубили само една трета от числения състав на взвода. Дори главен сержант Руиз нямаше възражения за резултата. Когато командирът на базата му връчи наградата, на лицето му даже разцъфна усмивка. Кой знае колко го е боляло сърцето за това.

— Късметът продължава да ни преследва — осведоми ме току-що произведеният в действителен редник Алън Розентал, когато ме откри на площадката на совалката. — И двамата сме назначени на един и същи кораб.

Оказа се, че е прав. Щяхме да летим обратно към Феникс с военнотранспортния кораб „Франсис Дрейк“, а после да се прехвърлим на друг боен кораб, „Модесто“. Имахме назначение за втори взвод, четвърто отделение на 233-ти пехотен батальон на КОС. На кораб се падаше по един батальон — приблизително хиляда войници. Щях лесно да се изгубя в цялата тази бъркотия, ако не беше Алън.

Погледнах го и се полюбувах на новата му синя колониална униформа — донякъде защото и аз носех същата.

— По дяволите, Алън — рекох. — Изглеждаме направо зашеметяващо!

— Винаги съм харесвал мъже в униформи — призна ми Алън. — Още повече откакто и аз станах такъв.

— Оле-ле! — рекох. — Задава се сержант Руиз.

Руиз също ме бе забелязал и докато крачеше към мен, се наведох, оставих торбата с вещите си и го поздравих с отривисто отдаване на чест.

— Свободно, редник — нареди Руиз, след като козирува на свой ред. — Къде те пращат?

— На „Модесто“, главен сержант. Заедно с редник Розентал.

— Майтапиш се — рече Руиз. — 223-ти? Кое отделение?

— Четвърто, главен сержант. На втори взвод.

— Брей да му се не види, редник — продължи да се чуди Руиз. — Ще имаш честта да служиш под командването на лейтенант Артър Кейс, ако кучият му син не е бил сдъвкан от някой извънземен. Когато го видиш, предай му поздрави от мен, ако можеш. Позволявам ти да добавиш, че според главен сержант Антонио Руиз не си чак такъв посерко, каквито са повечето новобранци.

— Благодаря ви, главен сержант.

— Само не се главозамайвай, редник. Ти все още си посерко. Просто не си от големите.

— Разбира се, главен сержант.

— Хубаво. А сега, ще ме извиняваш. Понякога просто трябва да хванеш пътя. — Главен сержант Руиз козирува. Двамата с Алън

отвърнахме. Руиз ни изгледа навъсено, после ни дари с по една хладна усмивка и си тръгна, без да се оглежда.

— Тръпки ме побиват всеки път, като го видя — призна Алън.

— Не знам. Аз пък го харесвам.

— Разбира се, че го харесваш. Нали ти каза, че не те смята за голям посерко. В неговия свят това си е комплимент.

— На мен ли го казваш? Остава ми само да докажа, че е прав.

— Ще се справиш — успокои ме Алън. — Дори да се провалиш, пак ще си посерко.

— Много ме успокои. Е, поне ще съм като другите.

Алън се захили. Вратите на совалката се отвориха. Взехме си багажа и се натоварихме.

9.

— Виждам ясно целта — съобщи Уотсън, беше се прицелил над ръба на окопа. — Нека да ударя една от тези гадинки.

— Не — отвърна капрал Виверос. — Щитът им е задействан. Само ще прахосаш муниции.

— Глупости — не се предаваше Уотсън. — Висим тук от часове. И те дремят оттатък. И какво, трябва да чакаме да свалят щита, за да отскочим до тях и да ги изпозастреляме? Това да не ти е шибаният четиринайсети век? Да пращаме известие на противника, че ще го гърмим?

Виверос го погледна ядосано.

— Уотсън, нека ти напомня, че не ти се плаща, за да мислиш. Така че млъквай и стой на позиция. И без това остана още малко. Скоро ще си привършат ритуала и тогава започваме.

— Така ли? И какво предстои сега? — попита Уотсън.

— Предстои да пеят — отвърна Виверос.

Уотсън се изкиска.

— Какво ще ни пеят? Любими песни от филми?

— Не — отвърна Виверос. — Ще възпяват смъртта ни.

Сякаш по команда, огромният полусферичен щит, обгръщащ базата на консу, започна да сияе в основата. Нагласих мерника си върху близкия край на щита и видях как един консу се подава през силовата бариера, чиито енергийни повлекла обгръщаха тялото му. Пропълзя още малко и се отдели напълно от щита, а повлеклата се прибраха обратно.

Това бе третият и последен консу, който щеше да се покаже преди началото на битката. Първият, екземпляр със съвсем нисък ранг, бе излязъл още преди дванайсет часа, за да оповести с виковете и сумтенето си официалното намерение на консу да се бият. Ниският ранг на пратеника целеше да покаже презрителното отношение, което консу имаха към нашата част — според информацията, с която разполагахме, ако ни смятаха за важни, щяха да пратят някой с по-висок чин. Никой от войниците не изглеждаше обиден — пратениците

винаги бяха с нисък ранг независимо от опонента, пък и ако не си в състояние да правиш разлика между феромоните на отделните консу, те всичките ти се струват еднакви.

Вторият консу се измъкна от щита след няколко часа, изрева като стадо крави, погнати от вършачка, и после неочаквано избухна, разпръсквайки розова кръв и късчета от вътрешности и черупка. Очевидно консу вярваха в смисъла на ритуалната подготовка преди всяка битка, подготовка, чрез която душата на войника се подготвя за среща с тази на противника и за евентуалното й преследване и унищожение. Или нещо от този род. Имаха доста сложен код на честта, изпълнен със сигнали с подобно значение. Според мен няма никакъв смисъл да губиш добри войници още преди да е започнала битката, макар че от наша гледна точка беше просто чудесно.

Третият консу принадлежеше към висшата каста и ролята му бе да ни запознае с причините за нашата предстояща гибел и с начина, по който ще умрем. Всякакви опити да ускорим този процес, като например отправяме изстрели към щита, бяха напълно безполезни, тъй като щитовете на консу са толкова здрави, че не може да ги пробие нищо освен вероятно едно точно запокитено слънце. Убийството на пратеник също беше безсмислено, тъй като само щеше да предизвика започването на ритуала отначало, с което да забави сражението.

На всичко отгоре консу съвсем не се *прикриваха* зад щита. Просто имаха прекалено много предбойни ритуали и предпочитаха да не бъдат прекъсвани от смущаващата намеса на куршуми, енергийни лъчи или експлозиви. Защото истината е, че няма нищо друго на този свят, което да радва консу повече от една хубава битка. Основното им занимание бе да се домъкнат на някоя планета, да се разположат и да предизвикат местните да ги прогонят с бой.

Какъвто бе случаят и тук. Консу нямаха никакъв интерес да колонизират тази планета. Бяха се появили и бяха разрушили до основи земната колония с едничката цел да подскажат на КОС, че са в района и очакват да се сбъхтят с някого. Не беше решение и да ги игнорираш, защото те щяха да продължават с изтребването на колонисти, докато някой най-после не схване посланието. Човек никога не знаеше обаче кога ще благоволят да излязат насреща. Просто трупахме войски отвън, докато се появи дългоочакваният пратеник, който да обяви началото на битката.

Като се изключеха внушителните непроницаеми щитове, бойната техника на консу бе приблизително на земно ниво. В това нямаше нищо окуражаващо дотолкова, доколкото според данните на разузнаването същото можеше да се каже и за онези консу, които влизат в бой с други раси. Защото подсказваше, че консу не гледат на войната другояче, освен като на някакъв вид спорт. Нещо като футбол, да речем, само че играта започваше с изтребването на зрителите.

Безсмислено бе и да се нанасят изпреварващи удари. Цялата вътрешна система на консу бе обгърната в щит. Подхранваха го с енергия от едно бяло джудже, двойник на тяхното слънце. Освен това притежаваха енергосъбиращо устройство, което поглъщаше всички импулси, идещи отвън, и ги използваше за собствени нужди. Ако питате мен, по-добре да си нямаш работа с подобни типове. Но консу имаха странен кодекс на честта — прогониш ли ги от една планета, никога не се връщаха там. Сякаш планетата бе ваксинирана, а ние бяхме антивирусът.

Всичката тази информация получихме от справката за мисията, разпратена от нашия командващ офицер лейтенант Кейс непосредствено преди битката. Това, че Уотсън не знаеше нищичко по въпроса, подсказваше, че не е чел доклада. Нищо чудно, тъй като от първия миг, когато се срещнах с него, ми стана ясно, че той е само един наперен, самодоволен и ограничен кучи син, готов да навлече на себе си и на другарите си някоя сериозна беля. Проблемът ми беше, че бях един от тези другари.

Консу разтвори безпощадните си ръце — специализирани най-вероятно в далечен момент от тяхната еволюция да се справят с някое невъобразимо и страховито създание от родния им свят — и бавно ги вдигна към небето.

— Започва се — обяви Виверос.

— Сега вече мога да го гръмна и със затворени очи — похвали се Уотсън.

В небето отекна оглушителен пукот, сякаш самият Господ Бог бе гръмнал с пушката си, после се чу дрънчене като от желязна верига върху ламаринен покрив. Консу пееше. Извиках Задник и му наредих да превежда.

Очи отворете, почитаеми противници,
оръдията сме на вашата щастлива смърт.
Ние сме тези, които ви благославяме,
защото духовете на най-добрите наши воини
осветиха тази битка.
Иде час да се изправим срещу вас
и душите ви ще подхванат
същата радостна песен.
Нещастие е, че сте родени сред човеците,
ала наближава скорошно избавление.
Бъдете храбри и бийте се безстрашно
и тогава може би ще се прероДите като нас.
Светата битка гони своето начало,
а тези, що умрат, ще се родят отново и веднага.

— Ама че се напъва тоя — изсумтя недоволно Уотсън и запуши демонстративно ушите си с пръсти. Съмнявах се, че се е поинтересувал от превода.

— Това не е война, нито футболна игра — рекох на Виверос. — Изглежда, го имат за покръстване.

Виверос повдигна рамене.

— В КОС не мислят така. Защото всички битки на консу започват по този начин. Някои дори твърдят, че изпълнявали своя национален химн. Но ако питате мен, си е най-обикновен ритуал. Вижте, щитът пада. — Тя посочи силовата бариера, която трептеше и се разпадаше по целия периметър.

— И тъкмо навреме, мамка му — изруга Уотсън. — Доспиваше ми се вече.

— Чуйте ме добре и двамата — заговори Виверос. — Искам да запазите спокойствие, да се съсредоточите и да не си подавате задниците. Позицията ни е добра и лейтенантът държи да приковем тези копелдаци с точна стрелба, докато се приближават. Никакви геройства, прицелвате се в гърлото, стреляте и се покривате. Там са им мозъците. Всеки свален консу е един по-малко, за когото да се безпокоим. Огън на единична стрелба, с куршуми. Разбрахме ли се?

— Напълно — потвърдих.

— Ъхъ — отвърна небрежно Уотсън.

— Чудесно — рече Виверос. Щитът най-после бе изключен и в същия миг полето, разделящо хората от консу, се озари от трасиращите светлини на ракетите, които бяха насочени и програмирани още преди часове. Приглушеният трясък на техните експлозии бе последван почти веднага от човешки писъци и металическото чуруликане на консу. В продължение на няколко секунди бяхме заобиколени от непрогледен пушек и обгърнати в странна тишина, после се разнесе протяжен вик и консу се хвърлиха в атака срещу хората, които бяха останали на позиция и се опитваха да повалят колкото се може повече от противниците, преди двата фронта да се сблъскат.

— Хайде, че ме сърбят ръцете — подхвърли Виверос, вдигна пушката си, прицели се в един далечен противник и откри огън. Последвахме примера й.

Как се подготвяме за битка.

Първо се прави системна проверка на общовойскова пушка МЦ–35. Това е лесната част, тъй като МЦ–35 е самомониториращa се и саморемонтиращa се и при повреда може да използва материала в пълнителя. Сигурно единственият начин да се повреди МЦ–35 е ако се постави пред дюзите на ракетен двигател. Но тъй като в такъв случай вие също ще се намирате в непосредствена близост до оръжието, ще си имате достатъчно проблеми, за да се безпокоите за него.

Второ, обличаме бойния костюм — унитард. Говоря за стандартен самозакопчаващ се плътно прилепнал комбинезон, покриващ всичко освен лицето. Унитардът е изработен така, че да ви накара да забравите за тялото си по време на битка. „Платът“ от организирани наноботи пропуска светлина за фотосинтеза и регулира температурата; дали стоите на арктически ледник, или насред Сахара единствената разлика, която ще забележите, е промяната на околния пейзаж. Ако по някакъв начин успеете да се изпотите, вашият унитард ще попие влагата, ще филтрира водата и ще я запази, докато сте в състояние да я прехвърлите в манерката. По същия начин се справя и с урината. По принцип не се препоръчва да се ходи по голяма нужда в унитарда.

Ако получите куршум в корема (или където и да било другаде), вашият унитард се втвърдява в мястото на попадението и разпределя енергията по цялата повърхност на костюма, вместо да позволи на куршума да се забие. За съжаление това действа само до известна степен, така че за предпочитане е противниковият огън да се избягва.

Добавяме колана, който включва боен нож, универсален инструмент, който е нещо като пораснало и усъвършенствано швейцарско ножче, сгъваем персонален плащ-палатка, манерка, енергийни хранителни таблетки за една седмица и три ниши за муниции. Намазваме лицето си със съдържащ наноботи крем, който е във връзка с унитарда и обменя с него информация за околната среда. Включваме маскировката. Опитваме се да се открием в огледалото.

Трето, с помощта на МозКом създаваме общ канал с останалите войници от отделението и не го затваряме, докато не се върнем на кораба или не ни убият. Мислех се за много умен, когато бях открил тази възможност в лагера, но се оказа почти задължително по време на битка. При МозКом няма опасност от неясни или погрешни команди — нито врагът да прехване сигналите. Ако чуете човешки глас, това означава, че или войникът си е изгубил ума, или крещи от болка.

Единственият недостатък на този тип връзка е, че освен информацията МозКом предава и емоционалното състояние. Би могло да ви се стори объркващо, ако внезапно ви се допикае, а после се усетите, че е на някой друг от групата.

Представете си обаче какво ще бъде, ако вместо с отделението се свържете с целия взвод. Шейсет човека, които псуват, стрелят, крещят, опитват се да оцелеят или умират в главата ви. Дано никога не го изпитате.

И накрая, опитваме се да следваме само получените заповеди и да изтребваме всичко, което не прилича на човек. И да останем живи. Такива са принципите в КОС — през първите две години от службата ти си войник от пехотата, без значение дали преди това си бил портиер или хирург, сенатор или уличен търговец. Ако успееш да оцелееш през тези две години, получаваш възможност да специализираш, да се сдобиеш с постоянно назначение, вместо да се скиташ от битка на битка, да си намериш собствено място, ниша в стройния механизъм на армията. Но през първите две години нямаш друг избор освен да изпълняваш това, което ти се нарежда, да стискаш здраво оръжието и

да убиваш, преди да са те убили. Звучи просто, което съвсем не значи, че е лесно.

Бяха необходими два изстрела, за да поваля първия консу. Това беше нещо ново — в нито един от докладите на разузнаването не се споменаваше, че носят персонален щит. Но по някакъв начин той успя да погълне енергията от първия куршум, само се тръшна на онова, което вероятно изпълняваше ролята на задник, и скочи почти веднага. Вторият изстрел го довърши, а аз си взех бележка.

Не е никак лесно да стреляш два пъти последователно по бързо движеща се цел на разстояние от няколкостотин метра и то на оживено бойно поле. Веднага щом си дадох сметка за изброените трудности, наредих на Задник да зададе специална команда, която позволяваше изстрелването на два куршума с едно натискане на спусъка, като вторият бе с експлозивен заряд. Нарекох първия изстрел „подгряващ“, втория — „довършващ“.

Обичам я тази пушка.

Съобщих за идеята си на Уотсън и Виверос, а тя предаде на останалите. След не повече от половин минута навсякъде из бойното поле ехтяха двойни изстрели, следвани от пъшкането на консу, когато експлозивните куршуми разкъсваха вътрешностите им. Всичко това малко наподобяваше печене на пуканки. Хвърлих бърз поглед на Виверос. Тя повдигаше с безизразен вид пушката, прицелваше се бързо и стреляше. Уотсън се хилеше като щастлив малчуган, на когото са подарили плюшена играчка.

„Оп-па — прати кратко съобщение Виверос. — Забелязаха ни. Залегнете…“

— Какво? — провикна се Уотсън и надигна глава. Сграбчих го и го дръпнах надолу миг преди няколко ракети да се взривят в ръба на онова, което използвахме за прикритие. Върху нас се посипа дъжд от отломки. Отворих очи тъкмо навреме, за да зърна един носещ се към главата ми камък, колкото футболна топка. Махнах небрежно с ръка и го отбих — костюмът се втвърди по цялата дължина на ръкава и камъкът отхвърча като дунапренена топка. Усетих лека болка в ръката. В предишния си живот вече щях да съм горд притежател на доста

сложна раздробяваща фрактура. По-добре щеше да е да не правя подобни неща.

— Майчице, за малко този път! — рече Уотсън.

— Млъквай! — скастрих го и пратих на Виверос: „Сега какво?“

„Стойте долу“ — нареди тя и извади универсалния инструмент от колана си. Изтегли от него огледалце, повдигна го и надзърна над ръба на прикритието. „Шест или седем идват насам…“

Наблизо прозвуча оглушителен взрив. „Останаха пет — докладва тя и прибра инструмента. — Превключете на гранатомет и ме следвайте“.

Кимнах, Уотсън се захили и когато Виверос даде команда „изпълнявай“, изстреляхме над укритието гранати. Всеки пусна по три, преброих девет експлозии, въздъхнах облекчено и надзърнах. Наблизо се въргаляха разкъсаните останки на един консу, малко по-нататък друг се влачеше замаяно из разкаляната почва, зад него двама бързо отстъпваха назад. Виверос довърши ранения, ние с Уотсън един от здравите.

— Добре дошли на купона, посерковци! — изрева щастливо Уотсън, претърколи се през ръба и се озова лице в лице с петия консу, който бе изтичал напред, за да избегне гранатите, и бе дочакал търпеливо края на схватката зад прикритието. Дебнещият консу опря дулото на оръжието си в носа на Уотсън и стреля. Лицето на Уотсън се превърна в кратер и от него бликна гейзер от УмнаКръв и обля тялото на извънземния. Уотсъновият унитард, проектиран да се втвърдява при сблъсък, направи точно това в мига, когато куршумът стигна качулката, и изпомпи обратно през единствения достъпен отвор УмнаКръв, парченца от череп, мозък и тъкани.

Уотсън така и не можа да разбере какво го е сполетяло. Последното, което прати по канала на своя МозКом, бе смесица от объркани чувства, между които се долавяше изненада, че вижда пред себе си нещо, на което мястото му не трябва да е там. Миг по-късно връзката с него прекъсна, съвсем като при прерязан кабел на компютър.

Докато го прострелваше от упор, консу пееше. Бях оставил включена програмата за превод, но успях да доловя само на няколко пъти думата „избавление“.

Изкрещях и стрелях. Консу отхвръкна назад, ударен от два бързи куршума, тялото му изригна и се пръсна. Продължих да натискам спусъка дори след като гадината се просна неподвижно.

— Пери — повика ме Виверос и тъкмо това, че бе преминала на гласови команди, ми помогна да дойда на себе си. — Идват още. Размърдай се.

— А Уотсън? — попитах.

— Остави го — рече Виверос. — Мъртъв е и вече не можеш да му помогнеш. Да изчезваме. Поне ние да си спасим задниците.

Все пак тази битка я спечелихме. Техниката с двойните изстрели косеше редиците на консу и не след дълго те забелязаха, че намаляват, смениха тактиката, отстъпиха назад и преминаха към ракетен обстрел. След още няколко часа се прибраха в базата си, вдигнаха щита и оставиха отвън само един отряд, на който бе отредено да извърши ритуално самоубийство в знак на това, че признават поражението си. След като забиха церемониални ножове в гърлата си, не ни остана нищо друго, освен да приберем мъртвите от полето.

За една толкова тежка битка втори взвод се бе справил отлично — двама убити, заедно с Уотсън, и четирима ранени, само един сериозно. Последният щеше да прекара цял месец в болницата, докато му отгледат нови тънки черва, а другите трима щяха да са в строя до няколко дена. Един бронирaн глайдер на консу си бе пробил път до трето отделение на четвърти взвод и се бе взривил, избивайки всичките шестнайсет войници, включително взводния командир и двама отдельонни. Имаше и много ранени. Голяма издънка за взводния. За негово щастие той вече не беше между живите, за да понесе позора.

Веднага щом лейтенант Кейс сигнализира „отбой“, отидох да видя какво е останало от Уотсън. Бяха ме изпреварили няколко осмокраки мършояда; гръмнах един от тях, останалите схванаха намека и си плюха на крайниците. Въпреки това бяха осъществили голям напредък по разчленяването му за краткото време, с което бяха разполагали, и с изненада установих колко малко може да тежи един труп, когато е лишен от глава и други части. Отнесох каквото бе

останало от нещастника в импровизираната полева морга и по пътя спрях само веднъж, за да повърна.

По някое време ме срещна Алън.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Добре съм — излъгах. — Пък и той не тежи кой знае колко.

— Кой трябва да е това?

— Уотсън.

— Ах, *той* ли? — Алън направи кисела физиономия. — Какво пък, сигурно все някъде някой ще скърби за него.

— Само не се разплаквай — отвърнах със същия мрачен хумор. — Как ти мина денят?

— Не беше зле. Гледах да не си подавам главата и само от време на време вдигах пушката и гръмвах напосоки към противника. Може и да съм уцелил някого, но не съм сигурен.

— Чу ли песента на смъртта преди битката?

— Разбира се, че я чух. Беше като грохот на любещи се товарни влакове. Не може да не чуеш подобна нещо.

— Така е — съгласих се. — Питах дали поиска превод? Чуваше ли какво се казва в нея?

— Ами да — потвърди Алън. — Не съм сигурен, че ми харесва идеята им да ни обърнат в тяхната религия, като се има предвид, че това включва смъртта ни и прочее.

— Специалистите от КОС са на мнение, че това е само ритуал и нищо повече. Нещо като молитва пред битка, традиция от миналото.

— Ти какво мислиш? — попита ме Алън.

Кимнах към остатъците от Уотсън.

— Чудовището, което му видя сметката, врещеше „избавление“ и със сигурност щеше да крещи същото, ако имаше възможност да ме изкорми. Струва ми се, че в КОС подценяват ставащото тук. Според мен причината консу да не се връщат на планета след някоя подобна битка е не защото смятат, че са я загубили. Нещо повече, тук въобще не става дума за победа или поражение. Според техните представи планетата сега е осветена с кръв. И те я смятат за *своя*.

— Ако е тъй, защо не я завладеят?

— Може би това не става на момента. Може да чакат настъпването на техния Армагедон. И ако е така, в КОС се заблуждават

силно. Струва ми се, че ще настъпи момент, в който ще бъдат неприятно изненадани.

— Какво пък, в това има някаква извратена логика — съгласи се Алън. — В края на краищата кой може да е сигурен, когато става дума за извънземни? И какво предлагаш да се направи?

— Знам ли, Алън? Нямам представа. Надявам се само отдавна да сме предали Богу дух, когато това се случи.

— И за да сменим темата с нещо по-леко — предложи той, — идеята ти за двойната стрелба беше чудесна. Някои от нас бяха ужасно изненадани и изнервени, когато тези копелдаци се надигаха след първия изстрел. Знаеш ли, сигурно поне една седмица ще изкараш на безплатни почерпки.

— Не се бия заради почерпките — рекох. — Ако не си забравил, тук сме на туристическо пътешествие из пъкъла без право на отказване по средата.

— Какво пък, ако някой въобще намери начин как да стане това, със сигурност ще си ти.

— Струва ми се, че придаваш прекомерно значение на идеята ми — рекох и когато се обърнах, забелязах, че Алън е застанал мирно. Към мен се приближаваха Виверос, лейтенант Кейс и някакъв офицер, когото не познавах.

— Пери — поде лаконично Кейс.

— Лейтенант — отвърнах. — Сър, виноват, задето не мога да козирувам. Нося мъртъв другар към моргата.

— Че къде другаде? — попита лейтенантът и кимна към трупа. — Кой е това?

— Уотсън, сър.

— Ах, *той* значи — рече Кейс. — Не му отне много време, както виждам.

— Беше доста избухлив, сър — рекох.

— Не се и съмнявам. Какво пък. Пери, това е подполковник Рубики, командир на 233-ти.

— Сър — казах. — Виноват, задето не козирувам.

— Да, трупът и прочее — кимна Рубики. — Синко, исках само да те поздравя за идеята ти за двойна стрелба днес. Ти спести доста време и изгубени задници. Ще ти призная, че консу ни изненадаха неприятно

с новите си персонални щитове и щяхме да си имаме големи ядове. Редник, смятам да те предложа за награда. Какво мислиш за това?

— Благодаря ви, сър. Но предполагам, че рано или късно и другите щяха да се досетят.

— Сигурно, но ти се сети пръв, а това има значение.

— Тъй вярно, сър.

— Синко, когато се върнем на „Модесто“, надявам се, ще позволиш на един стар кашик да те почерпи питие.

— За мен ще бъде чест, сър! — Изпънах се. Зад мен Алън се изкикоти тихо.

— Добре, синко. Поздравления още веднъж. — Рубики кимна към Уотсън. — И съжалявам за твоя приятел.

— Благодаря, сър!

Алън пристъпи напред и козирува и за двама ни. Рубики отвърна на поздрава, завъртя се и последва Кейс. Виверос остана при нас.

— Изглеждаш учуден — каза ми.

— Мислех си, че трябва да са изминали поне петдесет години, откакто някой ми е викал „синко“.

Виверос се засмя и посочи Уотсън.

— Знаеш ли къде да го отнесеш?

— Моргата е отвъд билото — отвърнах. — Ще го оставя там и после се качвам на първия кораб за „Модесто“.

— Прави каквото искаш, Пери — рече Виверос. — Ти си героят на деня.

Тя понечи да си тръгне, но аз я спрях.

— Ей, Виверос. Винаги ли е така?

— Кое да е винаги така?

— Ами това — рекох. — Войната. Битките. Сраженията.

— Какво? — Тя ме погледна объркано, после подсмръкна. — Не, разбира се. Днес беше като разходка в парка. По-лесно не можеше да бъде. — Тя поклати глава и се отдалечи, накуцваше.

Така приключи моята първа битка. И започна епохата на войните.

10.

Маги бе първата от Дъртите пръдльовци, която изгубихме.

Загина в горните слоеве на атмосферата на една колония на име Въздържание — доста иронично, като се имаше предвид, че типично за миньорските колонии и тази бе наситена с барове и бордеи. Заради богатите съдържания на тежки метали в кората на планетата тя бе апетитна хапка, подлагана на чести атаки, и Колониалните сили поддържаха усилен контингент. Корабът на Маги „Дейтън“ прекарвал подкрепления, когато в близкия космос неочаквано изникнали сили на оху и взели да ръсят върху повърхността армии от роботи.

Взводът на Маги имал за задача да прогони нашествениците от алуминиева мина на стотина километра от главния космопорт Мърфи. Но така и не достигнали повърхността. Докато се снижавали в атмосферата, получили пряко попадение от вражеска ракета. Повечето от войниците загинали от пръсналите се метални отломъци.

Маги не била сред тях. Била засмукана в пълно съзнание от вакуума на космическото пространство около Въздържание и нейният боен унитард прикрил автоматично лицето й, за да попречи на въздуха да изхвърчи от гърдите й. Маги незабавно се свързала със своя отдельонен и с взводния. От първия не било останало нищо, което да е в състояние да проведе разговор. Вторият се намирал на борда на тежко повредения кораб, който се придвижвал към най-близкия съд на КОС, за да прехвърли на борда му оцелелите. Боят с оху продължавал, пък и десантните кораби не са екипирани със средства за спасяване в космоса и атмосферата. Наоколо царял хаос, а Маги била твърде дребна цел, за да заинтригува противника, и прекалено далеч от повърхността на планетата и гравитационния й пояс.

След като премислила всичко това и направила трезва оценка на положението, в което била изпаднала, и за постепенно намаляващото количество кислород в нейната УмнаКръв, Маги извадила пушката от раницата, прицелила се в най-близкия охейски кораб и започнала да пуска ракета след ракета. Всеки пореден изстрел й осигурявал добавъчна реактивна тяга и ускорявал падането й към тъмното нощно

небе на Въздържание. По-късният анализ на битката показал, че голяма част от ракетите попаднали в целта, макар да предизвикали повърхностни повреди.

След което Маги се обърнала с лице към планетата, която щяла да я убие, и като добър учител по източни религии, какъвто е била някога, съставила кратка *дзисей*, предсмъртна поема в стил *хайку.*

Не скърбете за мен, приятели.
Отлитам като падаща звезда
към другия живот.

После я изпратила, в последните мигове на своя живот, до всички нас и се понесла като ярка диря през небето на Въздържание.

Тя беше мой приятел. За кратко бяхме дори любовници. Беше показала храброст, каквато аз едва ли можех да проявя, пред лицето на смъртта. Обзалагам се, че е била изключително красива падаща звезда.

„Проблемът с Колониалните отбранителни сили не е, че не ги бива да се бият. Проблемът е в това, че ги използват твърде лесно“.

Думи на Тадеуш Бендер, демократичен сенатор от Масачузетс в продължение на два мандата, бивш посланик (в различни времена) във Франция, Япония и в ООН, държавен секретар при провалилото се управление на Кроуи, писател, лектор и накрая — свежо постъпление в четвърти взвод. Тъй като последното имаше пряко отношение към всички нас, решихме единодушно, че редник сенатор посланик секретар Бендер е надут и надменен кучи син.

Удивително как неусетно ставаш от новобранец старо куче. При първото си пристигане на „Модесто“ двамата с Алън получихме нашите назначения и бяхме посрещнати добронамерено, макар и малко небрежно от лейтенант Кейс (който повдигна леко вежди, когато му предадохме поздрави от сержант Руис), докато останалата част от взвода се престори, че не ни забелязва. Отдельонните ни викаха само когато имаха нужда от нас, останалите войници ни предаваха единствено информацията, която бе за наше ползване. През останалото време все едно бяхме на друга планета.

В това, разбира се, нямаше нищо лично. Другите трима новобранци, Уотсън, Гейман и Маккийн, се радваха на същото отношение, което подсказваше две основни неща. Първо — че когато пристигат нови, това е, защото са си отишли някои от старите, а „отишли“ в случая означаваше „убити“. От гледна точка на командването, войниците са пионки, които се заменят. От гледна точка на самите войници, това означава загуба на приятел, колега, някой, с когото си воювал и побеждавал. Идеята, че на негово място е пристигнал изплашен новобранец, може да породи само отвращение.

И второ, ние нямахме никакъв боен опит. Не можехме да сме част от групата, докато не натрупаме поне малко такъв. Не бяхме виновни за това, но нищо не можеше да се направи. Докато не стъпехме на повърхността и не се изправехме срещу врага, ние просто бяхме непознати, които заемат мястото на по-добри от нас.

Забелязах промяната още след първата битка с консу. Сега всички ми знаеха името, канеха ме на своите маси, предлагаха ми да играем билярд или ме въвличаха в разговори. Виверос, моят отдельонен, започна да иска мнението ми за разни неща, вместо да ми казва какво трябва да правя. Лейтенант Кейс ми разказа една история, в която герои бяха сержант Руиз, отвлечен глайдер и една млада колонистка, която направо ми се стори невероятна. Накратко — аз бях станал един от тях — един от *нас*. Несъмнено помогнаха идеята за двойна стрелба по консу и последвалата награда, но Алън, Гейман и Маккийн също бяха приети в компанията, а не бяха направили нищо повече, освен да се сражават и да останат живи. Навярно и това бе достатъчно.

И ето че сега, три месеца по-късно, вече получавахме свежи попълнения във взвода — идваха да заместят наши убити приятели. Вече разбирахме как са се чувствали другите, когато бяхме дошли ние. Реакцията ни бе сходна — докато не покажеш какво можеш в боя, ти само заемаш нечие място. Повечето от новодошлите, изглежда, схващаха за какво става въпрос и очакваха търпеливо да настъпи техният час.

Но не и редник сенатор посланик секретар Бендер. От момента, в който цъфна сред нас, той взе да досажда на всички, да прави опити да общува поотделно с всеки и да изгражда искрени, лични взаимоотношения. Всичко това бе ужасно досадно. „Все едно че

подготвя кампанията си“ — оплака се Алън и май не беше далече от истината. Какво да се прави, когато цял живот си се държал така. Просто не знаеш кога да спреш.

На всичко отгоре редник сенатор посланик секретар Бендер бе дълбоко уверен, че хората таят нестихващ интерес към онова, което има да им каже — достатъчна причина да не млъква дори тогава, когато нямаше кой да го слуша. И което обясняваше защо всеки път, когато вземаше думата на събранията в столовата, говореше предимно на себе си. Въпреки това някои негови изявления бяха достатъчно провокативни, за да накарат Виверос, с която ядяхме на една маса, да се надигне неочаквано.

— Ей, прощавай — рече тя. — Би ли повторил последното изречение?

— Мисля, че проблемът с КОС не е, че не ги бива да воюват, а че са твърде лесни за използване — повтори Бендер.

— Аха. — Виверос кимна. — Значи правилно съм чула.

— Всичко е съвсем просто — продължи Бендер и зае поза, която ми бе позната от снимките му от Земята — ръцете свити и насочени напред, сякаш готови да уловят обясняваната от него идея, за да я подадат на слушателите. Един от които сега бях и аз. — Никой не подлага на съмнение факта, че Колониалните отбранителни сили са изключително надеждна и способна армия. Въпросът е — какво правим, за да избегнем употребата им? Няма ли случаи, когато дипломацията е по-целесъобразна от прилагането на сила?

— Сигурно си пропуснал лекцията, която ми изнесоха навремето — рекох. — Онази за това, че вселената не е идеално място и че съперничеството за поземлената й собственост е свирепо и безпощадно.

— О, чувал съм я, разбира се — отвърна Бендер. — Не зная обаче дали да й вярвам. Защото колко звезди има в галактиката? Сто милиарда? И повечето от тях имат планети. Ако е така, значи споменатата „поземлена собственост“ е почти неизчерпаема. Не, според мен проблемът да използваме сила, когато общуваме с други същества, е, че това е най-лесният начин. Той е бърз, ефикасен и сравнително прост, сравнен с двусмислеността на дипломацията. Или задържаш парчето земя, или го губиш. За разлика от него, дипломацията е далеч по-трудоемко и интелектуално занятие.

Виверос ми хвърли многозначителен поглед и отново се извърна към него.

— Искаш да кажеш, че ние тук сме *прости?*

— Не, не — усмихна се добродушно Бендер и вдигна помирително ръка. — Казах: прост в сравнение с дипломацията. Ако ви дам оръжие и ви кажа да прогоните защитниците на някой хълм, ситуацията е съвсем проста. Но ако ви кажа да отидете при противника и да се опитате да преговаряте с него така, че в края на краищата да получите този хълм, нещата съществено ще се усложнят — какво ще стане с досегашните обитатели на хълма, как да бъдат компенсирани за загубата, какви права ще имат по отношение на изгубената територия и така нататък.

— Стига обитателите на хълма да не те застрелят, докато се катериш по него с акредитивни писма в ръка — подхвърлих.

Бендер дари и мен с ентусиазирана усмивка.

— Ето, виждаш ли колко е сложно всичко. Приемаме априори, че нашите противници имат същите войнолюбиви наклонности като нас. Но какво ако — *какво ако* — вратата за дипломацията е отворена, дори съвсем малко? Няма ли едно интелигентно и разумно същество да предпочете да мине през тази врата? Да вземем за пример уейдите. Предстои да воюваме с тях, нали?

Така беше. Уейдите и хората се дебнеха взаимно от десетина години, докато течеше завладяването на Ърнхардската система, която се състоеше от три обитаеми и за двете раси планети. Системите с множество обитаеми светове бяха сравнително редки. Уейдите бяха неотстъпчиви в интересите си, но и доста слаби, тяхната мрежа от светове все още се разширяваше и основната им индустрия се базираше на родната им планета. Но тъй като очевидно не желаеха да приемат намека ни и продължаваха да се навъртат из Ърнхардската система, планът беше да извършим скок право в уейдското космическо пространство, да разрушим техния космопорт и главните индустриални зони и да върнем експанзионистичните им възможности с няколко десетилетия назад. Нашият 223-ти щеше да е част от експедиционния корпус, на който бе възложено да извърши десант в столицата и да се развърти, но ни бяха предупредили да избягваме изтребването на цивилно население. Сред позволените цели бяха управленческите и религиозни центрове. Разрушаването им нямаше да

доведе до промишлена криза, но пък щеше да прати ясно послание до всички за сериозността на нашите намерения.

— И какво? — попита нетърпеливо Виверос.

— Ами, поразрових се малко да видя какво пише тук-там — отвърна Бендер. — Не знам дали ви е известно, но те притежават забележителна култура. Особено високо ценят една форма на изкуство, която напомня григорианското песнопеене — натъпкват се в някой град и започнат да пеят. Казват, че песента им можела да се чуе от десетки километри и пеенето продължавало с часове.

— Е, и?

— Ами това е култура, която трябва да опознаваме и изучаваме, а не да им рушим планетата само защото ни се изправят на пътя. Защо не накараме колонистите да постигнат мир с тях? Не видях никакви съобщения да са правени опити в тази насока. Според мен точно това трябва да се опита. Ако първи подадем ръка…

Виверос изсумтя презрително.

— Бендер, мирните преговори не са от нашата компетенция.

— По време на първия ми мандат за сенатор пристигнах за търговски преговори в Северна Ирландия, но успях да постигна примирие между католици и протестанти. Нямах пълномощия за преговори и това ми създаде сериозни проблеми, след като се върнах в Щатите. Но продължавам да смятам, че когато съществува възможност за мир, трябва да се възползваме от нея.

— Спомням си този случай — казах. — Беше точно преди най-кървавия период на сблъсъци между католици и протестанти за близо двеста години. Това мирно споразумение не беше от най-успешните.

— Вината за провала не бе моя — взе да се оправдава Бендер. — Пиян хлапак католик хвърлил гранатата в протестантска църква и всичко започна отново.

— Да, все ще се намерят досадници, които да се изправят на пътя на твоите мирни идеи.

— Виж, вече казах, че дипломацията не е лесна работа — упорстваше Бендер. — Но винаги съм смятал, че ще спечелим повече, ако преговаряме с противника, отколкото ако се опитваме да го изтребим до крак. Все има нещо, което да сложим на масата.

— Благодаря за лекцията, Бендер — намеси се Виверос. — А сега, ако благоволиш да ми преотстъпиш думата, ще кажа само две

неща. Първото е, че докато се сражаваш, не давам пукната пара за това, което си мислиш, или смяташ, че знаеш. Това не ти е Северна Ирландия, нито Вашингтон и даже не е планетата Земя. Тук при нас ти си войник и ще е хубаво да не го забравяш. Второ, пак без да ме е грижа какво си мислиш, *редник*, в момента ти си отговорен не пред вселената или човечеството като цяло, а пред мен, пред своите другари от взвода и пред Колониалните сили. Получиш ли заповед, изпълняваш я — и толкоз. Ако речеш да я прекрачиш, ще отговаряш пред мен. Ясна ли съм?

Бендер я измери с хладен поглед и заяви:

— Много злини на този свят са станали заради безмозъчното „изпълняване на заповеди“. Надявам се да не ни се наложи да прибягваме до същото извинение.

Виверос присви очи.

— Нахраних се — рече, стана и си взе подноса.

Бендер я изгледа учудено, после ми каза:

— Не исках да я обидя.

— Бендер, името Виверос не ти ли говори нищо? — попитах го.

Той се намръщи и призна:

— Не ми е познато.

— Помисли по-добре. Върни се пет-шест години назад.

Той изведнъж повдигна глава.

— Виверос се казваше един перуански президент. Струва ми се, че го убиха.

— Педро Виверос, точно така. И не само него — убиха жена му, брат му и неговата жена и по-голямата част от семейството при военен преврат. Само една от дъщерите на Педро оцеля. Бавачката ѝ я пуснала в шахтата за пране, докато войниците претърсвали двореца. По-късно бавачката била изнасилена и удушена с тел.

Бендер стана поне два нюанса по-тъмнозелен.

— Не може да е дъщеря му!

— Но е. И знаеш ли какво — накрая превратът се провали и войниците бяха изправени пред съда. Оправданието им бе, че изпълнявали заповеди. Така че независимо от това, което искаше да докажеш, направи го пред най-неподходящия слушател в цялата скапана вселена. Тя знае повече от теб за това кое е добро и кое зло. Тя

знае *всичко* за злото. То е изтребило семейството ѝ, докато тя лежала в количката с мръсно бельо и стискала устни, за да не се разплаче.

— Божичко, съжалявам, разбира се — рече Бендер. — Ако знаех, нямаше да ѝ говоря за това. Но нямах представа.

— Разбира се, че нямаш, Бендер — отвърнах. — Точно това искаше да ти внуши и Виверос. Тук, сред нас, от теб не се иска да *знаеш.* Защото и без това не знаеш *нищичко.*

— Чуйте ме — заговори Виверос, докато се спускахме към повърхността. — Задачата ни е да причиним колкото се може повече щети. Приземяваме се непосредствено до правителствения комплекс, взривяваме сградите, но избягваме стрелба по живи цели, освен ако не открият първи огън по нас. Вече сритахме тези негодници в топките, сега остава да ги препикаем, докато лежат на земята. Действате бързо, причинявате максимални разрушения и изчезвате при първия сигнал. Разбрахте ли ме?

До този момент операцията течеше като по вода — уейдите се оказаха напълно неподготвени за внезапното и неочаквано появяване на две дузини бойни кораби на КОС в околностите на тяхната родна планета. Други наши кораби бяха започнали отвличащи маневри в Ърнхардската система преди няколко дни, за да примамят уейдите там, така че почти никой не пазеше родната крепост, а и малкото кораби, които бяха на орбита, бяха пометени още при първата атака.

Нашите разрушители извършиха светкавичен набег над главния уейдски космопорт, разрушиха дългата много километри постройка, унищожиха всички ключови обекти в околностите и по такъв начин лишиха уейдите от възможността да вдигнат малкото си останали сили. Периметърът бе блокиран, за да не може и най-незабележимата сонда да се промъкне до Ърнхардската система и да предупреди тамошния вражески флот, което означаваше, че няма кой да ни удари в гръб. Всъщност след като оцелелите се приберяха, щяха да заварят разрушения космопорт и нямаше да могат да се приземят и да ремонтират корабите си. А дотогава нашите сили щяха да са вече далеч.

След като прочистиха околното пространство от всякакви заплахи, Колониалните сили се заеха с обстрела на промишлени

центрове, военни бази, мини, рафинерии, дестилационни инсталации, язовири, слънчеви колектори, пристанища, по-малки космопортове, магистрали и всякакви други важни за развитието на една цивилизация цели. След шест часа несекващ убийствен обстрел уейдите бяха запокитени назад във времето до епохата на двигателите с вътрешно горене и вероятно щяха да останат там за дълго.

КОС избягваха мащабните бомбардировки на големи градове, тъй като целта не бе изтребване на населението. И без това по данни на нашето разузнаване разрушаването на язовирните стени бе предизвикало сериозни щети сред цивилното население. Нямаше никакъв начин да ни попречат, ако решим да сринем из основи градовете им, но се предполагаше, че уейдите ще си имат достатъчно неприятности с болестите, глада, политическите и социални безредици, които неминуемо щяха да последват премахването на промишлената база. След всичко изброено се смяташе, че активното преследване на цивилната популация ще е нехуманно и неоправдано, що се отнася до разхода на ресурси. С изключение на столицата, набелязана като цел за психологическа война, останалите градове бяха пожалени.

Изглежда обаче уейдите в столицата не схванаха намека. Още докато се снижавахме, десантните кораби бяха подложени на масиран артилерийски и лъчев обстрел. Усещането бе като да си в черупка на варящо се яйце.

— Разделете се по двойки — нареди Виверос. — Никой да не се придвижва самостоятелно. Сравнявайте позицията си с картата и гледайте да не попадате в засада. Пери, ти ще наглеждаш Бендер. Не му позволявай да подписва каквито и да било мирни споразумения. За награда вие двамата ще сте първите на изхода. Озъртайте се по горните етажи за снайперисти.

— Бендер. — Махнах му да застане до мен. — Настрой пушката на режим ракетна стрелба. Включи маскировката. МозКом на конферентна линия.

Транспортната рампа се спусна плавно и двамата с Бендер изтичахме навън. Точно пред нас на около четирийсет метра се издигаше абстрактна скулптура. Пуснах по нея една ракета в движение. Никога не съм си падал по абстракционизма.

Насочих се към една голяма сграда на северозапад от нашата позиция. Зад стъкления прозорец във фоайето зърнах неколцина уейди с издължени предмети в лапите. Изстрелях няколко ракети към тях. Ракетите щяха да се взривят при допира със стъклото и вероятно само щяха да ги изплашат, но и това ни стигаше, докато двамата с Бендер намерим укритие. Пратих съобщение на Бендер да стреля по прозореца на втория етаж, той изпълни нареждането и двамата нахлухме през образувалия се отвор в нещо като неголяма зала с множество сепарета. Ей, дори извънземните трябва да работят. Тук обаче нямаше жива душа. Предположих, че повечето от тях днес са предпочели да си останат у дома. Какво пък, не можех да ги виня.

Двамата с Бендер се затичахме по извита стълба към горния етаж. Нито един от уейдите във фоайето не ни последва. Предполагах, че са прекалено ангажирани с останалите войници и са ни забравили. Стълбата излизаше на покрива. Спрях Бендер тъкмо преди да се подаде. На покрива се спотайваха трима уейди и дебнеха с издължени оръжия притичващите долу. Повалих двама, а Бендер се справи с третия.

„Сега какво?“ — попита той.

„Следвай ме“.

Ако трябва да оприлича уейдите на нещо, то е на нескопосана кръстоска между мечка и голяма разярена летяща катерица. Та уейдите, които застреляхме, приличаха на големи разярени мечкокатерици с пушки в ръце. Пропълзяхме максимално бързо до ръба на покрива. Дадох знак на Бендер да се пъхне под един от труповете.

„Вмъкни се отдолу“ — пратих му съобщение.

„Какво?“

Махнах с ръка към съседните покриви.

„Там има още уейди — предадох му. — Скрий се, докато ги поваля…“

„А аз какво да правя?“ — попита Бендер.

„Ще следиш изхода към покрива и няма да позволяваш на други да ни направят това, което направихме на тези нещастници“.

Бендер се намръщи, но пропълзя под убития уейд. Направих същото и незабавно съжалих. Не зная как миришат живите уейди, но мъртви смърдят направо непоносимо. Бендер се завъртя така, че да

държи под прицел вратата, аз се свързах с Виверос и й докладвах какво сме постигнали до момента. След това се заех със снайперистите по другите покриви.

Успях да ударя шестима от четири различни покрива, преди да досетят какво става. Когато накрая забелязах, че един от тях се е прицелил към нашия покрив, го свалих с бърз изстрел и наредих на Бендер да се омита. Успяхме да напуснем покрива секунди преди върху него да паднат няколко ракети.

Докато се спускахме надолу, се натъкнахме на изкачващи се уейди. Трудно ми е да кажа кой беше по-изненадан, ние или те, но във всеки случай двамата с Бендер открихме стрелба първи. Пуснах и няколко гранати, за да е пълна бъркотията във фоайето, а ние двамата хлътнахме в един от коридорите.

— Сега какво ще правим? — извика ми запъхтяно Бендер, когато наближихме края на коридора.

„Излез на връзка, тъпако — пратих отговор тъкмо когато свивахме зад ъгъла. — Спри да викаш. Ще ни издадеш…“

„Идват зад нас“ — предаде Бендер.

Стигнахме дъното на коридора и спряхме пред огромен прозорец. До земята бе твърде далече дори за подсилените ни тела. Зад нас се чуваше шум от приближаващи се уейди.

„Скрий се“ — предадох на Бендер, насочих пушката към прозореца и стрелях. Стъклото се разтресе, но остана цяло. Сграбчих нещо, което изпълняваше по тези места ролята на стол, и го запратих към прозореца. След това се притаих в едно от близките сепарета.

„Какво ще правим? — попита Бендер. — Идват право към нас“.

„Ще чакаме. Не се подавай. Бъди готов да откриеш стрелба веднага щом ти наредя. На автоматична…“

Четирима уейди свиха зад ъгъла едновременно и спряха, втренчили погледи в разбития прозорец. Чух да обменят гърлени звуци и превключих на превод.

— … излезли през дупката в прозореца — тъкмо казваше единият.

— Невъзможно — отвърна друг. — Прекалено е високо.

— Виждал съм ги да скачат на големи разстояния — рече първият. — Може би са оцелели по някакъв начин.

— Дори тези (непреводимо) не могат да паднат от 130 дега (мерна единица) и да оцелеят — заяви третият и застана при първите двама. — Тези (непреводимо) ядачи на (непреводимо) все още са някъде тук.

— Видяхте ли (непреводимо — вероятно собствено име) на рампата? Тези (непреводимо) го разкъсаха на части с гранатите си — намеси се четвъртият.

— Разбира се, че го видяхме — рече третият. — Нали дойдохме по същата рампа. А сега млъквайте и да претърсим района. Ако са тук, ще отмъстим на тия (непреводимо) и ще отпразнуваме нашата достойна служба. — Четвъртият сложи лапата си върху космата лапа на третия. И четиримата стояха пред дупката в прозореца.

„Сега“ — предадох на Бендер и открих огън. Уейдите заподскачаха като кукли на конци и изхвърчаха през прозореца под нашия дъжд от куршуми. Двамата с Бендер изчакахме няколко секунди, после се втурнахме назад към стълбището. Там нямаше никой освен останките на „непреводимо — вероятно собствено име“, който вонеше дори по-нетърпимо от мъртвия си другар на покрива. Трябва да призная, че до този момент единствената заплаха, която бях изпитал на родната планета на уейдите, бе да получа трайно увреждане на обонятелните си рецептори. Слязохме на втория етаж и се измъкнахме от същото място, през което бяхме проникнали. Отвън се въргаляха още космати трупове.

— Това тук няма нищо общо с очакванията ми — оплака се Бендер, след като се отдалечихме от мъртвите уейди.

— А какво очакваше? — попитах.

— Нямам представа.

— Е, щом нямаш, откъде знаеш, че не е като очакванията ти? — троснах се и се свързах с Виверос: „Слязохме“.

„Придвижете се насам — нареди тя и ми прати местонахождението си. — Вземи Бендер с теб. Няма да повярваш…“

В същия миг чух разпокъсана стрелба и тътен от гранати откъм централната сграда.

— Точно за това ви говорех — обяви почти тържествено Бендер, след като свихме зад последния ъгъл и започнахме да се спускаме в нещо като естествен амфитеатър. Вътре в него се бяха събрали стотици уейди, припяваха и се поклащаха бавно, и размахваха над главите си

тояги. Десетини войници от КОС бяха заели позиции за стрелба. Ако откриеха огън, щеше да настъпи истинска касапница. Включих отново на превод, но този път не приемах нищо членоразделно — или песните нямаха никакъв смисъл, или уейдите използваха непознат на колониалните лингвисти диалект.

Забелязах Виверос и се приближих към нея.

— Какво става? — извиках й над общата глъчка.

— Ти ми кажи, Пери — извика и тя. — Аз съм само зрител. — Тя кимна наляво, където лейтенант Кейс разговаряше с неколцина офицери. — Чудят се какво да предприемат.

— Защо никой не стреля? — попита Бендер.

— Защото *те* не стрелят по нас — обясни Виверос. — Заповедта ни е изрична — никаква саморазправа с цивилното население. А тези тук изглеждат точно такива. Носят тояги, но не ни заплашват с тях, само ги размахват, докато пеят. Ето защо няма нужда да ги избиваме. Сигурна съм, че ще ти хареса, Бендер.

— О, тук има много интересни неща. — Бендер се огледа. — Ето, погледнете онзи, който предвожда сборището. Той е фюи, уейд с особено важен пост. Вероятно точно той е написал песента, която изпълняват в момента. Някой от вас получава ли превод?

— Не — отвърна Виверос. — Не използват език, който да ни е познат. Нямаме представа какво пеят.

Бендер пристъпи напред.

— Това е молитва за мир — обясни той. — Такова трябва да бъде. Сигурно вече са разбрали какво сме направили с тяхната планета. Във всеки случай видяха какво сполетя града им. Нищо чудно, че сега молят жестокостите да бъдат прекратени.

— О, само не ме разплаквай — скастри го Виверос. — Нямаш никаква представа за какво пеят. Може да описват как точно ще ни откъснат главиците и ще пикаят на труповете ни. Може да опяват мъртвите си. Може да изреждат списъка на стоките в магазина. Нямаме никаква представа. *Ти* също.

— Грешиш — упорстваше Бендер. — Пет години съм прекарал на предния фронт в борбата за мир на Земята. Имам представа, когато някой е готов да иска мир. Когато е узрял за подобно решение. — Той посочи уейдите. — Тези са узрели. *Усещам го.* Ей сега ще ти го

докажа. — Бендер остави пушката си на земята и заслиза към центъра на амфитеатъра.

— По дяволите, Бендер! — извика му Виверос. — Връщай се веднага тук! Това е заповед!

— Нямам намерение просто да „изпълнявам заповеди“, капрал! — извика Бендер през рамо и се затича надолу.

— Мамка му! — изруга Виверос и се втурна след него. Посегнах да я уловя, но не успях.

Лейтенант Кейс и останалите офицери вече се бяха обърнали към нас и гледаха тичащия към центъра Бендер и преследващата го Виверос. Кейс вероятно бе пратил заповед на Бендер да спре, но той продължаваше да се носи надолу.

Най-после Бендер се озова в самия център на амфитеатъра и се изправи там мълчаливо. Почти веднага старейшината, когото бе нарекъл фюи, го забеляза и спря да пее. Останалите последваха примера му. Всички се извърнаха към Бендер.

Това бе моментът, който той чакаше. Бендер вероятно бе използвал краткия период, докато се възцари мълчание, за да подготви речта си и да я преведе на техния език, защото когато заговори, се справяше доста добре.

— Приятели мои, събратя в диренето на мира… — поде той и протегна ръце към тях.

По-късният анализ на инцидента показа, че приблизително четирийсет хиляди тънки като игли куршуми, наричани от уейдите *авдгур*, се бяха впили в тялото на Бендер за по-малко от секунда — изстреляни от тоягите, които, оказа се, не бяха никакви тояги, а местни стрелкови оръжия във формата на клон от едно свещено за уейдите дърво. Тялото на Бендер почти се разпадна пред очите ни под напора на миниатюрните остриета. По-късно всички се съгласиха, че това е една от най-интересните кончини, на които сме присъствали.

Още преди окървавеният труп да рухне, нашите войници откриха огън. Наистина настана касапница, нито един уейд не успя да насочи оръжието си към някой от другите войници. Всичко приключи за по-малко от минута.

Виверос изчака заповед за прекратяване на огъня, приближи се до кървавата купчина, която доскоро бе Бендер, и започна да я тъпче яростно.

— На ти мир, тъпако — викаше тя, а окървавената каша полепваше по обувките и краката й.

— Знаеш ли, Бендер беше прав — каза ми тя по-късно, докато се връщахме на „Модесто“.

— За какво?

— За това, че твърде лесно прибягваме до употребата на Колониалните сили — отвърна тя. — За това, че по-бързо решаваме да се бием, отколкото да преговаряме. — Махна с ръка към планетата, която изчезваше под нас. — Мисля, че не беше необходимо да го правим. Да изритаме нещастните копелдаци от космоса и да им осигурим няколко десетилетия глад и междуособици. Не трябваше да избиваме цивилни — е, освен тези, дето убиха Бендер. Ако питаш мен, това си беше истински геноцид. Радвам се само, че няма да сме тук, когато се развихри напълно.

— За първи път си съгласна с Бендер — рекох.

— Не е вярно — отвърна тя. — Казах му, че не знае нищичко и че трябва просто да изпълнява дълга си. Но не съм твърдяла, че греши. Той просто трябваше да ме послуша. Ако беше изпълнявал шибаните заповеди, сега щеше да е жив. А вместо това трябваше да го остъргвам от обущата си.

— Сигурно щеше да каже, че е умрял заради нещо, в което вярва.

Виверос поклати глава.

— О, моля те! Бендер умря заради Бендер. Глупак. Да се изправи пред цяла тълпа нещастници, чиято планета току-що сме унищожили, и да им обяснява, че им бил „приятел“. Какъв невероятен задник. На тяхно място и аз щях да му тегля куршума.

— Така е, когато става въпрос за мир и идеали — въздъхнах философски. Виверос се засмя.

— Ако Бендер действително се интересуваше от мира, а не от свръхраздутото си его, щеше да прави, каквото правехме с теб, Пери. Да изпълнява заповеди. Да остане жив. Да си изкара службата. Да постъпи в офицерската школа и да направи кариера. Да стане някой от онези, които издават заповеди. Така се прави мир. Затова и аз „изпълнявам заповеди“. Защото се надявам някой ден тези заповеди да

се променят — благодарение на мен. — Облегна се назад и притвори очи. Спа, докато не стигнахме на кораба.

Луиза Виверос загина два месеца по-късно на една жалка топка кал на име Дълбока вода. Нашето отделение попадна в клопка, устроена сред естествените катакомби под колонията на ханн’и, която ни бяха наредили да прочистим. По време на боя ни притиснаха в една неголяма пещера, от която излизаха четири тунела, всичките натъпкани с ханн’ийска пехота. Виверос ни заповяда да се приберем в тунела, през който бяхме дошли, после го взриви и ни затвори вътре, а тя остана да задържа натиска на ханн’и. Не издържа дълго. В края на краищата ние успяхме да си проправим път до повърхността, което не бе никак лесно, като се имаше предвид, че тъкмо противникът ни бе примамил долу. Виверос бе наградена посмъртно с медал за храброст, аз бях повишен в капрал и получих отделение. На мястото на Виверос пристигна един новобранец, Уитфорд, който се оказа свястно момче.

Командването бе сменило една повалена пионка с друга. Но Виверос ми липсваше.

11.

Томас умря от нещо, което изяде.

Това, което бе погълнал, бе толкова непознато, че дори в КОС нямаха име за него. Случи се на една нова колония, която също все още нямаше име, а само официално обозначение: Колония 662,47, Голямата мечка. (По някаква неизвестна причина Колониалните, сили все още прибягваха към земната система за звездно обозначение, 24-часово денонощие и година от 365 дни — може би защото така им беше най-лесно.) Съществуваше стандартна процедура на действие, според която новите колонии изготвяха ежедневни доклади, които се изпращаха с мигносонди на Феникс, така че Колониалното правителство да е в течение на всички проблеми.

Колония 662 бе изпращала ежедневни сонди половин година след основаването ѝ и в тях, освен обичайните трудности, характерни за всяка новооснована колония, нямаше нищо, което да привлича вниманието, с изключение на съобщението, че местната слизеста плесен полепвала по всичко: машини, компютри, кошарите за животни и дори проникнала в жилищните помещения. Пратили и материал за генетичен анализ с молба да бъде разработен фунгицид, който да ликвидира плесента. Веднага след това започнали да пристигат празни мигносонди без никаква информация от колонията.

Томас и Сюзан бяха разквартирувани на „Тусон“, кораба, пратен да провери какво става. „Тусон“ се опитал безуспешно да се свърже с колонията от орбита. Оптичното наблюдение от височина не показвало никакво движение между постройките — нито следа от хората и животните. Самите сгради изглеждали непокътнати. Взводът на Томас трябвало да слезе на разузнаване.

Колонията била покрита със слуз — лигава плесен, на места с дебелина до няколко сантиметра. В началото решили, че проблемът е елементарен — най-вероятно лепкавото покритие било повредило системите за комуникация. Но краткотрайният изблик на оптимизъм секнал веднага щом отделението на Томас проникнало в кошарата на животните и открило, че всичките са мъртви и в напреднал стадий на

разграждане под влияние на плесента. Малко по-късно се натъкнали и на първите колонисти, които били в подобно състояние. Почти всички (или това, което било останало) се намирали в леглата си, изключение правели само родителите, които били в стаите на децата си, и дежурната смяна извън периметъра на базата, която била близо до постовете си. Каквото и да ги било ударило, се било случило през нощта и никой не бил имал време да реагира.

Томас предложил да отнесат един от труповете в медицинския отсек, за да извършат повърхностен оглед и аутопсия и да установят причините за смъртта. Отдельонният се съгласил и Томас заедно с друг негов колега избрали един сравнително запазен труп. Томас го уловил под мишниците, другият войник за краката, и тъкмо преди да го вдигнат, едно лигаво повлекло щръкнало нагоре и се шляпнало върху лицето на Томас. Той извикал от изненада, плесента проникнала в устата му и се спуснала в гърлото.

Останалите войници от отделението незабавно херметизирали костюмите си и си спуснали лицевите стъкла. И тъкмо навреме, защото само след секунди още лигави пипала наизскачали от околните цепнатини. Подобни атаки имало навсякъде из колонията, почти едновременно. Шестима войници от взвода на Томас също погълнали известно количество плесен.

Томас се опитал да извади плесента от устата си, но тя се свлякла надолу, запушила трахеята, проникнала в белите дробове и се плъзнала през хранопровода в стомаха. Томас изпратил съобщение по конферентната линия, че се нуждае от спешна медицинска помощ и че трябва да се опитат да изсмучат плесента от белите му дробове, за да може да диша — благодарение на УмнаКръв разполагал с около петнайсет минути, преди да се задуши и да настъпи трайно мозъчно увреждане. Чудесна идея, която вероятно щяла да донесе очакваните резултати, но междувременно плесента започнала да отделя концентрирани храносмилателни киселини в белите дробове на Томас, разяждала го отвътре, докато още бил жив. Белите дробове на Томас се разпадали и само след няколко минути той загинал от шок и задушаване. Другите шестима поразени последвали неговата печална участ, която — както станало известно по-късно — била сполетяла и колонистите.

Взводният наредил да изоставят Томас и другите жертви, оцелелите отстъпили към транспортния кораб и се прибрали на „Тусон“. На орбита обаче не им разрешили да се скачат. Вместо това ги накарали да преминат, един по един, през открития космос, за да бъдат изтребени и последните останки от плесен по костюмите им, и дори след това били подложени на щателна и продължителна дезинфекция.

Междувременно спуснали в колонията няколко сонди, които установили, че долу няма оцелели и че плесента, притежаваща достатъчно разум, за да осъществява синхронизирани атаки, е почти неуязвима за конвенционалните оръжия. Куршуми, гранати и ракети увреждали само малки количества от нея, огнепръскачките поразявали единствено повърхностния слой, лъчевите оръжия прониквали в дълбочина, но на ограничено пространство. Незабавно започнало изработването на искания от колонистите фунгицид, но било преустановено, след като открили, че плесента покрива почти цялата планетна повърхност. Колонистите преценили, че ще е по-евтино да се открие друга подходяща за заселване планета, отколкото да се прочисти от напастта тази.

Смъртта на Томас е напомняне, че не само не знаем срещу какво се изправяме, когато покоряваме звездите, но понякога дори не можем да си го *представим.* Томас бе допуснал грешката да повярва, че врагът, по един или друг начин, ще прилича на нас. И това му коства живота.

Завладяването на вселената бе започнало да оказва своето пагубно влияние и върху мен.

Почувствах необяснимото безпокойство за първи път на Гиндал, докато причаквахме в засада крилати противникови войници, завръщащи се в гнездата си. Посякохме крилете им с лъчев огън и те се понесоха с писъци надолу към пропастта. Още по-силно бе то над Удаспри, докато си слагахме реактивни раници, за да можем по-лесно да се прехвърляме между скалните отломъци на орбиталните пръстени, сред които бяхме подхванали опасна игра на криеница с паякообразните винди. Последните се забавляваха да хвърлят камъни от пръстените към повърхността на планетата, но умееха да нагласят траекторията им така, че да попадат право върху човешката колония

Халфорд. А когато ни пратиха на Кова Банда, вече бях на ръба на нервна криза.

Може би причината беше в самите ковандуси, в много отношения приличащи на клонинги на хората: двукраки бозайници, изключително надарени в артистично отношение, особено в поезията и драмата, бързо размножаващи се и необичайно агресивни, когато ставаше въпрос за вселената и мястото им в нея. Неведнъж вече човеци и ковандуси си бяха съперничили за някоя незаселена планета. Дори Кова Банда в началото била човешка колония, изоставена, след като под въздействието на местен вирус колонистите започнали да страдат от появата на отвратителни израстъци, придружавани от раздвояване на личността със склонност при втората личност към убийства и насилие. Същият вирус не предизвиквал дори главоболие при ковандусите и те побързали да заемат опразнената планета. Шейсет и три години по-късно колонистите най-после разработили ваксина срещу вируса и поискали да си върнат планетата. За съжаление ковандусите, подобно на своите двойници хората, не били склонни да правят щедри подаръци. Ето къде се появяваме и ние — в битката за Кова Банда.

Пропуснах само да кажа, че най-високият ковандус едва ли надвишава три сантиметра.

Ковандусите, разбира се, не бяха толкова глупави, че да изпратят микроскопичните си армии срещу хората, които на ръст бяха шейсет до седемдесет пъти по-големи от тях. Първо ни нападнаха със самолети, далекобойни гаубици, танкове и други военни машини, които можеха да предизвикат известни поражения — и го направиха, защото не е никак лесно да свалиш двайсетсантиметрово самолетче, което се носи със скорост няколкостотин километра в час. Правиш каквото можеш, за да го затрудниш да използва оръжията си (ние например се приземихме в централния градски парк на Кова Банда, така че артилерийската стрелба да заплашва техните хора), и с течение на времето можеш да се отървеш от тези досадни машинки. Трябваше да внимаваме не само защото е трудно да уцелиш дребна цел, но и защото никой не би искал да си иде от този свят, ударен от двусантиметров противник.

В края на краищата успяхме да свалим достатъчно самолети и да изгорим всички техни танкове и оставаше да се справим със самите

ковандуси. Ето как се биеш с ковандус — настъпваш го. Стоварваш обувката си върху него, натискаш малко и е готов. Докато го правиш, ковандусът гърми по теб и крещи с цялата мощ на микроскопичните си бели дробчета, но дори тогава писъкът му едва се чува. Изстрелите отдолу, разбира се, са безвредни — костюмът и обувките са проектирани за много по-сериозни поражения; единственото, което можеш да почувстваш, е леко хрущене. Зърваш друг и скачаш върху него.

Занимавахме се с това часове наред, докато обикаляхме из столицата на Кова Банда. Някои от нашите просто се изправяха пред избран от тях небостъргач и пускаха в него куршум, който предизвикваше вътре страхотни поражения. Това ми напомни прочутата Годзила от старите земни филми и си помислих, че навярно тук щеше да се почувства истински щастлива.

Не помня точно кога съм започнал да ридая с глас и да ритам небостъргачите, но го бях правил достатъчно дълго, преди Алън да повика помощ, за да ме приберат на кораба. Междувременно Задник ме информира, че съм успял да си счупя три пръста на краката. Алън ме отведе в парка, където се бяхме приземили, и ме накара да седна — веднага след това иззад съседната сграда наизскачаха ковандуси и насочиха мъничките си оръжия към мен. Изстрелите им бяха като захвърлени в лицето ми песъчинки.

— Дявол ви взел! — изревах, сграбчих един и го хвърлих към близкия небостъргач. Телцето му описа дъга, фрасна се в стената на сградата и падна от два метра на земята. Останалите ковандуси го възприеха като достатъчно убедителен аргумент, че не бива да се занимават с мен.

Обърнах се към Алън.

— Нямаш ли си отделение, че си се лепнал за мен? — попитах гневно. Бяха го повишили в отдельонен, след като предишният получи рана в лицето от един разярен гиндалиец.

— Мога да те попитам същото — отвърна той и сви рамене. — Те се справят и без мен. Пък и няма кой знае каква съпротива. Все едно да чистиш вредители. Кейс ми нареди да се опитам да те успокоя и да разбера какво ти става. Е, какво те прихвана одеве?

— За Бога, Алън! Цели три часа тъпча разумни същества, сякаш са някакви насекоми, а ти ме питаш какво ме прихваща? Всичко това е

нелепо, Алън. Да мачкаме тези нещастници с подметки… Гъливер срещу лилипутите. Малечко Палечко…

— Джон, не ние избираме с кого да воюваме.

— И как се чувстваш след тази битка? — попитах.

— Вярно, малко съм объркан — призна Алън. — Не е като да мериш сили с достоен противник: мъничетата нямат никакви шансове срещу нас. Най-тежкото поражение в моя отряд е едно спукано тъпанче. Погледнато от тази страна, си е истинска почивка. Пък и ковандусите не са съвсем безпомощни. Но в общ план надпреварата между нас и тях засега е с равен резултат.

Това наистина ме изненадваше. В космическите битки миниатюрните размери на ковандусите работеха в тяхна полза — корабите им са трудни за проследяване и ако отделните изтребители не предизвикват сериозни поражения, нещата са различни, когато се съберат в грамадно ято. Само долу, на повърхността, ръстът ни се оказваше съкрушително предимство. Кова Банда разполагаше със сравнително малочислен флот за защита — една от причините КОС да ударят тук.

— Не говорех за общата надпревара, Алън. Става въпрос, че нашите опоненти нямат и педя височина. Преди това се бихме с паяци. Още по-рано се сражавахме с някакви проклети птеродактили. Всичко това ме обърква невероятно много. Вече не се чувствам човек.

— Нека ти напомня, че ти *вече не си* човек — рече Алън в напразен опит да разведри настроението ми.

Не се получи.

— Хубаво де, тогава не се чувствам свързан с човечеството. Какво правим ние — откриваме нови раси и култури, а после ги изтребваме колкото се може по-бързо. Интересува ни само това, което ще ни помогне да ги надвием. За нас те не са нищо повече от смъртни врагове. Ако не бяха достатъчно умни да ни създават проблеми, можеха да са просто безмозъчни животни.

— Какво пък, така е по-лесно за нас — отвърна Алън. — Нямаш угризения да трепеш паяци, когато не се идентифицираш с тях — дори когато са големи и разумни. Особено когато са големи и разумни.

— Сигурно точно това ме измъчва — оплаках се. — Изгубил съм способността да преценявам значението на постъпките си. Сграбчвам един дребен нещастник и го удрям в сградата. Правя го, без въобще да

ми пука. Ето кое истински ме безпокои, Алън — че вече не ми пука. Трябва да има някаква последица от действията. Би трябвало да изпитваме някакви чувства, независимо дали вярваме, че го правим за добро. А аз не изпитвам никакви. Тъпча из този град, сякаш съм някакво проклето чудовище. Започвам да си мисля, че съм точно това. Проклето чудовище. И ти също. Всички ние сме шибани нечовешки чудовища и не можем въобще да го проумеем.

Алън нямаше какво да ми отговори. Не му оставаше нищо освен да гледа как войниците му тъпчат ковандуси, докато не остана нито един от тях.

— Какво му е, по дяволите? — обърна се лейтенант Кейс към Алън на оперативката сред края на сражението.

— Смята, че сме безчовечни чудовища — отвърна Алън.

— Ах, *това* ли било? — Лейтенант Кейс повдигна вежди и се обърна към мен. — Откога си в армията, Пери?

— Почти година.

Лейтенант Кейс кимна.

— Тъкмо навреме значи. Горе-долу толкова е нужно на нашите хора, за да осъзнаят, че са се превърнали в бездушни машини за убиване, лишени от съвест и морал. Някои по-рано, други по-късно. Ето Дженсън например — той посочи един от отдельонните — изкара близо петнайсет месеца, преди да превърти. Дженсън, кажи му какво направи.

— Стрелях по лейтенант Кейс — отвърна Рон Дженсън. — Реших, че е олицетворение на злата система, превърнала ме в машина за убиване.

— Насмалко да ми отнесе главата — захили се Кейс.

— Късмет извадихте.

— Късмет, че ме пропусна. Иначе щях да съм мъртъв, а ти — да си натопен във физиологичен разтвор мозък, който бавно полудява, заради липсата на връзка с външния свят. Виж, Пери, това се случва с всички. Ще го надживееш, когато си дадеш сметка, че не си безчовечно чудовище, а просто се опитваш да нагодиш ума си към една непоносима ситуация. Седемдесет и пет години си водил живот, през който не се е случвало нищо кой знае колко вълнуващо, освен от време

на време да свалиш някоя мацка, а сега изведнъж търчиш насам-натам из космоса и се сражаваш с космически чудовища. Божичко! Да ти призная, не вярвам само на онези, които не превъртат въобще.

— Алън още е с всичкия си — оплаках се. — А е тук колкото мен.

— Прав си — потвърди Кейс. — Какво е оправданието, Розентал?

— Лейтенант, отвътре съм врящо гърне от неудържим гняв.

— Аха, потискаш го — рече Кейс. — Чудесно. Ако обичаш, гледай да не си близо до мен, когато ти гръмнат бушоните.

— Не мога да обещая, сър.

— Знаете ли аз как се справих с тоя проблем — намеси се Ейми Уебър, друг отдельонен. — Съставих списък на нещата, които ми липсват от Земята. Излезе доста дълъг, но ми помагаше да повярвам, че не съм изключила напълно. Щом има неща, по които да копнееш, значи все още си с всичкия си.

— И какво ти липсва? — попитах.

— Ами например Шекспир в парка — отвърна тя. — Последната вечер на Земята гледах представление на „Макбет“ на открито. Невероятно преживяване, повярвайте ми. Където сме сега, няма надежда да гледам добър театър.

— На мен ми липсват шоколадените пръчици на дъщеря ми — рече Дженсън.

— На „Модесто“ има колкото щеш — каза Кейс. — И са много вкусни.

— Не са толкова добри като тези на щерката. Тайната е в меласата.

— Отвратително. — Кейс се намръщи. — Мразя меласа.

— Добре, че не го знаех, когато стрелях по вас — обади се Дженсън. — Щях да уцеля.

— Аз пък жадувам да поплувам — каза Грег Ридли. — До къщата ми в Тенеси имаше река и често плувах в нея. Водата беше студена през по-голямата част от годината, но на мен ми харесваше.

— А аз карах кънки — призна Кейс. — Друсах се по асфалта и имах чувството, че ще ми изпопадат пломбите.

— Книги — въздъхна Алън. — Някой тлъст том в неделя сутрин.

— А ти, Пери? — погледна ме Уебър. — На теб какво ти липсва?

— Само едно. — Свих рамене.

— Не може да е по-тъпо от ролковите кънки ухили се Кейс. — Хайде стига сме дрънкали. Това е заповед.

— Единственото, което ми липсва, е бракът — признах. — Ще ми се да си седя до жената, да си приказваме, да чета, каквото и да е.

Това ги накара да млъкнат.

— Брей, чух нещо ново. — Ридли чак подсвирна.

— На мен пък не ми липсва — завъртя глава Дженсън. — Последните двайсет години от моя брак бяха най-скучният период в живота ми.

Огледах ги.

— Никой от вас ли няма съпруг или съпруга, които също да са в армията? Не поддържате ли връзка с тях?

— Мъжът ми постъпи преди мен — отвърна Уебър. — Когато дойде моят ред, вече беше загинал.

— Жена ми е на „Бойси“ — каза Кейс. — От време на време ми праща по някое съобщение. Нямам усещането, че ми липсва. Трийсет и осем години съвместно съществуване са ми предостатъчни.

— Повечето хора тук не желаят да се връщат към предишния си живот — посочи Дженсън. — Вярно, липсват ни някои дребни неща, както каза Ейми, и това е един от начините да не превъртиш напълно. Но помислете си: ако ви върнат във времето с единственото условие да преживеете всичко по същия начин. Има ли смисъл, щом вече ти е познато? Лично аз може да не съжалявам за пътя, който си бях избрал, но това не значи, че бих го извървял още веднъж. Жена ми е някъде тук. Сигурен съм, че е щастлива в новия си живот, също като мен.

— С нищо не ми помагате — въздъхнах.

— Че какво толкова ти липсва в брака? — попита Алън.

— Ами жена ми, какво — отвърнах. — И освен това чувството за уют. Усещането, че си точно там, където трябва да бъдеш, с човека, с когото трябва да бъдеш. Със сигурност нямам същото усещане сега. Ходим на разни места да се бием и сме заобиколени от другари, които утре може да са мъртви. Без да се обиждате.

— Че за какво? — попита Кейс.

— Няма нищо, за което да се хвана — продължих.

— Нищо, което да ме кара да се чувствам в безопасност. Бракът ми, както всеки друг, може да е имал възходи и падения, но беше

стабилен. Липсва ми тази сигурност, липсва ми връзката с някого. Това, което ни прави хора, е значението, което имаме за околните и което те имат за нас. Липсва ми да знача нещо за някого. Ето кое беше важното в брака.

Отново тишина.

— Знаеш ли какво, Пери — рече навъсено Ридли.

— Както го представи, и на мен взе да ми липсва.

Дженсън изсумтя презрително.

— Но не и на мен. Хубаво, Пери, ти си тъгувай по брака. А аз — по сладките на дъщеря ми.

— Меласа? — Кейс свъси вежди. — Гадост.

— Не започвайте пак, сър — предупреди го Дженсън. — Че пушката ми е подръка.

Смъртта на Сюзан бе напълно противоположна на тази на Томас. На Елисей избухнала стачка на нефтосондажници и това довело до недостиг на петрол в района. Пратили „Тусон“ да превози наемни сондьори и да ги охранява, докато пуснат в действие спрените платформи. Сюзан била на една от платформите, когато стачкуващите ги нападнали с импровизирана артилерия. Експлозията съборила Сюзан и още неколцина войници от платформата и ги запокитила в морето. Докато паднат във водата, другите били мъртви, но Сюзан, тежко обгорена и със замъглено съзнание, все още дишала.

Нападателите я измъкнали от водата, тъй като решили да я използват за назидание. В моретата на Елисей се въди един едър хищник, казват му зяпльо — грамадните му челюсти могат да сдъвчат цял човек на един залък. Зяпльовците често се навъртат около петролните платформи заради остатъците, които се изхвърлят от тях. След като изтеглили Сюзан, стачкуващите сондажници я свестили с няколко шамара и й прочели своята прокламация — разчитали да бъде предадена чрез МозКом на останалите войници от КОС. Накрая я обвинили в сътрудничество със стачкоизменниците, осъдили я на смърт и я хвърлили в морето непосредствено под боклукчийската шахта на платформата. Почти веднага от дълбините изникнал един зяпльо и я погълнал. В този момент Сюзан била в съзнание и се опитала да се измъкне през зейналата паст. Преди да успее, един от

стачкуващите прострелял зяпльото точно под тръбната перка, където е разположен мозъкът на чудовището. Зяпльото издъхнал за миг, потънал и отнесъл Сюзан със себе си. Смъртта й била бавна и мъчителна — била смазана от огромната маса вода, под която постепенно се озовавала.

Радостта на стачкуващите за тази малка победа била краткотрайна. От „Тусон“ пратили подкрепление, което обкръжило лагера на стачниците — измъкнали водачите, разстреляли ги и нахранили с тях цяло ято зяпльовци. С изключение на участниците в саморазправата, които пропуснали момента с разстрела. Стачката приключила малко след това.

Смъртта на Сюзан бе като прозрение за мен, поука, че хората могат да са точно толкова безчовечни и жестоки, колкото извънземните. Ако бях на борда на „Тусон“, щях да напъхам убийците на Сюзан в пастта на зяпльото, без да изпитам и капчица угризение. Не зная дали това ме правеше по-добър, или по-лош от представата за мен, която ме бе накарала да изгубя равновесие на Кова Банда. Но вече не се безпокоях, че пътят, по който вървя, ме отдалечава от човечеството.

12.

Тези от нас, които участваха в битката за Корал, помнят добре къде са били, когато научихме, че планетата е превзета. Аз слушах как Алън обяснява, че вселената, която смятам, че познавам, не съществува отдавна.

— Напуснахме я още при първия си мигноскок — говореше той. — Вдигнахме крак и прекрачихме в съседната вселена. Така действа мигноскокът.

Думите му предизвикаха объркано мълчание в мен и Ед Макгуайър, който се бе присъединил към нас в батальонното кафене. Накрая Ед, който бе станал отдельонен на мястото на Ейми Уебър, въздъхна.

— Не те разбирам, Алън. Мислех, че мигнодвигът просто ни откарва донякъде със скорост над тази на светлината. Нали така действа?

— Нищо подобно — възрази Алън. — Айнщайн все още е прав — не можеш да надминеш скоростта на светлината. Пък и едва ли би искал да се размотаваш из вселената със скорост, която е дори малка част от нея — праснеш ли се и в най-миниатюрната прашинка, ще си осигуриш една хубава дупка в корпуса. Бърз начин за самоубийство и нищо повече.

Ед премигна и избърса чело.

— Уф! Страшно ме объркваш.

— Добре, слушайте. — Алън се поизправи. — Питахте ме как работи мигнодвигът. Ще ви кажа, че е съвсем просто — взима предмет от една вселена, например „Модесто“, и го откарва в друга. Грешката е, че го наричаме „двигател“. Това не е двигател, защото ускорението не е фактор — единственият фактор е местонахождението в мултивселената.

— Алън — обадих се. — Пак дрънкаш глупости.

— Прощавайте. — Той за миг се замисли. — Момчета, как сте с математиката?

— Нямам особено ясни спомени — признах.

Ед Макгуайър кимна, за да ме подкрепи.

— Хм. — Алън отново се замисли. — Добре де. Ще опитам с по-простички думи. Само не се обиждайте.

— Обещаваме — рече Ед.

— Хубаво. Първо — вселената, в която се намираме в този момент, е една от безкраен брой възможни вселени, чието съществуване е позволено в квантовата физика. Така например всеки път, когато посочим мястото на някой електрон, нашата вселена се определя съобразно неговото местонахождение, което в друга вселена ще е съвсем различно. Следвате ли мисълта ми?

— Не особено — рече Ед.

— Ах, вие, антиучени! Добре, доверете ми се, че е така. Изводът е, че съществуват множество вселени. Или мултивселена. Мигнодвигът прави точно това — отваря врата към друга вселена.

— И как го прави? — попитах.

— Нямаш необходимите математически познания, за да ти го обясня — отвърна Алън.

— Прилича ми на магия — рекох.

— Да, съгласно представите ти. Магия, основаваща се на физика.

— Нищо не схващам — рече Ед. — Излиза, че обикаляме из различни вселени и те всичките са досущ като нашата. А в научната фантастика „паралелните вселени“ обикновено са много различни. Тъкмо така разбираш, че си се озовал в някоя от тях.

— Това е наистина интересен отговор на същия въпрос — съгласи се Алън. — Да приемем за даденост, че преместването на предмет от една вселена в друга е малко вероятно събитие.

— Да приемем — съгласих се.

— От гледна точка на физиката, то е допустимо, тъй като на съвсем ниско равнище вселената се определя от законите на квантовата физика, позволяващи да се случи почти всичко. Но в интерес на запазване на равновесието всяка вселена се старае да задържа малко вероятните събития на максимално ниско равнище, особено когато става въпрос за обекти с размери, надвишаващи тези на атомите.

— Как може вселената да се „старае“? — попита Ед.

— Липсват ти математични познания — отвърна Алън.

— Това вече го чухме. — Ед завъртя очи към тавана.

— Но вселената наистина се старае да прави едни неща и да не прави други. Старае се да поддържа равномерен процес на ентропия. Старае се да запазва скоростта на светлината като константа. Можеш да промениш тези неща до известна степен, но те винаги действат. Същото е и тук. В нашия случай преместването на предмет от една вселена в друга е толкова малко вероятно, че по правило вселената, в която го преместваме, по всичко друго е досущ като нашата — нека го наречем закон за запазване на малко вероятното.

— Но как ще обясниш нашето преместване от едно място на друго? — попитах. — Как се озоваваме от една точка в нашата вселена на съвсем друго място в друга вселена?

— Помисли сам. Прехвърлянето на цял кораб в друга вселена е малко вероятно събитие. От гледна точка на вселената *къде* ще се появи той в тази друга вселена е почти без значение. Ето защо названието „двигател“ е погрешно. Ние не пътуваме никъде. Просто *пристигаме.*

— Но какво става с вселената, която току-що си напуснал? — попита Ед.

— Друга версия на „Модесто“ от друга вселена се появява в тази, с наши алтернативни версии на борда — отвърна Алън. — Вероятно. Има изключително малък шанс това да не се случи и затова по правило става точно така.

— Ще се върнем ли някога пак там? — попитах.

— Къде там? — отвърна с въпрос Алън.

— Във вселената, от която сме тръгнали.

— Не. — Алън поклати глава. — Теоретически това е възможно, но вероятността е почти нищожна. При всяка възможна промяна непрестанно възникват нови вселени и тези, в които попадаме, обикновено се раждат частица от секундата, преди ние да скочим в тях. Една от причините да можем да се озовем в тях е тъкмо близостта им до нашата предишна вселена. Колкото по-дълго си отделен от някоя конкретна вселена, толкова по-голяма е вероятността тя да претърпи промени и по-малък шансът да се завърнеш в нея. Дори връщането във вселената, от която току-що си дошъл, е малко вероятно събитие. А да посетим тази, която напуснахме преди близо година, когато за първи път скочихме от Земята към Феникс, е изключено.

— Много ме натъжи — подметна Ед. — Бях привързан към моята вселена.

— А какво ще кажеш за следното, Ед? — засмя се Алън. — Ти дори не идваш от същата вселена, от която идваме с Джон, тъй като не беше с нас, когато направихме първия си скок. Още повече, даже хората, които бяха на този първи скок, не са сега в същата вселена с нас, тъй като оттогава са скачали с различни кораби — всяка версия на наши стари приятели, която срещаме, ще бъде тяхна алтернативна версия. Разбира се, те ще изглеждат и ще се държат по същия начин, защото с изключение на някой разместен електрон са си съвсем същите. Но вселените, от които произхождаме ние и те, са различни.

— Значи двамата с теб сме единственото, което е останало от нашата вселена — заключих.

— Ако въобще онази вселена още съществува. За останалото си прав.

— Не зная какво да мисля — рекох.

— Гледай да не се тревожиш излишно — посъветва ме Алън. — В ежедневието цялото това скачане из вселените няма особено значение. Защото във функционален аспект не съществуват никакви видими разлики.

— Защо тогава въобще са ни нужни космическите кораби? — попита Ед.

— Съвсем очевидно, за да стигнеш там, закъдето си тръгнал в твоята нова вселена.

— Не, не. — Ед завъртя глава. — Искам да кажа, щом можеш да се местиш от една вселена в друга, защо не го правиш от планетата, а трябва да излиташ в космоса? Със сигурност щеше да е по-безопасно.

— Вселената предпочита скоковете да се правят от големи гравитационни източници, като планети и звезди — обясни Алън. — Особено когато скачаме в друга вселена. Можем да се появяваме в близост до гравитационни източници, което е една от причините да пристигаме в новите вселени в близост до мястото, закъдето сме се отправили, но напускането на старата е много по-лесно на разстояние от подобен източник и затова летим известно време преди скок. Има експоненциална връзка, която бих могъл да ви покажа, но…

— Да, знам, не ни достигат математични познания — прекъсна го Ед.

Алън понечи да каже нещо, но нашите МозКом се включиха едновременно. „Модесто“ току-що бе получил съобщение за Коралското клане. И в която и вселена да се намирахме, вестта бе ужасяваща.

Корал бе петата планета, заселена от човечеството, и първата, която без никакво съмнение бе пригодена за човешки обитатели дори по-добре от Земята. Геологично стабилна, с умерен климат почти на цялата повърхност, обитавана от растения и животни, генетично сходни с тези на Земята и способни да задоволят хранителните и естетически изисквания на хората. В началото дори се обсъждаше идеята да кръстят новата колония Едем, но после решиха, че подобно название е като кармично предизвикателство за беда.

Вместо това се спряха на името Корал, заради коралоподобните същества, създаващи огромно разнообразие от островни архипелази и подводни рифове около екваториалната зона. Заселването на планетата съзнателно се поддържаше на ниско ниво и щастливците, имали късмета да се озоват там, предпочитаха опростен, почти прединдустриален начин на съществуване. Това бе едно от малкото места във вселената, където хората полагаха усилия да се адаптират към съществуващата екосистема, вместо да я променят и да пренесат например житото и едрия рогат добитък. И усилията дадоха резултат: човешкото присъствие, дребно и незабележимо, постепенно се сля с биосферата на Корал и стана част от нея.

Това бе още една причина населението там да е абсолютно неподготвено при появата на ррейските нашественици, чийто брой бе почти толкова, колкото и на колонистите. Колониалният гарнизон, разположен на орбита и на повърхността, оказа символична, макар и доблестна съпротива, преди да бъде избит до крак, колонистите също взеха участие в отбраната. Не след дълго обаче колонията бе опустошена и оцелелите й обитатели изклани, тъй като ррeите отдавна бяха решили, че човешкото месо е деликатес.

Една от картините, предавани в първия пакет съобщения за тъжната участ на Корал, включваше кадри от ррейска кулинарна програма, в която прочут техен майстор готвач обсъждаше най-добрите начини за разфасоване на човешко тяло и това как да се приготвят

ястия от различни органи. Освен отвращението, което пораждаше, тази програма ни подсказваше, че Коралското клане е било щателно подготвяно от дълго време, след като си бяха направили труда да докарат на планетата и подобни известни специалисти. Без никакво съмнение рреите възнамеряваха да се задържат там дълго.

След като приключиха с първата част на инвазията, целяща изтребването на човешките обитатели, рреите транспортираха на повърхността тежки машини и почнаха да добиват руда на островите. Известно време преди нашествието рреите бяха започнали преговори с колониалното правителство на Корал с идеята да им бъде разрешено да извършват минна дейност на островите — на тяхната родна планета кораловите рифове бяха изчезнали поради индустриалното замърсяване и неконтролирания рудодобив. Колониалното правителство бе отказало по две причини — тъй като колонистите предпочитаха да запазят планетата такава, каквато е, и заради добре известните вкусови предпочитания на рреите. Никой здравомислещ човек не би желал подобни същества да му дишат във врата.

Грешката на колониалното правителство бе, че не беше осъзнало причината, която се криеше зад исканията на рреите за рудодобивна дейност — освен търговския съществуваше и религиозен аспект, силно подценен от колониалните дипломати — както и границите, до които бяха готови да стигнат рреите, за да осъществят своя замисъл. Преговорите от самото начало бяха тръгнали зле, лишени от взаимно доверие (и как иначе, когато преговаряш с раса, която гледа на теб като на съществен елемент от дневното си меню). В края на краищата преговорите бяха прекратени и всички решиха, че въпросът е приключен. Едва когато и последните коралови рифове на родния свят на рреите бяха заплашени от изчезване, станаха ясни мащабите на тяхното желание да сложат ръка на залежите на Корал. Скоро след това планетата падна в ръцете им и ние трябваше да ги ударим дваж по-силно, отколкото те нас, за да си я върнем.

— Мрачна картинка, казвам ви — обясняваше лейтенант Кейс на отдельонните. — И ще стане още по-мрачна, докато стигнем там.

Бяхме в залата за заседания и стратегическо планиране и масата пред нас бе отрупана с чаши изстиващо кафе. Преглеждахме докладите

за жестокостите и разузнавателните съобщения от системата на Корал. Малкото мигносонди, които не бяха унищожени от рреите, предаваха за постоянен поток от приждащи ррейски кораби, едни военни, други — за пренасяне на корали. За по-малко от два дни след Коралското клане в околностите на планетата се бяха скупчили над хиляда вражески съда, като глутница хищни зверове.

— Ето какво ни е известно — продължи Кейс и изпрати в умовете ни схематично изображение на системата на Корал. — Основната част от корабите в системата са с транспортно и промишлено предназначение, доколкото познаваме конструкцията им, едва една трета са военни, пригодени за нападателни или отбранителни действия, и на много от тях има войници. Тези съдове, които по предназначение съответстват на нашите кръстосвачи, са както по-големи, така и по-мощни от нашите. По последна преценка на повърхността има около сто хиляди бойни единици, които са започнали да се подготвят за предстоящата атака. Те знаят, че рано или късно ще поискаме да си върнем Корал, но предполагат, че това ще стане най-рано след четири до шест дни — времето, необходимо да откараме нашите най-големи кораби до пунктовете за скок. Известно им е, че Колониалните сили предпочитат да си осигурят преобладаващо числено превъзходство и че това не може да стане веднага.

— В такъв случай кога ще ги нападнем? — попита Алън.

— След около единадесет часа — отвърна Кейс.

— Но как е възможно, сър? — попита Рон Дженсън. — Единствените кораби, с които разполагаме в момента, са само тези, които се намират в скоков обсег около системата, и малкото, които ще са на подобна дистанция до няколко часа. А те не са толкова много.

— Шейсет и два, като броим и „Модесто“ — потвърди Кейс и разпрати чрез МозКом пълния списък на корабите. Отбелязах мислено присъствието в списъка на „Хамптън Роудс“ — последния кораб, от който ми бяха писали Хари и Джеси. — Още шест кораба набират скорост, за да навлязат в скоков обсег, но не можем да разчитаме, че ще стигнат навреме за атаката.

— Божичко, Кейс! — Ед Макгуайър завъртя глава. — Това означава съотношение от пет към едно при корабите и две към едно при наземните сили, стига изобщо да успеем да се приземим. Нали

нашата военна доктрина изисква да атакуваме при явно числено надмощие.

— Докато успеем да съберем достатъчно големи кораби, отбраната им ще бъде завършена — отвърна Кейс. — По-добре да пратим по-малобройна сила, преди да са готови, и да нанесем колкото се може повече поражения. До четири дни ще пристигне основният отряд — двеста кораба, които са в процес на подготовка. Ако се справим както трябва, няма да срещнат големи затруднения с останките от ррейската инвазия.

— Само дето нас няма да ни има, за да се порадваме на това — изсумтя Ед.

Кейс се усмихна напрегнато.

— Какъв песимизъм. Вижте, зная, че не прилича на екскурзионна разходка до Луната. Но това не значи, че се хвърляме с главите напред. Отиваме там със съвсем конкретни цели. Те включват атаката на транспортни кораби, за да им попречим да прекарват нови и нови наземни сили. Сухопътен десант за прекратяване рудодобивните операции, още повече че близостта ни до наземните сили ще попречи на космическия им флот да ни атакува, за да не удари и своите. И на последно място — атака на търговски и промишлени съдове. Основното изискване е да създадем плацдарм както на орбита, така и долу, така че да ги запердашим от двете страни, когато дойдат големите батковци.

— Ще ми се пак да се върнем на въпроса с наземните сили — обади се Алън. — Според плана, след като ни оставят долу, нашите кораби ще се опитат да примамят вражеските настрани. Това означава ли, каквото си мисля?

Кейс кимна.

— Ще бъдем отрязани поне за три-четири дни.

— Мамка му — изруга Дженсън.

— Това е война, пъзльовци такива — тросна се Кейс. — Простете, ако с нещо съм нарушил представата ви за уютно прекарване.

— Но какво ще стане, ако планът се провали и нашите кораби бъдат унищожени? — попитах.

— Ако стане това, Пери, смятай, че ни е спукана работата — отвърна Кейс. — Но да не се занимаваме с подобни предположения.

Ние сме професионалисти и ни чака работата, за която сме обучавани. Планът крие рискове, но не са неразумни, и ако успее, ще си върнем планетата и ще нанесем сериозни щети на рреите. Защо не опитаме да си представим, че всичко ще се получи както трябва? Идеята е малко налудничава, но какво пречи да бъде успешна? Ако я подкрепим, толкова по-големи ще бъдат шансовете ни. Съгласни?

Отново неспокойни погледи.

Не бяхме съвсем убедени, но почти нищо не можеше да се направи. Щяхме да отидем там независимо дали ни харесва, или не.

— Кои са шестте кораба, дето все още могат да успеят навреме за купона? — попита Дженсън.

На Кейс бе нужна само секунда, за да се сдобие с исканата информация.

— „Литъл Рок“, „Мобайл“, „Уако“, „Мюнси“, „Бърлингтън“ и „Спароухок“.

— „Спароухок“? — повтори Дженсън. — Без майтап?

— Какво толкова му е на „Спароухок“? — попитах. Името не беше необичайно, военнотранспортните съдове често приемаха названията на средноголеми градове.

— Призрачните бригади, Пери — отвърна Дженсън. — Специалните части на КОС. Нашата „тежка артилерия“.

— Не ги бях чувал досега — рекох. Всъщност имаше нещо в миналото, но не можех да си спомня точно какво.

— Колониалните сили ги пазят за особени случаи — обясни Дженсън. — Безмилостни копелдаци. Не играят по нашите правила, но ще е хубаво да са наблизо, когато слезем на планетата. С тях шансовете ни да се измъкнем живи доста нарастват.

— Стига да успеят навреме, но се съмнявам. — Кейс поклати глава. — Това е, момчета и момичета. Шоуто започва. За добро или за лошо.

След десет часа „Модесто“ се появи в околностите на Корал и още в първите няколко секунди след пристигането си бе поразен от шест ракети, изстреляни в упор от близкия ррейски кръстосвач. Единият от основните двигатели на „Модесто“ бе изваден от строя и корабът се запремята като хвърлена обувка. По време на атаката моето

отделение и това на Алън вече бяха прехвърлени на десантната совалка и от инерцията на въртенето неколцина войници се блъснаха в стените, а в товарния отсек снаряжението се разхвърча във всички посоки. За щастие совалките, приковани от мощни електромагнити, останаха по гнездата си.

Активирах Задник да проверя състоянието на кораба. „Модесто“ бе тежко поразен и активното сканиране на други ррейски кораби подсказваше, че предстои да бъде подложен на нови атаки.

— Да се махаме оттук — извиках на Фиона Итън, нашия пилот.

— Нямам разрешение от командния център — отвърна тя.

— До десет секунди ще ни застигне нов ракетен залп — отвърнах. — Ето ти шибаното разрешение.

Фиона изсумтя.

Алън, който също бе включен към корабната информационна система, се намеси.

— Приближават ракети. Двайсет и шест секунди до удара.

— Ще успееш ли да ни измъкнеш? — попитах Фиона.

— Ще видим — отвърна тя и излезе на канал с останалите совалки. — Говори Фиона Итън, пилот на шести транспортен. До всички: задействам аварийно отваряне на хангара след три секунди. Успех.

— Обърна се към мен. — Слагайте коланите! — И натисна един червен бутон.

Вратите на хангара за миг бяха очертани от червени отблясъци, после взривовете ги изхвърлиха в космоса и хангарът се изпълни с грохота на напускащия затвореното пространство въздух. Всичко, което не бе здраво закрепено, изхвърча през отвора — отвъд пороя от предмети се виждаше бързо местещото се звездно небе: „Модесто“ се премяташе. Фиона включи ракетните двигатели, почака точно колкото отворът да се изчисти от отломъци, изключи електромагнитните клапи и изстреля совалката навън. Беше въвела корекция на траекторията заради върteливото движение на „Модесто“, но въпреки това остъргахме тавана на хангара, преди да се озовем навън.

Свързах се с видеокамерата от хангара. Други совалки също го напускаха през взривените врати, даже по две и три наведнъж. Миг по-късно следващата вълна ракети застигна „Модесто“ и го накара рязко да промени посоката си, а взривовете засегнаха намиращите се на

изходите совалки. Една от тях избухна в хангара и изглежда, порази камерите, защото изображението изчезна.

— Прекратете връзката с „Модесто“ — нареди Фиона. — Гадовете могат да ни проследят по нея. Предай на всички. — Тя ме погледна. — Устно.

— Имаме няколко леко ранени отзад — докладва Алън. — Но нищо сериозно. Какъв е планът?

— Ориентирах совалката към Корал и изключих двигателите — отвърна Фиона. — Най-вероятно търсят топлинни сигнали от двигателите и импулси от МозКом съобщения, за да насочат ракетите си. Колкото по-мъртви изглеждаме, толкова по-големи са шансовете да ни подминат и да ни оставят да навлезем в атмосферата.

— На това ли разчитаме? — Алън повдигна вежди.

— Ако имаш по-добра идея, слушам те — тросна се Фиона.

— Тъй като въобще не разбирам какво става, нямам нищо против да следваме твоя план.

— Какво стана, по дяволите? — Фиона кимна назад. — Удариха ни още щом изскочихме от мигнопрехода. Няма никакъв начин да са знаели, че ще се появим точно там.

— Може би просто се озовахме в погрешен момент на погрешно място — подметна Алън.

— Съмнявам се — казах и посочих люка. — Погледни.

Недалеч от нас в пространството бе увиснал гигантски ррейски кръстосвач, палубата му се озаряваше от честите ракетни залпове. Далеч отвъд него друг кораб на Колониалните сили внезапно изникна в пространството. Ракетите, които вече се носеха натам, попаднаха право в него.

— Умът ми не го побира — възкликна Фиона.

— Знаят съвсем точно къде ще се появят корабите ни — каза Алън. — Това е засада.

— Как го правят, по дяволите? — попита Фиона. — Какво става тук, мамка му?

— Алън? — рекох. — Ти си нашият физик.

Алън не сваляше поглед от ударения колониален кораб, който тъкмо се разтърсваше от взривовете на втория залп.

— Нямам представа, Джон. Това е ново за мен.

— Адски е гадно — възмущаваше се Фиона.

— Важното е да не надигаме глава. Колкото сме по-шумни, толкова по-лесно ще ни изтрепят.

— На мен ли го казваш? — намуси се тя.

— Мога ли да включа моя МозКом, стига да не се опитвам да се свържа с „Модесто“? — попитах.

— Сигурно — рече Фиона. — Важното е предаването да е в пределите на совалката.

Събудих Задник и поисках географска карта на Корал.

— Струва ми се — рекох, — че поне за днес ще отменим атаката на сондажните съоръжения. Малко сме за тази работа, а пък и не се знае колко от нас ще оцелеят до повърхността. Не всички пилоти бяха толкова съобразителни като нашата Фиона.

Тя кимна и забелязах, че раменете й леко се отпуснаха. Похвалата има чудодеен ефект, особено в кризисен момент.

— И тъй, ето го новия план. — Прехвърлих картата на Фиона и Алън. — Ррейските сили са съсредоточени на кораловите рифове и в колониалните градове по крайбрежието. А ние ще се спуснем *тук* — посочих точно в средата на най-големия континент, — ще се скрием в тази планинска верига и ще чакаме втората вълна.

— *Ако* тя пристигне — уточни Алън. — Поне една от разузнавателните мигносонди ще успее да се върне на Феникс. Така ще знаят, че ррейте са известени за идването ни. И тогава може да не пристигнат толкова бързо.

— Ще дойдат, не се тревожи — успокоих го. — Може да не стане, когато ни се иска на нас. Важното е да сме готови за това. Добрата новина е, че Корал е обитаема планета. Можем да се храним от това, което ражда земята.

— Не горя от желание да основавам колония — рече Алън.

— Няма да е за дълго — обещах му. — И е по-добре, отколкото другата възможност.

— И ти си прав — въздъхна Алън.

Обърнах се към Фиона.

— Какво ти е нужно, за да ни закараш дотам здрави и читави?

— Молитва — рече тя. — В момента сме само един от множеството отломъци, които се носят из космоса. Но ударим ли атмосферата, ще привлечем вниманието на ррейте.

— Колко дълго можем да останем тук?

— Не чак толкова, колкото ти се иска. Запасите ни от храна, вода и въздух са ограничени — въпреки усъвършенстваните ни тела.

— Колко време след като навлезем в атмосферата ще трябва да запалиш двигателите?

— Почти веднага. Ако започнем да се премятаме, може въобще да не успея да възстановя контрола. Случи ли се това, обречени сме.

— Прави, каквото ти е по силите — казах и тя кимна. — И тъй, Алън. Време е да съобщим на останалите за промяната в плана.

— Започва се — извика Фиона и включи двигателите. Ускорението ме притисна в облегалката. Вече не падахме свободно към повърхността, а се носехме към нея.

— Сега ще ни раздруса — предупреди Фиона и миг след това корпусът започна да се тресе.

Един от приборите издаде тревожен сигнал.

— Активно сканиране — досетих се. — Засякоха ни.

— Виждам — отвърна Фиона и се опита да промени курса. — До няколко секунди навлизаме в облаци. Може да ни помогнат.

— Че облаците помагат ли?

— Не — отвърна тя и се насочи право към тях.

Излязохме няколко километра по на изток и отново ни засякоха.

— Все още ни държат под око — рекох. — Противников летателен апарат на 350 километра, в посока към нас.

— Ще се постарая да съм колкото се може по-близо до повърхността, когато ни застигнат — обеща тя. — Не можем да им избягаме, нито да влезем в бой. Единствената ни надежда е да напуснем совалката, преди да ни доближат, и да се скрием сред дърветата.

— Не ми звучи окуражително — обадих се.

— Не ми е до окуражаване — отвърна Фиона. — Дръжте се.

Совалката се спусна рязко надолу.

Скоро рреите вече бяха съвсем близо.

— Изстреляха ракети — извиках и Фиона отново направи рязка маневра. Земята вече се виждаше. Една ракета профуча над нас, втората се удари във върха на близкия хълм.

— Чудесно — рекох, но едва не си прехапах езика, когато трета ракета се взриви съвсем близко до нас и совалката изгуби управление.

Нов взрив и шрапнелите разкъсаха една от стените. Чух свистене на вятър и уплашени викове.

— Кацаме — докладва Фиона, докато се бореше да изправи совалката. Носехме се със страховита скорост към неголямо езеро. — Изглежда, ще се ударим в повърхността и ще се разбием — обяви със спокоен глас тя. — Съжалявам.

— Поне направи, каквото можа — отвърнах и миг след това носът на совалката се вряза в гладката повърхност.

Трясък, скърцане на разкъсан метал, докато совалката потъваше бързо, от удара носът се откъсна от корпуса. Зърнах Алън и цялото отделение да прелитат край мен — беше като застинала фотография, всичките зяпнали от ужас и ококорени. След миг се изгубиха от погледа ми. Нещо ме блъсна в лицето, опитах се да изкрещя, но гърлото ми закъркори. От раната под налягане бликна УмнаКръв. Погледнах през рамо и мярнах за миг Фиона.

В този миг седалката ми се отдели от пода и полетях към една щръкнала над водата скала, плъзгах се по повърхността, сякаш бях на шейна. Завъртях се няколко пъти, блъснах с крак скалната издатина и в същия миг почувствах рязка болка в бедрената ми кост — бе се строшила като прекършен бамбук. Кракът ми подскочи нагоре към мястото, където трябваше да е челюстта, и вероятно станах първият човек в историята, който се изрита в собственото си гърло. Подскочих върху твърда почва и паднах сред натрошени клони, вероятно от пасажерското отделение, което бе пристигнало тук преди мен. Един от клоните се завъртя, стовари се върху гърдите ми и ми счупи поне три ребра. След като се бях изритал в гърлото, това ми се стори фасулска работа.

Огледах се (нямах друг избор) и зърнах Алън. Висеше почти над мен, набучен на един клон, който преминаваше през мястото, където би трябвало да е черният му дроб. Очите му помръднаха и се спряха върху мен. В следващата секунда моят МозКом се активира.

„Изглеждаш ужасно“ — прати съобщение той.

Не можех да отговоря. Само да се блещя.

„Ще ми се да можех да видя звездите, преди да напусна този свят…“ — продължи той. Писа ми още. И още. А после престана да пише.

Чуруликане. Нечии груби лапи ме уловиха за раменете. Задник регистрира звуците и започна да превежда.

„Този е още жив“.

„Остави го. Скоро ще умре. Зелените не стават за ядене. Още не са узрели…“

Сумтене, което Задник преведе като *[смях]*.

— Майчице мила, погледнете! — извика някой. — Този кучи син е още жив.

Друг глас. Познат:

— Я да видя.

— Исусе Христе, шефе. — Отново първият глас. — Погледни го. Най-добре да му теглим куршума. Ще е проява на милосърдие.

— Наредиха ни да съберем оцелелите — рече познатият глас. — Ако питаш мен, този ще прескочи трапа. Май е единственият оцелял.

— Ако на това му викаш оцеляване.

— Приключи ли?

— Да, госпожо.

— Хубаво. А сега махни проклетия клон. Рреите ще цъфнат тук всеки момент.

Да отворя очи бе като да повдигна железни щори. Това, което ми помогна да се справя, бе убийствената болка, докато отместваха клона от гърдите ми.

Изхриптях и се опитах да извикам, но беше трудно без долна челюст.

— Божичко! — извика отново първият глас и видях млад рус мъж, който тикаше настрани тежкия клон. — Свести се!

Нечия топла ръка се плъзна по лицето ми.

— Ей — рече познатият глас. — Успокой се. Всичко ще е наред. Вече си в безопасност. Скоро ще те откараме. Спокойно, всичко ще е наред.

Лицето й изплува пред мен. Познавах това лице. Бях женен за него.

Кати бе дошла да ме прибере.

Заплаках. Вече знаех, че съм умрял. Нямах нищо против.

Отново започнах да губя съзнание.
— Срещала ли си някога този нещастник? — попита русият.
— Глупости — чух гласа на Кати. — Разбира се, че не.
Изчезнах.
Бях в друга вселена.

ТРЕТА ЧАСТ

13.

— Охо, събудихме се значи — каза някой в мига, когато отворих очи. — Само не се опитвай да говориш. Потопен си в разтвор и в гърлото ти е пъхната дихателна тръба. Освен това нямаш долна челюст.

Огледах се. Плувах в гъста топла полупрозрачна фосфоресцираща течност, а предметите зад стените на съда, в който се намирах, бяха размътени. Както ми бяха обяснили, от горния край на ваната се подаваше гофрирана тръба, която надолу се спускаше в гърлото ми. Не можах да я проследя докрай, защото погледът ми опря в някаква машинка, която закриваше долната част на лицето ми. Опитах се да я докосна, но не можех да размърдам ръка. Това вече ме обезпокои.

— Не се притеснявай — продължи гласът. — За момента изключихме двигателния ти център. Ще го включим веднага щом те извадим от ваната. До няколко дни. Между другото, все още имаш достъп до своя МозКом. Ако искаш да разговаряме, използвай го. Така ме чуваш сега.

„Къде съм, мамка му… — пратих съобщение. — И какво се е случило с мен?“

— Намираш се в медицински център „Бренеман“ над Феникс — отвърна гласът. — Най-добрата болница във вселената. В момента си в интензивното. Аз съм доктор Фиорина и се грижа за теб, откакто те докараха. Що се отнася до втория въпрос, нека да видим. Първо, в момента си в доста добро състояние. Така че не бива да се безпокоиш. След като вече го знаеш, ще продължа: изгубил си долната челюст, езика, по-голямата част от дясната буза и едното ухо. Десният ти крак е с разцепена бедрена кост, левият има множествени фрактури, липсват три пръста, а петата… смятаме, че е изядена. Добрата новина е, че гръбначният ти стълб е бил прекъснат под гръдната клетка, така че най-вероятно не си почувствал нищо. Като стана дума за гърдите, шест счупени ребра, едно от които е пробило жлъчния мехур и е довело до тежки вътрешни кръвоизливи. Да не говорим за септичните

усложнения от инфектираните и отворени в продължение на няколко дни рани.

„Мислех, че съм умрял — рекох. — Или поне че умирам…“

— Тъй като вече няма опасност това да те сполети, ще ти призная, че по всички канони на медицината наистина трябваше да си мъртъв — продължи доктор Фиорина. — По-точно, ако не беше с модифицирано тяло. Благодари на УмнаКръв, че те запази жив, съсирила се е, преди да изгубиш всичката си кръв, и е задържала инфекцията. Бил си на косъм. Намерили са те малко преди си отидеш завинаги. Отнесли те на „Спароухок“ и те поставили в стазисна камера, за да те докарат тук. На кораба няма как да ти помогнат — нямат нужните специалисти.

„Видях жена ми — написах. — Тя беше една от онези, които ме спасиха…“

— Жена ти в армията ли е?

„Мъртва е от години“.

— Ох — рече доктор Фиорина. — Какво пък, като се има предвид състоянието ти, халюцинациите съвсем не са нетипични. Светлина в тунела, мъртви близки и прочее. Чуй ме, капрал, тялото ти се нуждае от сериозен ремонт и ще е по-лесно, ако през това време спиш. И без това няма какво друго да правиш, освен да плуваш във ваната. Така че смятам да те приспя за известно време. Когато се събудиш, ще си на крака и челюстта ти ще е възстановена достатъчно, за да можеш да разговаряш нормално. Съгласен?

„Какво се случи с моето отделение? Помня, че имаше катастрофа…“

— Хайде заспивай — подкани ме доктор Фиорина. — Ще поговорим, когато излезеш от ваната.

Мислех да отговоря ядосано, но изведнъж ме заля вълна на непреодолима умора. Потънах в дълбок сън още преди да разбера какво ме е сполетяло.

— Ей, вижте кой се е върнал — провикна се някой. — Човекът, дето е твърде тъп, за да умре.

Този път не плувах във физиологичен разтвор. Извъртях очи в посоката, от която идваше гласът.

— Хари — рекох, доколкото бе възможно с имобилизирана челюст.

— Същият — отвърна той и леко се поклони.

— Прощавай, че не мога да стана. Малко съм бинтован.

— Бил „малко“ бинтован! — възкликна Хари. — Джон, от теб липсваше повече, отколкото бе останало. Видях те с очите си, когато те докараха от Корал. А когато съобщиха, че си още жив, щях да пукна от изненада.

— Много смешно — казах.

— Извинявай — рече Хари. — Не исках да ти се подигравам. Но беше невъзможно да те позная. Торба с чаркове. Не ме разбирай погрешно, но се молех да умреш. Не можех да си представя, че ще те закърпят.

— Радвам се, че съм те разочаровал.

— И аз — подметна той.

В стаята влезе още някой.

— Джеси — прошепнах.

Джеси се приближи до леглото и ме погали по бузата.

— Добре дошъл в страната на живите, Джон — рече тя и отстъпи. — Ето, че пак сме заедно. Тримата мускетари.

— По-скоро двама и половина.

— Не бъди такъв песимист — укори ме Джеси. — Доктор Фиорина обеща да се възстановиш напълно. Челюстта ти ще е пораснала до утре, а кракът само след няколко дни. За нула време ще започнеш да куцукаш наоколо.

Пресегнах се и опипах десния си крак. Беше си на мястото, или поне така изглеждаше. Дръпнах завивките и се надигнах. На нивото на коляното имаше пресен шев. Надолу продължаваше протеза.

Знаех какво става. Беше се случило и с един от войниците в моето отделение. Лекарите поставят богат на градивни вещества изкуствен крайник в мястото на ампутацията и после инжектират в преходната зона наноботи. Като използват ДНК като схема, наноботите превръщат градивните вещества и суровите материали на фалшивия крайник в плът и кости, свързват мускулите, нервите и кръвоносните съдове. Пръстенът от наноботи се придвижва бавно надолу по фалшивия крайник, докато не го покрие напълно с тъкани, а когато

привършат работа, наноботите се прехвърлят в червата, откъдето ги изхвърляте.

Отлично решение — никакви операции, не чакате да израстат клонирани части, не търпите прикачени към тялото ви механични конструкции. При това са необходими само няколко седмици, в зависимост от размера на ампутацията, за да си възвърнете крайника. В момента точно по този начин се възстановяваха челюстта ми, пръстите на крака и петата.

— От колко време съм тук? — попитах.

— В тази стая си само от един ден — обясни Джеси. — Преди това прекара цяла седмица във ваната.

— Изгубихме четири дни, докато се доберем дотук. През това време са те държали в стаза — знаеше ли за това? — попита Хари. Аз кимнах. — Прекарал си няколко дена на Корал. Така че от началото трябва да са изминали две седмици.

Погледнах ги.

— Радвам се че сте тук. Не ме разбирайте погрешно, но защо дойдохте? Защо не сте на „Хамптън Роудс“?

— Джон, „Хамптън Роудс“ беше унищожен — отвърна Джеси. — Удариха ни точно когато излизахме от скок. Бяхме на борда на совалката, която получи повреда в двигателите. Изкарахме ден и половина в космоса, преди да ни открие „Спароухок“. За малко да се задушим там.

Спомних си ррейския кръстосвач, който бе издебнал един наш кораб при излизане от мигнопреход. Зачудих се дали не е бил тъкмо „Хамптън Роудс“.

— Какво стана с „Модесто“? Знаете ли?

Джеси и Хари се спогледаха.

— „Модесто“ също пострада — рече накрая Хари. — Джон, те разрушиха всички кораби. Беше истинска кланица.

— Не е възможно да са разрушили всички. Нали казахте, че са ви прибрали на борда на „Спароухок“? Те намериха и мен.

— „Спароухок“ пристигна по-късно, след първата вълна — обясни Хари. — Освен това е скочил доста далече от планетата. Каквото и да използваха рреите за проследяване на кораби, не се получи със „Спароухок“. Макар че по-късно, когато излезли на орбита, ги засекли. За малко да им видят сметката и на тях.

— Колко са оцелелите?

— От „Модесто“ си само ти — рече Джеси.

— Видях и други совалки да се измъкват.

— Били са свалени всичките — рече Джеси. — Рреите стреляха по всичко, по-голямо от кутия за хляб. Нашата совалка оцеля само защото двигателят беше ударен. Вероятно са сметнали, че не си заслужава да хабят ракета.

— Общо колко са оцелелите? Не може да съм само аз и вашата совалка.

Джеси и Хари не отговориха.

— Невъзможно, мамка му! — ядосах се аз.

— Това беше засада, Джон — заговори Хари. — Всеки кораб бе посрещан с огън веднага след появяването си в системата. Не знаем как са го постигнали, но е факт, също както и изтребването на излетелите совалки. На „Спароухок“ си даваха ясна сметка какво рискуват, докато те издирваха, но смятаха, че си заслужава. — Ти си *единственият* оцелял. Само вашата совалка е успяла да се добере до повърхността. Намерили я благодарение на радиомаяка. Пилотът ви го включил малко преди катастрофата.

Спомних си за Фиона. И Алън.

— Какъв е общият брой на жертвите?

— Шейсет и два крайцера с по един батальон на борда и екипажите — отвърна Джеси. — Деветдесет и пет хиляди души. Приблизително.

— Ужас!

— Духнаха ни под опашката, няма какво да се лъжем. — Хари поклати глава. — Затова стърчим тук. Няма къде да идем.

— Като изключим, че непрестанно ни викат на разпити — оплака се Джеси. — Като че ли може да знаем нещо. Бяхме на борда на совалката, когато удариха кораба.

— Нямат търпение да се възстановиш, за да започнат и теб, Джон — предупреди ме Хари. — Очаквай гости всеки момент.

— Що за стока са?

— Хора без капчица чувство за хумор.

— Извинявайте, че не сме в настроение за шеги, капрал Пери — рече ми подполковник Нюман. — Когато изгубиш шейсет кораба и близо сто хиляди войници, щеш не щеш, ставаш сериозен.

Нюман се бе появил с въпроса как се чувствам, а аз отвърнах „натрошен“. Мислех, че това може да го умилостиви, но се оказа, че греша.

— Съжалявам — рекох. — Всъщност това не беше шега. Може би знаете, че изгубих доста голяма част от тялото си на Корал.

— Как всъщност се озовахте на Корал? — попита ме майор Джавна, вторият представител на комисията по разследването.

— Струва ми се, че бях на борда на совалка. Макар че тази част ми се губи.

Джавна погледна Нюман, сякаш му казваше: „Пак шегички“.

— Капрал, в доклада си съобщавате, че сте наредили на пилота на вашата совалка да взриви вратите на хангара.

— Това е вярно — потвърдих. Бях написал доклад вечерта след като ме посетиха Джеси и Хари.

— С чие разрешение дадохте тази заповед?

— С ничие. „Модесто“ бе подложен на ракетен обстрел. Сметнах, че няма нищо лошо в това да проявя лична инициатива.

— Имате ли представа за броя на совалките, изстреляни в околностите на Корал по време на операцията?

— Не. Но сигурно не са били много.

— По-малко от сто, включително седемте от „Модесто“ — рече Нюман.

— А знаете ли колко от тях са достигнали повърхността на планетата? — попита Джавна.

— Доколкото ми е известно, само моята.

— Точно така — каза Джавна.

— Е, и какво?

— Какво ли? — Нюман ме изгледа. — Изглежда, сте извадили страхотен късмет, когато сте наредили да взривят вратите на хангара в последния възможен момент, за да се доберете до планетата.

Втренчих поглед в него.

— Подозирате ли ме в нещо, сър?

— Не може да отречете, че е налице странна последователност от съвпадения — подхвърли Джавна.

— Мога, и още как — ядосах се. — Дадох заповедта *след като* „Модесто“ бе ударен. Моят пилот се оказа достатъчно подготвен и съобразителен да ни свали на планетата въпреки непрестанния огън. Доколкото ми е известно, при катастрофата тялото ми се е разпиляло на площ колкото Роуд Айланд. Ако съм извадил късмет, той е, че ме откриха, преди да пукна. Всичко останало е опит и умение, на пилота и мои. Прощавайте, ако съм бил толкова добре подготвен, *сър*.

Джавна и Нюман се спогледаха отново.

— Ние само събираме информация — рече успокояващо Нюман.

— Да бе! — кипнах съвсем. — Ако наистина смятах да предам Колониалните сили и да си спася кожата, едва ли щях да го направя по толкова самоубийствен начин.

— Добре, продължаваме нататък — каза Нюман.

— Карайте — подканих ги.

— Казахте, че сте видели вражески кораб да стреля по наш крайцер в мига, когато се е появил в пространството около Корал.

— Точно така.

— Интересно как сте успели да го забележите? — рече Джавна.

Въздъхнах и попитах:

— През цялото време ли ще се държите така? Ще е много по-лесно, ако престанете да ме подтиквате да си призная, че съм шпионин.

— Говорехме за ракетната атака, капрал — намеси се Нюман. — Помните ли кога бяха изстреляни ракетите — преди или след появата на нашия кораб?

— Струва ми се, че беше преди това — отвърнах. — Мисля, че те знаеха къде и кога ще се появим.

— Как според вас може да стане това? — попита Джавна.

— Нямам представа. До деня преди атаката не знаех дори как действат мигнодвигателите. От малкото, което научих, не виждам как е възможно да се предвиди мястото, където ще се появи корабът.

— Какво значи „от малкото, което научих“? — попита Нюман.

— Алън, другият отдельонен командир — не исках да кажа, че ми е бил приятел, за да не будя отново подозренията им, — обясняваше, че мигнодвигателят действа, като премества кораба в друга вселена, досущ като първата, и че както изчезването му в едната, така и появата в другата са изключително малко вероятни. Ако

наистина е така, не виждам как е възможно да се разбере къде и кога ще се появи корабът.

— И какво според вас се е случило там? — попита Джавна.

— Какво искате да кажете?

— Нали твърдите, че няма никакъв начин да се разбере къде ще се появи един кораб. Единственото обяснение е, че някой е предупредил рреите.

— Пак ли се връщаме на това? Вижте, дори да има предател, как го е направил? И да прати съобщение на рреите, няма никакъв начин те да знаят точното място, на което ще се появи всеки от нашите кораби — а вече ви казах, че рреите ни очакваха. Удариха ни секунда след като се появихме в пространството около Корал.

— В такъв случай ще ви попитам отново — упорстваше Джавна. — Какво според вас се е случило там?

Свих рамене.

— Може би скоковете не са точно това, което си мислим, че са.

— Не се впечатлявай особено от разпитите — успокои ме Хари и ми подаде чаша плодов сок. — На нас също ни изиграха театъра с „подозрително е, че точно вие сте оцелели“.

— И ти как реагира?

— По дяволите — изруга Хари. — Казах им, че съм напълно съгласен с тях. Това е ужасно подозрително. Нищо чудно, че отговорът хич не им се понрави. Всъщност не мога да ги виня за това. Подложени са на огромен натиск. Ако не разберат скоро какво се е случило, всички здравата ще го загазим.

— Като стана дума, ще взема да те попитам и теб — рекох. — Какво мислиш се е случило там?

— Не зная — отвърна Хари. — Може би имаме погрешна представа за същността на мигноскока. — И отпи от чашата си.

— Странно, но и аз съм на същото мнение.

— Говоря сериозно — разсърди се Хари. — Може да нямам научната подготовка на Алън, мир на праха му, но вероятно целият теоретичен модел, на който се базира мигнопреходът, е напълно погрешен. Очевидно рреите познават способ за предсказване, при това

с невероятна точност, на мястото и времето, където ще се появи кораб след скок. Но как, за Бога?

— Едва ли ние с теб ще открием начина.

— Абсолютно си прав. Въпреки това те го правят. Което доказва недвусмислено, че теорията ни е погрешна. А когато една теория вземе да куца, най-добре я изхвърли през прозореца. И тогава ще се върнем на първоначалния въпрос — какво всъщност става?

— Някакви идеи по въпроса?

— Имам една-две, макар да не са по моята специалност. Не ми достигат математични познания.

Разсмях се.

— Знаеш ли, съвсем скоро Алън ми каза нещо подобно.

Хари също се засмя и вдигна чашата.

— За Алън.

— За Алън — отвърнах. — И за всички наши приятели.

— Амин — каза Хари и отпихме.

— Хари, ти спомена, че си присъствал, когато са ме качили на борда на „Спароухок“.

— Да. Изглеждаше ужасно. Без да се обиждаш.

— Няма за какво. Спомняш ли си нещо за отряда, който ме е намерил?

— Не много. През по-голямата част от полета ни държаха в изолация. Видях те в лазарета, когато те вкарваха. Ние бяхме там за преглед.

— Имаше ли жена в спасителния отряд?

— Да — отвърна Хари. — Висока, с руса коса. Повече не помня. Честно казано, вниманието ми бе погълнато от теб. Ти ми беше познат, а те — не. Защо?

— Хари, един от хората, които ме спасиха, беше жена ми. Кълна се.

— Мислех, че жена ти е мъртва.

— Жена ми *е* мъртва, Хари. Но това наистина бе тя. Не онази Кати, която помня от времето, когато бяхме женени. Беше войник от Колониалните сили, зелена кожа и прочее.

Хари ме погледна със съмнение.

— Джон, сигурно си халюцинирал.

— Така е, но ако съм халюцинирал, защо съм видял Кати като войник от КОС? Защо не ми се е явила такава, каквато беше?

— Не зная — призна Хари. — Халюцинациите са странна работа. Не следват определени правила. Вярно е, че няма никаква логична причина да я виждаш в подобен облик.

— Хари, може да си помислиш, че ми е изхвръкнала чивията, но *аз видях жена си* — настоях. — Може да съм бил накълцан, но умът ми работеше отлично. Зная какво видях.

Хари помълча няколко секунди после каза:

— Вече ти казах, че изкарахме няколко дни на „Спароухок“. Натикаха ни в едно спално помещение и не ни пускаха да излизаме. Дори нямахме достъп до развлекателните системи на кораба. Водеха ни само на разпит. Доста си побъбрихме за екипажа на кораба и за войниците от Специалните части. Чуй какво научих: никой от нас не познава човек, който да е постъпил в Специалните части. На пръв поглед новината не е кой знае каква. Повечето от нас са в армията само от няколко години. Но все пак ми се стори интересно.

— Може би трябва да си служил по-дълго?

— Може и да е така — съгласи се Хари. — Но не е изключено да е нещо друго. Неслучайно ги наричат Призрачните бригади. — Той отново отпи от сока и приседна до мен на леглото. — Ще взема малко да се разровя по темата. Ако внезапно изчезна, искам да отмъстиш за мен.

— Ще направя каквото мога. Според обстоятелствата — обещах усмихнато.

— Разчитам на теб. — Хари също се захили. — И виж дали ти също няма да откриеш нещо. Чакат те още няколко разпита. Гледай да измъкнеш нещо от тях.

— „Спароухок“ ли? — попита майор Джавна на следващия разпит.

— Да. Искам да пратя съобщение — отвърнах. — Да им благодаря, че ми спасиха живота.

— Не е необходимо — заяви подполковник Нюман.

— Зная, но им го дължа. Това е най-малкото, което мога да направя за хора, попречили на местните хищници да ме изядат. Нещо

повече — ще ми се да се свържа точно с хората, които са ме намерили. Как да ги открия?

— Не можете — отряза Джавна.

— Защо да не мога? — поинтересувах се невинно.

— „Спароухок“ е кораб на Специалните части — обясни Нюман. — Те поддържат пълна изолация. Комуникациите между Специалните части и останалите кораби са строго ограничени.

— Не мисля, че е справедливо — казах. — На служба съм повече от година и никога досега не съм имал проблем да пратя поща на мои приятели от други кораби. Ще се съгласите, че дори войниците от Специалните части биха искали да поддържат връзка със своите приятели.

Нюман и Джавна се спогледаха.

— Отклонихме се от темата — заяви Нюман.

— Всичко, което искам, е да пратя едно кратко писмо.

— Ще видим какво може да се направи — отвърна Джавна с тон, който всъщност казваше: „Нищо няма да направим“.

Въздъхнах и после взех да им разказвам, вероятно за двайсети път, защо съм дал разрешение да бъдат взривени хангарните врати на „Модесто“.

— Как ти е челюстта? — попита доктор Фиорина.

— Почти заздравяла и готова да сдъвче нещо — докладвах бодро. — Не искам да кажа, че не ми харесваше да пия бульон със сламка, но с течение на времето започва да омръзва.

— Съчувствам ти — рече Фиорина. — А сега да погледнем крака. — Дръпнах завивките и сведох поглед надолу. Пръстенът бе слязъл до средата на прасеца. — Великолепно — каза Фиорина. — Искам да започнеш да стъпваш на него. Недовършената част ще издържи теглото ти, а кракът се нуждае от упражнения. Ще ти осигуря патерица за следващите няколко дни. Виждам, че си имал приятелско посещение. Защо не ги помолиш да те изведат на обяд?

— О, не е необходимо да ме молите за това — отвърнах, докато помръдвах за проба с крака. — Почти като нов е.

— Дори по-добре — заяви Фиорина. — В последно време бяха въведени някои подобрения за телата на войниците от Колониалните

сили. Взехме ги предвид при възстановяването на крака, но скоро цялото ти тяло ще почувства ползата от тях.

— Понякога се чудя защо вашите колеги от КОС не свършат наведнъж цялата работа. — Въздъхнах. — Като заменят тялото с нещо, което да е напълно приспособено за война.

Фиорина направи справка с бележника си.

— Имаш зелена кожа, котешки очи и компютър в черепа. Какво още ти трябва, за да *не се* чувстваш човек?

— Добър въпрос.

— Именно. Ще ти пратя патерицата по санитар. — Тя чукна върху екранчето и потвърди разпореждането.

— Ей, докторе. Лекувахте ли някой друг от „Спароухок“?

— Не. Стигаха ми заниманията с теб.

— Е, поне някой от екипажа?

Фиорина се подсмихна.

— Как ли пък не. Те са Специални части.

— Е, и?

— Да речем, че имат специални нужди — отвърна Фиорина и в този миг се появи санитарят с патерицата.

— Знаеш ли в какво се състои официалната информация за Призрачните бригади? — попита ме Хари.

— Предполагам, че е доста оскъдна.

— Оскъдна е силно казано. Няма почти нищо.

С Хари и Джеси се разхождахме из станцията Феникс. За първата си разходка бях избрал възможно най-далечната точка от „Бренеман“. Бяхме в една закусвалня — нищо особено по отношение на гледката, тъй като се виждаше само една малка корабостроителница, но пък приготвяха чудесни хамбургери. Разправяха, че главният готвач някога имал верига за бързо хранене. Беше доста пълно за едно на пръв поглед непретенциозно заведение. Но откакто заговорихме за Призрачните бригади, сандвичите ни изстиваха.

— Помолих Джавна и Нюман да ми разрешат да пратя бележка на „Спароухок“ и срещнах каменна стена — оплаках се.

— Не съм изненадан — рече Хари. — „Спароухок“ фигурира в регистрите, но това е почти всичко, което е известно за него. Няма никаква информация за екипажа, размера, въоръженията и местонахождението му. Абсолютно нищо. Същия резултат получих и от централната информационна система на КОС, когато зададох в търсачката темите „Специални части“ и „Призрачни бригади“.

— С други думи, нулев резултат — каза Джеси.

— О, не бързай да се отчайваш — засмя се Хари. — Освен официалните съществуват и неофициални източници.

— И какво успя да откриеш по неофициален път? — попита Джеси.

— Е, не ми завиждай. Притежавам вроден чар и той прави чудеса.

— О, стига. Дойдохме тук да похапнем. А вие двамата забравихте напълно къде сме.

— Добре де, какво откри? — не сдържах нетърпението си. За всеки случай отхапах от хамбургера. Беше великолепен.

— Първо, нека ви предупредя, че това са само слухове и непотвърдени приказки.

— Което означава, че вероятно са по-точни от официалната информация — посочих.

— Вероятно — съгласи се Хари. — Голямата новина е, че има основателна причина да ги наричат Призрачните бригади. Всъщност названието също е неофициално. Това е прякор. Според слуховете, събрани от различни източници, войниците от Специалните части са мъртъвци.

— Моля? — Чак подскочих. Джеси едва не си изпусна хамбургера.

— Не истински мъртъвци, в конкретния смисъл — продължи Хари. — Те не са зомбита. Но има много хора, които се записват за постъпване в Колониалните сили и умират преди седемдесет и петия си рожден ден. Изглежда, когато това се случи, Колониалните сили не изхвърлят тяхната ДНК. Използват я за изработването на войници от Специалните части.

Нещо в главата ми светна.

— Джеси, помниш ли, когато умря Лион Дейк? Спомняш ли си какво каза онзи фелдшер? „Хвана последния влак за Призрачната

бригада“. Тогава помислих, че е някаква цинична шега.

— Но как могат да го правят? — възмути се Джеси. — Това е неморално!

— Така ли смяташ? — попита Хари. — Когато си дала съгласие за постъпване в Колониалните сили, си разрешила да извършват с теб всякакви процедури, необходими за подобряване на бойната ти готовност, а не можеш да се биеш, когато си мъртъв. Има го в договора. Може да не е морално, но е легално.

— Така е, но има разлика между това да използват *моята* ДНК, за да създадат ново тяло, което *аз* да използвам, или да го направят без участието ми — рече Джеси.

— Подробности, подробности — поклати глава Хари.

— Не ми харесва идеята да експлоатират по такъв начин тялото ми — упорстваше Джеси. — Не смятам, че Колониалните сили имат право на това.

— Само че те дори не спират дотук — продължи Хари. — Знаете, че новите тела, които получихме, са били подложени на обстойни генетични промени. Е, изглежда, телата на войниците от Специалните части са още по-различни. Бойците от Специалните части са опитни зайчета за нововъведения и модификации, преди те да бъдат приложени в общовойсковите поделения. Говори се, че някои от тези модификации са доста радикални — до степен телата им да не изглеждат човешки.

— Лекарката спомена нещо в смисъл, че Специалните части имат особени нужди — казах. — Но дори да съм халюцинирал, войниците, които ме спасиха, изглеждаха съвсем нормално.

— Ние също не видяхме никакви мутанти и чудовища на „Спароухок“ — потвърди Джеси.

— Не забравяй, че не ни позволиха да се разхождаме на воля из кораба — посочи Хари. — Държаха ни затворени и ни пазеха. Освен спалното видяхме само лазарета.

— Но други са виждали Специалните части в бой или просто да се разхождат — рече Джеси.

— Така е — съгласи се Хари. — Виждали са *някои* от тях. Но не *всички*.

— Миличък, параноята ти започва да ми въздейства. — Джеси се пресегна и пъхна едно картофче в устата на Хари.

— Благодаря, радост моя — изфъфли Хари. — Но дори ако загърбим слуховете за свръхмодифицирани войници, има достатъчно улики, които да потвърждават, че Хари наистина може да е видял жена си. Само че това не е Кати, а някоя, която използва тялото й.

— Коя някоя? — попитах.

— Това е въпросът, нали? — отвърна Хари. — Жена ти е мъртва, следователно няма как да поставят личността й в това тяло. Или разполагат с някакви предварително подготвени профили, приети на въоръжение в Специалните части…

— … или са прехвърлили там някой от друго тяло — довърших аз.

Джеси потрепери.

— Извинявай, Джон. Но това е ужасно.

— Джон? — Хари сложи ръка на рамото ми. — Да не ти е зле?

— Какво? А, не, нищо ми няма — отвърнах. — Просто ми се струпаха много неща. Като новината, че жена ми е жива — е, не напълно — и че някой друг се разхожда с тялото й. Струва ми се, че предпочитам да е така, отколкото да съм страдал от халюцинация.

Погледнах ги. И двамата се бяха облещили.

— Ей?

— Говорим за вълка… — промълви Хари.

— Какво?

— Джон… — Джеси посочи. — Тя е на опашката за хамбургери.

Извъртях се и съборих чинията си на пода. Изведнъж се почувствах, сякаш съм скочил в ледена вода.

— Майчице! — възкликнах.

Тя беше. Нямаше и капчица съмнение.

14.

Понечих да се изправя. Хари ме сграбчи за ръката.

— Какво правиш?

— Трябва да говоря с нея.

— Сигурен ли си, че искаш да го направиш?

— Какво значи сигурен ли съм? Разбира се, че съм сигурен.

— Може би е по-добре да позволиш първо на мен или Джеси да се срещнем с нея — отвърна Хари. — Да я попитаме дали иска да разговаря с теб.

— Божичко, Хари! Да не сме в шести клас? Това е жена ми!

— Не, Джон, *не е* — рече Хари. — Това е съвсем друг човек. Дори не знаеш дали ще иска да разговаря с теб.

— А даже и да се съгласи — допълни Джеси, — спомни си, че сте напълно непознати. Не зная какво очакваш от срещата, но едва ли ще го получиш.

— Нищо не очаквам — изсумтях.

— Не искаме да страдаш, Джон — припомни ми Джеси.

— Ще го преживея — успокоих я. — Моля те, Хари. Пусни ме. Абсолютно съм спокоен.

Хари и Джеси се спогледаха. Хари ме пусна.

— Благодаря ти.

— Какво смяташ да й кажеш? — попита той.

— Само ще й благодаря, че ми спаси живота — успокоих го и се надигнах.

Междувременно жената и двамата й спътници бяха получили поръчките си и се отправяха към малка маса в далечния край на заведението. Аз също се насочих натам. Тримата разговаряха, но когато ги доближих, млъкнаха. Тя беше обърната с гръб към мен и вдигна глава, забелязала погледите на другарите си. Заковах на място в мига, когато зърнах лицето й.

Беше различно, разбира се. Освен очевидните промени в кожата и очите това бе една много по-млада Кати — такава, каквато бе изглеждала преди половин век. И дори тогава не бе съвсем същата —

жената пред мен бе по-слаба, стройна и мускулеста, както и следваше да се очаква от войник, подложен на специалните режими и диети в армията. Кати си пускаше косата дълга и я къдреше, докато тази жена бе гладко сресана. Тъкмо видът на косата й ме потресе най-силно. Отдавна бях престанал да обръщам внимание на зелената кожа. Но не помнех някога Кати да е носила косата си по този начин.

— Не обичам да ме зяпат — рече жената с гласа на Кати. — И преди да попиташ, не си моят тип.

„Напротив, *аз* съм твоят тип“ — произнесе механично някаква част от ума ми.

— Простете, не исках да нахалствам — промълвих най-после. — Само се питах дали ме познавате.

Тя ме отгледа от главата до петите.

— Не. И повярвайте, не сме били заедно в началния курс.

— Вие ме спасихте — рекох. — На Корал.

Това я накара да се пооживи.

— Без майтап? Нищо чудно, че не ви познах. Предишния път, когато ви видях, бяхте без чене. Без да се обиждате. И също без да се обиждате, но съм изненадана, че сте прескочили трапа. Не бих се обзаложила, че това е възможно.

— Защото има нещо, заради което да живея — отвърнах.

— Очевидно — бе лаконичният й коментар.

— Казвам се Джон Пери — казах и протегнах ръка. — Боя се, че не зная името ви.

— Джейн Сейгън — отвърна тя и пое ръката ми. Задържах я малко по-дълго, отколкото би трябвало. Когато я пуснах, долових в лицето й изненада.

— Капрал Пери — обади се един от спътниците й, който очевидно междувременно бе събрал още информация за мен чрез своя МозКом, — съжалявам, но бързаме да се нахраним. Трябва да се върнем на кораба до половин час, тъй че, ако не възразявате…

— Не ме ли помните от другаде? — прекъснах го аз, говорех на Джейн.

— Не — отвърна тя и от гласа й повя хлад. — Благодаря, че ни навестихте, но наистина трябва да се нахраня.

— Позволете да ви пратя нещо. Едно изображение. Чрез вашия МозКом.

— Повярвайте, не е необходимо — отвърна Джейн.

— Само една снимка — настоях. — После ще си тръгна. Умолявам ви.

— Е, добре — въздъхна тя. — Но побързайте.

Сред малкото лични вещи, които бях взел, когато напусках Земята, имаше и дигитален албум на семейството ми, приятелите и местата, за които бих искал да си спомням. Бях ги прехвърлил в моя МозКом и по-добре, защото изгубих вещите си с „Модесто“. Избрах една снимка от албума и я изпратих. Наблюдавах я, докато активираше своя МозКом. После отново извърна глава към мен.

— Сега вече познахте ли ме? — попитах.

Тя подскочи с бързина, непостижима дори за войник от Колониалните сили, и ме притисна към близката преграда. Почти съм сигурен, че чух едно от ребрата ми да изпуква. Хари и Джеси скочиха от другия край на заведението и се втурнаха към нас. Двамата спътници на Джеси им пресякоха пътя. Едва си поемах дъх.

— Кой си ти, по дяволите? — изсъска Джеси. — И какво се опитваш да постигнеш?

— Аз съм Джон Пери — изхриптях. — Нищо не се опитвам да постигна.

— Глупости. Откъде имаш тази снимка? — Тя се наведе към мен. — Кой ти я направи?

— Никой не ми я е правил — отвърнах мъчително. — От сватбата ми е. Това е… брачната ми фотография. — За малко да кажа „нашата брачна фотография“, но се усетих навреме. — Жената на снимката е моята съпруга Кати. Умря, преди да постъпи в армията. Взели са нейното ДНК, за да те направят. В теб има част от нея. Част от теб има в тази снимка. Частта, която ми даде това — вдигнах ръка и посочих брачната си халка. Единственото нещо, което ми бе останало от Земята.

Джейн изръмжа, вдигна ме и ме запрати през помещението. Претърколих се през няколко маси, като събарях чинии и чаши, и накрая се строполих на пода. Нещо лепкаво се стичаше от слепоочието ми.

Хари и Джеси зарязаха предпазливия танц със своите опоненти и изтичаха при мен. Джейн също понечи да пристъпи, но двамата й другари я спряха.

— Чуй ме добре, Пери — заяви тя. — Стой далеч от мен. Следващия път, когато те видя, ще съжалиш, че не си умрял. — Обърна се и си тръгна. Един от другарите й я последва, вторият се приближи към нас. Джеси и Хари се надигнаха да го пресрещнат, но той разпери ръце.

— Пери — рече, втренчил поглед в мен. — Какво беше това? Какво толкова й прати?

— Защо не попиташ нея, приятелче? — рекох.

— За теб съм *лейтенант* Тагор, капрал. — Тагор изгледа Джеси и Хари. — Вас двамата ви познавам. Бяхте от „Хамптън Роудс“.

— Тъй вярно, сър — потвърди Хари.

— Чуйте ме и тримата — рече Тагор. — Не зная какво става тук, но искам да сме наясно с едно нещо. Каквото и да е било, ние не сме част от него. Разправяйте каквото си щете, само гледайте да не споменавате думите Специални части, инак лично ще се постарая останалият срок от военната ви кариера да е кратък и мъчителен. Не се шегувам. Ще ви разгоня фамилията. Ясен ли съм?

— Тъй вярно, сър — отвърна Джеси. Хари кимна. Аз изхриптях.

— А сега се погрижете за приятеля си — нареди Тагор. — Изглежда, сякаш са го прекарали през месомелачка. — И си тръгна.

— Божичко, Джон. — Джеси се наведе и попи раната ми с кърпичка. — Какво толкова направи?

— Пратих й сватбената ни снимка — отвърнах.

— Много хитро. — Хари поклати глава и се огледа. — Къде ти е патерицата?

— Падна зад паравана, когато ме хвърли.

Хари отиде да я вземе. Джеси ме разглеждаше.

— Добре ли си?

— Май имам пукнато ребро.

— Не за *това* говоря.

— Зная за какво говориш. И като стана дума, мисля, че *там* също имам поражения.

Джеси улови лицето ми в ръце. Хари се върна с патерицата. После тримата се прибрахме в болницата. Доктор Фиорина бе ужасно недоволна от мен.

Някой ме сръга да се събуждам. Когато видях кой е, понечих да кажа нещо, но тя запуши устата ми с ръка.

— Тихо — рече Джейн. — Нямам право да идвам тук.

Кимнах. Тя отмести ръка.

— Говори шепнешком — предупреди ме.

— Можем да използваме МозКом.

— Не. — Тя поклати глава. — Предпочитам да ти чувам гласа. Само не говори високо.

— Добре — рекох.

— Съжалявам за днес — продължи тя. — Дойде ми някак неочаквано. Не знаех как да реагирам на подобна новина.

— Няма нищо. Не биваше да ти се натрапвам така.

— Боли ли те някъде?

— Строши ми едно ребро.

— Извинявай.

— Вече ми минава.

Тя оглеждаше лицето ми.

— Виж, аз не съм жена ти — рече неочаквано. — Не зная за кого или за какво ме смяташ, но никога не съм била женена за теб. Дори не знаех, че тя е съществувала, докато не ми показа тази снимка.

— Би трябвало да се поинтересуваш откъде си се взела.

— Защо? — попита тя и неволно надигна глас. — Знаем, че сме направени от гените на други хора, но не ни съобщават нищо за тях. Нямаме нищо общо с онези хора. Дори не сме техни клонинги — в моята ДНК има немалко неща, които не идват от Земята. Ние сме опитните зайчета на КОС, ако не си чувал.

— Чух го.

— Така че не съм твоята жена. Дойдох да ти го кажа. Съжалявам, но е така.

— Разбрах го.

— Хубаво. Защото си тръгвам. Прощавай, че те метнах така.

— На колко си години? — попитах.

— Какво? Защо? — учуди се тя.

— Просто питам. Не ми се ще да си тръгваш.

— Не зная каква връзка има възрастта ми с всичко това.

— Кати умря преди девет години. Исках да знам колко време са чакали, преди да се разровичкат из гените й.

— На шест съм — рече тя.

— Дано не се разсърдиш, ако ти кажа, че не изглеждаш като повечето шестгодишни, които съм срещал.

— Защото съм развита за възрастта си — отвърна тя. — Шегувам се де.

— Зная.

— Но не всички го разбират. Повечето вече са свикнали с идеята, че всички наоколо са съвсем млади.

— И как се чувстваш? Имам предвид да си на шест? Да нямаш минало.

Джейн сви рамене.

— Събуждаш се един ден и не знаеш къде си, нито какво става. Но вече имаш тяло и можеш да правиш разни неща. Да говориш. Да се движиш. Да мислиш и да се биеш. На останалото те учат в Специалните части. Там ме кръстиха Джейн Сейгън.

— Хубаво име.

— Избрано е на случаен принцип — обясни тя. — Малките ни имена са от често срещаните, фамилиите — на прочути учени. В моето отделение има Тед Айнщайн и Джули Пастьор. В началото не го знаеш, разбира се. Това за имената. По-късно научаваш по малко за това как си направен, но след като те оставят да развиеш собственото си аз. Никой, когото познаваш, няма спомени. Осъзнаваш, че си различен, едва когато срещнеш първия живороден. А ние не се срещаме с тях често. Не ни позволяват да се смесваме.

— „Живородени“?

— Да, така ви наричаме.

— Щом не се „смесвате“, какво правехте в закусвалнята?

— Исках да опитам хамбургерите. Всъщност не ни е забранено. Самите ние го избягваме.

— Някога не си ли се питала от кого си била направена?

— Случвало се е — отвърна Джейн. — Но не ни е позволено да знаем. Не ни съобщават кои са нашите прогенитори — хората, от които произхождаме. Известно ли ти е, че в създаването на някои *от* нас са участвали повече от един човек? Но те всички са мъртви. Отдавна. Така трябва да бъде, инак нямат право да ги използват. Не знаем кого са познавали, а дори и такива хора да попаднат на служба, вероятността да се срещнем с тях е малка. Пък и вие, живородените,

измирате доста бързо там горе. Нито един от колегите ми не се е срещал досега с познат или роднина на прогенитор. Или съпруг.

— Показа ли снимката на вашия лейтенант?

— Не — рече тя. — Той ме попита какво е станало, а аз отвърнах, че си ми пратил твоя снимка, която ме е ядосала. И че съм я изтрила. Трябваше да го направя, защото тези неща могат да се проследят.

Не съм разкривала пред никого какво сме си говорили. Мога ли да я получа пак? Снимката.

— Разбира се — отвърнах. — Имам още, ако те интересуват. И ако искаш да узнаеш повече за Кати, мога да ти разкажа.

Джейн вдигна очи към мен и в сумрака на стаята заприлича още повече на жена ми. Сърцето ми се свиваше, като я гледах.

— Не знам — промълви тя. — Не знам дори какво искам да знам. Но ще помисля за това. Като начало, можеш да ми пратиш онази снимка. Ако желаеш.

— Пращам я в момента.

— Трябва да тръгвам — рече тя. — Слушай, не съм била тук. И ако ме видиш другаде, не се познаваме.

— Защо?

— Важно е, и толкова.

— Добре.

— Ще ми покажеш ли брачната си халка?

— Разбира се. — Изхлузих я от пръста си и я пуснах в шепата й. Тя я вдигна несръчно и я огледа.

— Тук пише нещо.

— „Любовта ми е вечна — Кати“ — отвърнах. — Накара да го гравират, преди да ми я подари.

— Колко дълго сте били женени?

— Четирийсет и две години.

— Много ли я обичаше? Жена ти. Кати. Когато хората са женени от много време, живеят заедно по навик.

— При някои е така — отвърнах. — Но аз я обичах страшно много. През цялото време, докато бяхме женени. Обичам я и сега.

Джейн се изправи, изгледа ме продължително, върна ми халката и излезе, без да се сбогува.

— Тахиони — заяви Хари, докато сядаше на масата, където с Джеси вече закусвахме.

— Бог да те поживи — отвърна Джеси, без да вдига глава.

— Много смешно — рече Хари и седна. — Тахионите може да са отговорът на въпроса откъде рреите са знаели за пристигането ни.

— Ами това е чудесно — казах. — Остава само да ни обясниш какво представляват тези тахиони и двамата с Джеси ще сме наясно с картинката.

— Частици по-малки от атомите, с имагинерна маса, които се придвижват по-бързо от светлината и могат да пътуват назад във времето. Съществуването им все още е теоретично, тъй като е много трудно да проследиш нещо, което се движи по-бързо от светлината и пътува назад във времето. Но теорията за мигнопрехода не изключва участието на тахиони при всеки скок — в момента, когато нашата материя и енергия се преместват в друга вселена, тахионите от онази вселена пътуват назад във времето към тази, която току-що сме напуснали. Има специфичен тахионен модел, създаван от мигнодвигателя в момента на прехода. Ако можеш да засечеш този модел, ще знаеш къде и кога предстои да се появи мигнокораб.

— Откъде научи всичко това? — попитах.

— За разлика от вас двамата, аз не си прекарвам времето в размотаване наоколо — рече Хари. — Имам приятели на различни интересни места.

— Щом знаем за тахионния модел, или каквото е там, защо не предприемем нещо по въпроса? — попита Джеси. — Доколкото разбирам, в момента сме страшно уязвими и имаме късмет, че още не са ни довършили.

— Спомнете си какво казах в началото — че съществуването на тахионите все още е теоретично. Но това не е съвсем точно. Тахионите не са реални частици, а по-скоро нещо като математични абстракции. Нямат връзка с реалната вселена, в която съществуваме и се придвижваме. Нито една разумна раса, която познаваме, не ги е използвала никога за нищо. Те нямат практическо приложение.

— Или поне така смятаме — рекох.

Хари кимна.

— Ако предположението е вярно, това означава, че рреите разполагат с технология, далеч надхвърляща нашите възможности. И

че сме изостанали в технологичната надпревара.

— И как ще ги настигнем? — попита Джеси.

Хари се усмихна.

— Кой е казал нещо за настигане? Помните ли, при първата ни среща на космоелеватора говорехме за свръхмодерните технологии, използвани в колониите? И тогава аз изказах мнение за това как са се сдобили с тях.

— От други раси — подхвърли Джеси.

— Именно. Чрез търговия или война. Така, ако наистина съществува способ да се проследят тахионите от една вселена в друга, вероятно ние самите бихме могли с течение на времето да създадем подобен уред. Но това ще отнеме време и средства, каквито не можем да си позволим. Много по-практично е да го вземем от рреите.

— Искаш да кажеш, че Колониалните сили се готвят да се върнат на Корал — посочих.

— Разбира се, че се готвят — рече Хари. — Но сега целта не е само да си възвърнем планетата. Това дори няма да е първостепенната задача. Защото главната ни задача ще бъде да сложим ръка на технологията за засичане на тахиони и да открием начин да й противодействаме.

— Последния път, когато се появихме край Корал, ни разпердушиниха — възрази Джеси.

— Джеси, просто нямаме друга възможност — въздъхна Хари. — Трябва да се сдобием с тази технология. Ако тя се разпространи, и други раси ще могат да предвиждат появата ни. Ще знаят къде ще скачаме преди нас самите.

— Което означава нови кръвопролития — заключи Джеси.

— Предполагам, че този път ще използват по-голям контингент от Специалните части — добави Хари.

— Като стана дума за това… — намесих се и разказах на двамата за кратката ми среща с Джейн предната нощ.

— Значи не е имала намерение да те убие — подхвърли насмешливо Хари, след като приключих.

— Сигурно е било много странно да разговаряш с нея. — Джеси втренчи поглед в мен. — Макар да си знаел, че не е истинската ти жена.

— Да не говорим, че е едва шестгодишна — ухили се Хари. — Странна история, човече.

— И това си личи — потвърдих. — Имам предвид, че е на шест. В емоционално отношение тя е съвсем незряла. Изглежда, не знае как да се справя с чувствата си, както например, когато ме запокити през масите само защото не бе в състояние да се овладее.

— Очевидно всичко, на което са я учили, е да воюва и да убива. — Хари поклати глава. — Ние поне имаме опит и спомени, на които да се осланяме. Даже младите бойци в някогашните армии са били с двайсетгодишен опит. А войниците в Специалните части са истински деца. Не зная дали това въобще е морално.

— Джон, не ми се ще да отварям стари рани — почна Джеси, — но виждаше ли в нея твоята Кати?

Замислих се.

— Тя несъмнено прилича на Кати. Струва ми се дори притежава нейното чувство за хумор и темперамента й. Кати бе много импулсивна.

— Защо — често ли те хвърляше през масата? — попита ухилено Хари.

Не можах да сдържа усмивката си.

— Имаше няколко случая, при които щеше да го направи, ако можеше.

— Едно на нула за генетиката — възкликна Хари.

Задник неочаквано се пробуди.

[Капрал Пери] — гласеше съобщението, — [Заповядано е да се явите в 10:00 в щаба в Айзенхауеровия модул на станция Феникс на заседание с генерал Киган. Бъдете точен.]

— А аз си въобразявах, че имам приятели на интересни места — подхвърли Хари. — Криеш нещо от нас, Джон.

— Нямам представа какво е това — оплаках се. — Никога не съм се срещал с генерал Киган.

— Ами да, той е само командващ Втора колониална армия — сви рамене Хари. — Сигурен съм, че е за някоя дреболия.

— Смешник — рекох.

— Джон, вече е девет и петнайсет — припомни ми Джеси. — По-добре да тръгваш. Искаш ли да те придружим?

— Не, довършете си закуската. Предпочитам да се поразходя. Айзенхауеровият модул е само на няколко километра, в другия край на станцията. Ще успея навреме. — Надигнах се, взех една поничка за из път, целунах приятелски Джеси по бузата и се отдалечих.

Всъщност Айзенхауеровият модул е на повече от „няколко“ километра, но кракът ми бе почти заздравял и имах нужда от упражнения. Доктор Фиорина беше права — чувствах, че новият ми крак е по-добър от стария, и имах повече сили. Разбира се, току-що се бях възстановил от толкова тежки травми, че бе цяло чудо, че още съм жив. След подобно преживяване всеки би усетил прилив на енергия.

— Не се обръщай — прошепна Джейн в ухото ми точно зад мен.

Едва не се задавих с поничката.

— Знаеш ли, не ми е приятно да се промъкваш така — рекох, когато се съвзех.

— Извинявай. Не смятах да те обиждам. Но не бива да разговарям с теб. Исках да ти кажа за срещата, на която те викат.

— Ти откъде знаеш за нея?

— Няма значение. По-важното е да се съгласиш с това, което ще поискат от теб. Направи го. Това е единственият начин да си в относителна безопасност, когато се случи това, което предстои да се случи. Доколкото въобще можеш да си в безопасност.

— Какво предстои да се случи?

— Съвсем скоро ще разбереш.

— Ами моите приятели — Хари и Джеси? И те ли са в опасност?

— Всички сме в опасност — отвърна Джейн. — Не мога да направя нищо за тях. Рискувам дори като казвам на теб. Направи го. Важно е. — Усетих леко докосване по ръката и после осъзнах, че съм останал сам.

— Капрал Пери — рече генерал Киган, след като отвърна на поздрава ми. — Свободно.

Отведоха ме в помещение с повече месинг по пагоните, отколкото на борда на шхуна от осемнайсети век. Без никакво съмнение бях най-нисшият чин в стаята, следващият в йерархията, доколкото успях да определя, бе подполковник Нюман, добре

познатият ми военен следовател. Изпитвах напълно оправдана неувереност.

— Синко, струваш ми се уплашен — обърна се към мен генералът. Изглеждаше — както всички в помещението и въобще в редовете на Колониалните сили — на не повече от тридесет.

— Истина е, че съм малко уплашен, сър — признах.

— Какво пък, съвсем разбираемо — рече Киган. — Седни, ако обичаш. — Той посочи едно празно кресло до масата и аз се настаних в него. — Пери, чух доста неща за теб.

— Да, сър — отвърнах, като се стараех да не поглеждам към Нюман.

— Не изглеждаш радостен от това.

— Не обичам да се набивам на очи, сър. Просто си изпълнявам задълженията.

— И така да е, ето че пак направи впечатление — рече Киган. — Близо стотина совалки са изстреляни над Корал, а само твоята достига повърхността, не в малка степен благодарение на съобразителното ти решение да взривят вратите на хангара. — Той посочи с пръст Нюман. — Нашият подполковник ми разказа за това. Дори смята, че трябва да ти дадем медал.

Нямаше да съм по-изненадан, ако генералът бе казал нещо от рода на: „Нюман смята, че трябва да участваш в годишното армейско представление на «Лебедово езеро»“. Киган забеляза изражението ми и се ухили.

— Да, зная какво си мислиш. Нюман е голям гадняр, когато става въпрос за работа, и тъкмо затова го държим на този пост. Е, какво ще кажеш, капрал? Смяташ ли, че заслужаваш медал?

— С цялото ми уважение, сър — не смятам. Разбихме се и аз бях единственият оцелял. Това едва ли е достатъчно, за да бъда отличен. По моето скромно мнение нашият пилот Фиона Итън заслужава много по-голямо отличие.

— Пилот Итън вече бе наградена посмъртно, капрал — поясни генерал Киган. — Малко утешение за нея, като се има предвид, че е мъртва, но това е важно за Колониалните отбранителни сили. И въпреки скромността ви, капрал, вие също ще бъдете награден. И други оцеляха при Битката за Корал, но повече с късмет. А ти, синко, умееш да вземаш инициативата в свои ръце и показваш способности

да командваш в сложна бойна обстановка. Като стрелбата по консу например. Очевидно добре си обучил хората си. Видях, че имаш препоръка от главен сержант Руиз в школата за подготовка. Използвал си умело своя МозКом по време на едно учение. И аз служих при тоя кучи син навремето. Руиз не би похвалил дори майка си, задето го е родила, ако разбираш какво имам предвид.

— Мисля, че разбирам, сър.

— Така си и помислих. Чака те Бронзова звезда, синко. Честито.

— Да, сър. Благодаря ви, сър.

— Но не те викнах тук за това — продължи Киган и кимна към другия край на масата. — Едва ли познаваш генерал Сцилард, който командва нашите Специални части. Свободно, не е необходимо да козируваш.

— Сър — рекох и кимнах на генерала, все така объркан.

— Капрал — отвърна Сцилард. — Кажете ми какво знаете за обстановката на Корал?

— Не много, сър — признах. — Само това, което се говори сред хората.

— Така ли? — рече сухо Сцилард. — А аз си мислех, че вашият приятел редник Уилсън ви е запознал по-подробно.

Започнах да си давам сметка колко съм прозрачен за тези хора.

— Да, разбира се, че знаем за редник Уилсън — рече Сцилард. — Предайте му, че почти никой не е забелязал как умело души наоколо.

— Хари ще се изненада да го чуе. — Въздъхнах.

— Без съмнение — рече Сцилард. — Не се съмнявам също, че вече ви е запознал с това какво представляват войниците от Специалните части. Това не е държавна тайна, макар че подобни сведения не фигурират в обществените информационни служби. Задачите, които изпълняваме, често са от строго поверителен характер. Рядко се случва хората ни да се срещат с другите войници. А и те самите не горят от желание.

— Генерал Сцилард и Специалните части ще водят нашата контраатака срещу рреите на Корал — обясни генерал Киган. — И макар че възнамеряваме да си върнем планетата, основната ни грижа е да открием тяхното устройство за засичане на тахиони, да го обезвредим, без да го унищожаваме, ако това е възможно, или да го разрушим, ако бъде крайно наложително. Полковник Голдън — Киган

посочи един навъсен мъж до Нюман — смята, че знае къде може да се намира. Полковник?

— Ще бъда кратък, капрал — почна Голдън. — Според докладите от разузнаването преди първата атака срещу Корал рреите са разположили серия малки спътници в орбита около планетата. В началото смятахме, че това са шпионски сателити, проследяващи дислокацията и движението на нашите части на Корал, но сега сме почти уверени, че целта им е била да засичат участъци с тахионна активност. Най-вероятно главната станция, която събира информацията от спътниците, е на самата планета и е била монтирана там при първата вълна на атаката.

— Предполагаме, че е на планетата, защото това е най-безопасното място — намеси се генерал Сцилард. — Ако беше на борда на някой кораб, би могла да пострада при случайна атака. А както е известно, само вашата совалка успя да се добере до повърхността.

Обърнах се към Киган.

— Може ли да попитам нещо, сър?

— Давай, синко — кимна Киган.

— Защо ми съобщавате всичко това? Аз съм само един капрал, без отделение, взвод или батальон. Не разбирам защо е нужно да го зная.

— Нужно е да го знаеш, защото ти си един от малцината оцелели от Битката за Корал и единственият, който е оживял не само благодарение на късмета си — отвърна Киган. — Генерал Сцилард и хората му вярват — и аз ги подкрепям, — че атаката им ще има по-големи шансове за успех, ако в нея участва някой от предишната атака, със своите съвети и наблюдения. А това си само ти.

— С цялото ми уважение, сър. Но моето участие в първата атака бе минимално и завърши трагично.

— Не толкова трагично, колкото за всички останали — уточни Киган. — Капрал, не искам да те лъжа — бихме предпочели да разполагаме с някой друг на твоето място. Но нямаме възможност за избор. Въпреки че съветите и помощта ти ще бъдат ограничени, пак е по-добре от нищо. Освен това ти показа способност да импровизираш и действаш бързо в бойни ситуации. Сигурно ще им бъдеш полезен.

— Какво трябва да правя? — попитах.

Киган погледна Сцилард и той обясни:

— Ще получите назначение за „Спароухок“. Тамошните Специални части са с най-богат опит в подобни операции. От вас се иска да съветвате командването на базата на опита си от Корал, да наблюдавате и да действате като офицер за свръзка между армейските подразделения и Специалните части, ако това се налага.

— Ще участвам ли в сражения?

— Вие сте свръхщатен служител — отвърна Сцилард. — Няма да се налага да влизате в бой.

— Синко, разбираш, че това назначение е крайно необичайно — обади се генерал Киган. — По принцип, заради различията в изпълняваните цели и вида на личния състав, Колониалните сили никога не действат заедно със Специалните части. Дори по време на бой срещу общ противник те преследват отделни и независими една от друга задачи.

— Разбирам — казах, но си мислех за съвсем друго. На „Спароухок“ беше Джейн.

Сякаш прочел мислите ми, Сцилард неочаквано заговори:

— Капрал, разбрах, че сте имали инцидент с един от хората ми — от хората на „Спароухок“. Очаквам да ме уверите, че това няма да се повтори.

— Тъй вярно, сър. Става въпрос за най-обикновено недоразумение. Няма да се повтори.

Сцилард кимна на Киган.

— Много добре — рече Киган. — Капрал, настоящият ви чин може да се яви известна пречка при изпълнението на новата задача. Ето защо от този момент ви произвеждам в чин лейтенант. Днес в 15:00 трябва да се представите на майор Крик, командващ офицер на „Спароухок“. Имате достатъчно време да се сбогувате с вашите близки. Някакви въпроси?

— Не, сър. Но имам една молба.

— Доста необичайно — рече Кийган, след като я изложих. — При други обстоятелства бих ви отказал — и в двата случая.

— Разбирам ви, сър.

— Но мисля, че това може да се уреди. Кой знае, може пък да е за добро. Добре, лейтенант. Свободен сте.

Хари и Джеси ме посрещнаха веднага щом успях да им пратя съобщение. Казах им за повишението и новата задача.

— Мислиш, че е работа на Джейн, така ли? — попита Хари.

— Зная, че е нейна — отвърнах. — Тя самата ми го каза. Изглежда, наистина мога да бъде полезен за нещо. Но едва ли е чак толкова много, та се е наложило да ми удари едно рамо. Отпътувам след няколко часа.

— Ето, че пак се разделяме — оплака се Джеси. — Не само с теб, но и с Хари. Взводовете ни получиха назначения на различни кораби.

— Кой знае, Джон? — каза Хари. — Може пък да се срещнем на Корал.

— Няма да стане — отвърнах. — Помолих генерал Киган да ви извади от пехотата и той се съгласи. Първият ви срок от отбиването на службата приключи. И двамата ще получите нови назначения.

— За какво говориш? — ококори се Хари.

— Прехвърлени сте в Отдела за военни разработки на КОС. Хари, те знаят, че обичаш да си пъхаш носа навсякъде. Убедих ги, че това е един от начините да не създаваш проблеми на никого и най-вече на себе си. Ще работиш върху това, което, надявам се, ще донесем от Корал.

— Не ме бива за тези неща. — Хари сви рамене. — Никога не съм бил силен в науката.

— Не вярвам да те спре една такава дребна подробност — рекох. — Джеси, ти също си прехвърлена във Военни разработки, но ще си в поддръжката. Повече от това не можах да уредя за толкова кратко време. Няма да е кой знае колко интересно, но докато сте там, можете да се запишете на курсове по преквалификация според желанията си. И най-важното — и двамата няма да сте на огневата линия.

— Джон, това не е справедливо — възрази Джеси.

— Още не сме си отслужили сроковете. Нашите взводове се връщат на фронта, а ние ще се занимаваме тук с неща, които въобще не желаем да вършим. Ти също отиваш там. Предпочитам да си изкарам срока докрай.

Хари кимна, че я подкрепя.

— Джеси, Хари, моля ви. — Вдигнах ръце. — Вижте. Алън е мъртъв. Сюзан и Томас са мъртви. Маги е мъртва. Целият ми взвод е избит. Отидоха си всички, които познавах и обичах — без вас двамата. Имах възможност да ви запазя живота и се възползвах от нея. Вие сте единствените, за които мога да направя нещо. Нужни сте ми живи, не разбирате ли? Вие сте всичко, което имам.

— Имаш Джейн — рече Джеси.

— Още не знам каква ми е тя. Но знам добре какви сте ми вие. Сега сте моето семейство. Това сте. Не се сърдете, че се опитвам да ви запазя. Останете тук, на сигурно място. Моля ви.

15.

„Спароухок“ беше тих кораб. Обикновено военнотранспортните кораби са изпълнени с шума на разговарящи, подвикващи и смеещи се войници. Специалните части не се занимават с подобни глупости.

Както ми обясни командирът майор Крик, когато стъпих на борда на „Спароухок“ и му се представих: „Не очаквай да разговарят с теб“.

— Сър? — Погледнах го въпросително.

— Войниците от Специалните части — уточни той. — Нищо лично, просто ние не си падаме по приказките. Когато сме в своя среда, общуваме единствено с МозКоми. Става по-бързо, а и нямаме склонност да приказваме, като вас. Ние сме родени с МозКоми. Чрез тях са ни заговаряли за първи път. Нищо чудно, че това е начинът ни за общуване през повечето време. Не се обиждай. Пък и вече наредих, когато се обръщат към теб, хората ми да го правят устно.

— Не беше необходимо, сър. И аз разполагам с МозКом.

— Няма да можеш да поддържаш темпото — рече майор Крик. — Мозъкът ти е настроен да общува с една скорост, а нашите — с друга. Да разговаряме с живородени е като да влачим разговорите с половин бързина. Като ни опознаеш по-добре, ще забележиш, че отговорите ни са кратки и отривисти. Все едно някой разговаря с малко дете. Без да се обиждаш.

— Не се обиждам, сър. Вие си говорите съвсем нормално.

— Това е, защото като командващ офицер прекарвам немалко време сред войници от други части — обясни Крик. — Освен това съм много по-възрастен от хората си и имах възможност да се обуча на етикеция.

— На колко сте години, сър?

— Ще навърша четиринайсет идната седмица — рече той. — Но да продължим. В 6:00 има щабно заседание. Гледай дотогава да се настаниш, хапни и си почини. Ще продължим разговора на сутринта. — Той козирува и ме освободи.

Джейн ме очакваше в каютата ми.

— Пак ли ти? — рекох ухилено.

— Пак аз — отвърна също засмяно тя. — Исках да разбера как се справяш.

— Отлично. Като се има предвид, че съм на кораба от петнайсет минути.

— Доста приказки се изприказваха за теб.

— А, затова значи този тътнеж из коридорите. — Джейн понечи да каже нещо, но аз я спрях. — Пошегувах се де. Майор Крик ме въведе в курса на нещата.

— Значи вече знаеш защо разговарям с теб по този начин. Помежду ни е различно.

— Но си спомням, че разговаряхте на глас и когато ме намерихте.

— Тогава се бояхме да не ни засекат — обясни тя. — Беше по-безопасно да си говорим. Правим го и когато излизаме сред вас. За да не привличаме внимание, когато не е необходимо.

— Защо уреди всичко това? — попитах. — Да бъда преместен на „Спароухок“ и прочее?

— Можеш да ни бъдеш полезен. Заради опита от Корал и за някои неща в подготовката ти.

— За какво намекваш?

— Майор Крик ще разговаря с теб утре след заседанието. И аз ще съм там. Командвам взвод и изпълнявам разузнавателни задачи.

— Това ли е причината, заради която мога да съм ви полезен?

— Не — отвърна Джейн. — Това е причината да те прехвърля на кораба. Слушай, няма да мога да прекарвам много време с теб. Трябва да се готвя за предстоящата мисия. Но искам да науча разни работи за нея. За Кати. Коя е била. Какво е представлявала. Само ти можеш да ми ги кажеш.

— Добре, ще ти кажа — отвърнах. — Но при едно условие.

— Какво? — попита Джейн.

— Девет години живях с мисълта, че е мъртва, и сега, когато те гледам, всичко в мен се обърква. Колкото повече зная за теб, толкова по-бързо ще привикна с мисълта, че ти не си тя.

— Не съм толкова интересна — рече Джейн. — И съм само на шест години. Не е достатъчно, за да се свърши каквото и да било.

— За последната година свърших повече работи, отколкото за изминалите десет преди нея. Повярвай ми. Шест години не са никак малко.

— Искате ли компания, сър? — попита ме приятният млад (вероятно четиригодишен) войник от Специалните части, докато той и четиримата му другари стояха до масата ми с табли в ръце.

— Масата е свободна — рекох.

— Някои хора предпочитат да се хранят сами — подметна един от войниците.

— Не съм от тях. Моля, заповядайте.

— Благодаря, сър — отвърна вторият войник и сложи таблата си на масата. — Аз съм капрал Сам Мендел. Тези са редници Джордж Линей, Уил Хегел, Джим Бор и Ян Ферми.

— Лейтенант Джон Пери — представих се.

— И тъй, какво мислите за „Спароухок“, сър? — попита Мендел.

— Приятно и тихо местенце.

— Така е, сър — потвърди Мендел. — Тъкмо споменах на Линей, че едва ли съм произнесъл на глас и десет думи за последния месец.

— Току-що счупи собствения си рекорд — рекох.

— Сър, ще ни помогнете ли да уредим един бас? — попита Мендел.

— Стига да не се налага да правя нещо, което не е по силите ми.

— Не, сър — успокои ме Мендел. — Искаме само да знаем на колко сте години. Виждате ли, Хегел предположи, че възрастта ви е два пъти по-голяма от сбора на годините, на които са войниците в нашето отделение.

— И каква е сумата?

— Отделението има десет войници, сър, включително и аз, който съм най-възрастен. Аз съм на пет и половина. Останалите са на възраст между две и пет години. Общата ни възраст е трийсет и седем години и два месеца.

— Аз съм на седемдесет и пет. Така че той е прав. Но не беше трудно да се досетите, като знаете, че можем да постъпваме на служба едва когато навършим седемдесет и пет. Позволете само да добавя, че е ужасно смущаващо, когато си на възраст, която е над удвоената сума от възрастта на всички войници във вашето отделение.

— Сигурно е така, сър — кимна Мендел. — Но от друга страна, всички ние имаме по-дълъг стаж от вас в този нов живот. Така че ставаме квит.

— Всъщност си прав.

— Навярно е доста интересно, сър — обади се Бор, който седеше в другия край на масата. — Да си живял цял един живот, преди този. Какво представляваше вашият?

— Животът преди този тук?

— Именно — кимна Бор.

Изведнъж осъзнах, че нито един от петимата войници на масата не бе посегнал към приборите си. Нещо повече, цялата зала, която допреди миг бе изпълнена с морзовите сигнали на почукващи в чиниите лъжици и вилици, внезапно бе потънала в тишина. Спомних си коментара на Джейн, че съм бил всеобщ център на вниманието. Изглежда, беше права.

— Харесвах живота си — заговорих. — Не си давах сметка, че може да е вълнуващ или интересен за някой, който не го е живял. Ако ме питате, мисля, че си живеех добре. Никога не съм се замислял какво може да ме очаква тук.

— Защо решихте да постъпите в армията? — попита Бор. — Все сте имали някакви предположения за военната служба.

— Честно казано, нямах. Съмнявам се някой въобще да е осъзнавал какво ни очаква. Никой от нас нямаше представа, че ще ни натикат в нови тела, които само отчасти са наши собствени.

— Звучи ми глупаво, сър — рече Бор и трябваше да си спомня на каква възраст са събеседниците ми, за да не се разсърдя от прямотата му. — Не разбирам защо някой ще се записва доброволно за нещо, след като дори не знае какво го очаква.

— Така е — казах, — защото никога не си бил стар. Когато си на седемдесет и пет и обитаваш износено тяло, си готов на всякакви рискове, за да промениш нещата.

— Че какво толкова може да стане? — попита Бор.

— Трудно е да обясня на човек с двегодишен стаж в живота.

— Аз съм на три — рече Бор малко обидено.

Вдигнах ръка.

— Вижте — предложих. — Да опитаме за миг да погледнем нещата от другата страна. Аз съм на седемдесет и шест и заложих

всичко на карта, когато постъпих в КОС. Но изборът си е мой. Никой не ме е принуждавал. Ако ви е трудно да ме разберете, помъчете се да се поставите на моето място. — Посочих Мендел. — Когато бях на пет, дори не можех да си връзвам връзките на обувките. Представете си какво бих могъл да си мисля тогава за възрастните, които отиват на война. Че аз дори не знаех какво е животът. За вас например какво е?

Мендел и спътниците му се спогледаха.

— Рядко мислим за това, сър — отвърна Мендел. — В началото дори не смятахме, че има нещо необичайно в положението ни. Всички около нас бяха „родени“ по същия начин. От наша гледна точка, вие сте необичайните. Имали сте детство и цял един живот, преди да се озовете тук. Струва ми се чиста загуба на време да се измине толкова дълъг път, за да се озовете накрая при нас.

— Някога не сте ли се замисляли какво би било, ако сте извън Специалните части? — попитах.

— Не мога дори да си го представя — отвърна Бор и останалите кимнаха. — Ние сме войници и сме свикнали да сме заедно. Такава ни е работата. За това сме създадени.

— И затова ви разпитваме с такова любопитство — допълни Мендел. — Мисълта, че можеш да вземаш подобно решение в живота. Че можеш да имаш друг живот, преди този. Тя ни е толкова *чужда*.

— С какво се занимавахте, сър? — попита Бор. — В другия си живот.

— Бях писател. — Те отново се спогледаха. — Какво има? — попитах.

— Странен начин за преживяване — изказа мислите им Мендел. — Да ви плащат, задето съчинявате изречения.

— Има и по-лоши занимания. — Подсмихнах се.

— Не искахме да ви обидим, сър — намеси се Бор.

— Не сте ме обидили. Просто възгледите ви за живота са коренно различни от моите. Питам се обаче защо го правите.

— Кое? — попита Бор.

— Защо се биете. Нали знаете, че повечето хора в Колониалните сили са като мен. И повечето обитатели на колониите са различни от вас. Защо воювате за тях? Редом с нас?

— Ние сме човешки същества, сър — рече Мендел. — Не по-малко от вас.

— Като се има предвид сегашното състояние на моята ДНК, не мисля, че съм стопроцентов човек.

— Знаете, че сте човек, сър — рече Мендел. — И ние също. Ние с вас сме по-близки, отколкото смятате. Известно ни е как Колониалните сили наемат войници. Вие също воювате за колонисти, които не познавате — дори такива, които биха могли да са бивши врагове на страната, от която идвате. Защо се биете за *тях?*

— Защото и те като мен са хора и защото обещах да го правя. Поне така смятах в началото. Сега вече не се бия заради колонистите. Всъщност бия се и за тях, но когато изляза на огневата линия, се сражавам за моите другари в отделението и взвода. Пазя им гърбовете, а те пазят моя. Бия се, защото в противен случай би означавало да ги предам.

Мендел кимна.

— Затова се бием и ние, сър. Ето кое ни прави хора — всички заедно. Хубаво е да го знаете.

— Така е — съгласих се. Мендел се ухили и посегна към вилицата си. И в същия миг столовата оживя откъм звуци. Вдигнах глава и забелязах, че Джейн ме гледа от далечния ъгъл.

Майор Крик започна сутрешното заседание без предисловие.

— Според разузнаването на Колониалните сили рреите са измамници — заяви той. — И първата част от мисията ни е да разберем дали е така. Ще направим една малко посещение на консу.

Това ме посъбуди. И не само мен.

— Какво общо имат консу с тази история, по дяволите? — попита седналият вляво от мен лейтенант Тагор.

Крик кимна на Джейн, която се бе настанила до него.

— По молба на майор Крик и останалите събрах информация за други срещи на нашите сили с рреите, за да потърся признаци за технологично изпреварване — почна тя. — През изминалите сто години сме имали общо дванадесет значими стълкновения и няколко десетки по-малки, като едно от големите сражения и шест от малките са били през последните пет години. През целия този период технологичният прогрес на рреите е бил в състояние на догонване спрямо нашия. Причина за това са множество фактори, между които

някои типични за тях културни предубеждения спрямо систематичното технологично развитие и липсата на позитивни взаимоотношения с по-напреднали раси.

— С други думи, те са изостанали и дебелоглави — заключи майор Крик.

— Най-вече що се отнася до технологията за хиперпространствен скок — продължи Джейн. — Допреди битката за Корал мигнодвигателите на рреите отстъпваха далеч на нашите — нещо повече, познанията им в тази област се базираха на информацията, предоставена от Колониалните сили преди близо сто години, по времето, когато все още сме имали търговска мисия на Рреи.

— Защо търговията е била прекратена? — попита капитан Йънг от другия край на масата.

— Защото рреите са изяли около една трета от търговските ни представители — обясни Джейн.

— Олеле! — Йънг завъртя глава.

— Въпросът е, че като се има предвид къде са били рреите и къде ние, почти е невъзможно да ни задминат за толкова кратък период — взе думата майор Крик. — Единственото обяснение е, че са се сдобили с технологията за предсказване на мигнопреход от някоя друга раса. Познаваме всички, които имат контакт с рреите, и съществува само една раса, която притежава необходимите научни познания за подобно нещо.

— Консу — каза Тагор.

— Именно консу — потвърди Крик. — Тези негодници са впрегнали за своите нужди цяло едно бяло джудже. Нищо чудно, ако умеят да предсказват времето и мястото на мигнопреход.

— Но защо ще искат да имат вземане-даване с рреите? — попита лейтенант Далтон. — Единствените случаи, когато ни търсят за нещо, е ако ги засърбят ръцете да се поупражняват, а ние сме много по-напреднали от рреите.

— Според някои изследователи на консу те не се уповават на техниката като нас — обясни Джейн. — Нашите познания са безполезни за тях, също както за нас би била безполезна парната машина. Според учените там играят роля други фактори.

— Религия — обадих се. Изведнъж всички втренчиха погледи в мен, сякаш бях пръднал по време на църковна служба. — Моят взвод участва в битка с консу и тя започна с молитва в чест на предстоящото сражение. Помня, тогава ми хрумна нещо от рода, че консу покръстват планетата преди боя. — Още объркани погледи. — Но сигурно греша.

— Не съвсем — рече Крик. — От доста време специалистите от Колониалните сили си блъскат главите над въпроса защо консу воюват по този начин, след като е ясно, че са в състояние да унищожат всяка от регионалните космически раси, без да си дават много зор. Всеобщото мнение е, че го правят за забавление, както ние играем бейзбол или футбол.

— *Ние* никога не играем бейзбол или футбол — обади се Тагор.

— Говоря за другите хора, умнико — ухили се Крик, после отново се смръщи. — Но според други учени сраженията имат за консу ритуално значение, точно както предположи лейтенант Пери. Рреите може да не са в състояние да обменят технологии наравно с консу, но навярно притежават нещо друго, с което да са ги заинтригували. Например техните души.

— Но самите рреи също са фанатици — рече Далтон. — Нали затова атакуваха Корал?

— Те разполагат с няколко колонии, не всички от тях примамливи — обади се Джейн. — Фанатици или не, може да са решили, че замяната на една от по-изостаналите колонии с Корал е напълно изгодна.

— Не толкова изгодна за рреите от заменената колония — поклати глава Далтон.

— Нали не смяташ, че ми пука за тях? — Крик.

— Консу са осигурили на рреите технология, която ги поставя далеч пред останалите раси в тукашната част на галактиката — заговори Йънг. — Дори за могъщите консу едно подобно нарушаване на установеното равновесие може да доведе до непредвидени последици.

— Освен ако консу не са измамили рреите — подметнах.

— Какво имате предвид? — попита Йънг.

— Ние предполагаме, че консу са дали на рреите технологични познания, с помощта на които да разработят система за засичане на мигнопреход — отвърнах. — Но не е ли по-вероятно вместо това да са

им предоставили готова машина с техническо ръководство, или нещо от рода, за да могат да я използват? По такъв начин рреите получават каквото искат, което включва и възможността да ни отнемат Корал, докато консу избягват опасността да нарушат баланса на силите в региона.

— Докато рреите не се досетят сами как работи проклетата машинка — довърши Йънг.

— Като се има предвид настоящата степен на развитието им, може да им отнеме години — рекох. — Тоест достатъчно време, за да им сритаме задниците и да им откраднем машината. Ако са я получили от консу. Ако е само една. И ако на консу изобщо им пука за баланса на силите в региона. Твърде много „ако“.

— Тъкмо за да открием отговорите на всички тези въпроси, решихме да навестим консу — заяви Крик. — Вече пратихме мигносонда, за да ги предупредим, че идваме. Нека видим дали ще успеем да измъкнем нещо от тях.

— Коя колония ще им предложим в замяна? — попита Далтон. Трудно беше да се каже дали се шегува.

— Никакви колонии — озъби се Крик. — Имаме обаче нещо, което може да им привлече вниманието.

— И какво е то? — попита Далтон.

— Имаме него. — Крик вдигна ръка и ме посочи.

— Него? — Далтон ме погледна.

— Мен? — попитах.

— Теб — потвърди Джейн.

— Ще призная, че съм малко объркан и уплашен.

— Твоето решение за двойна стрелба помогна на Колониалните сили да се справят за кратко време с няколко хиляди консу — заговори Джейн. — В миналото консу проявяваха отзивчивост към делегации на колонии, включващи войници на Колониалните сили, които са избили голям брой консу по време на сражение. Тъй като идеята за двойната стрелба е твоя, на теб се пада и честта за изтребването на толкова много врагове.

— С други думи, ръцете ти са оцапани с кръвта на 8433-ма консу — уточни спокойно Крик.

— Страхотно! — успях да измънкам.

— Наистина е страхотно — каза Крик. — Защото твоето присъствие може да ни отвори вратата.

— И какво ще стане след като минем през тази врата? — попитах. — Представям си как бихме постъпили с някой консу, който е изтребил осем хиляди колониални войници.

— Те не разсъждават по същия начин като нас — рече Джейн. — Така че за теб не би трябвало да има никаква опасност.

— *Не би трябвало* — повторих натъртено.

— Алтернативата е да ни изпепелят в небето в мига, когато се появим в региона — посочи Крик.

— Разбирам — казах. — Ще ми се само да имах малко повече време, за да свикна с тази идея.

— Положението се изменя доста бързо — подхвърли небрежно Джейн и изведнъж получих от нея съобщение: „Довери ми се“. Погледнах я, но изражението ѝ бе все така безизразно. Кимнах, уж потвърждавайки думите ѝ, ала същевременно приемах другото съобщение.

— Какво ще правим, след като престанат да се възхищават на лейтенант Пери? — попита Тагор.

— Ако всичко върви както при предишните ни срещи, ще имаме възможност да зададем на консу до пет въпроса — обясни Джейн. — Точният брой на въпросите ще бъде определен при състезание, включващо двубои между петима от нашите и петима от техните. Консу ще участват без оръжие, докато нашите представители могат да носят ножове, като компенсация за техните режещи ръце. Това, което трябва да се знае от опита ни от предишните подобни битки, е, че участниците от страна на консу са опозорени войници или престъпници, които се сражават, за да си възвърнат честта. Излишно е да уточнявам колко опасни ги прави това. Ще зададем толкова въпроси, колкото победи имаме.

— Как се печели двубоят? — попита Тагор.

— Като убиеш консу — или той теб — отвърна Джейн.

— Невероятно. — Тагор поклати глава.

— И още една подробност — каза Джейн. — Консу избират участниците от тези, които сме включили в делегацията, така че протоколът изисква броят да е поне три пъти по-голям от този на уговорените двубои. Изключение прави единствено водачът, за когото

се предполага, че е твърде високопоставен, за да се сражава с престъпници или изпаднали в немилост консу.

— Пери, ти ще си водач на делегацията — каза Крик. — Тъй като си избил над осем хиляди консу, според представите им напълно отговаряш за такъв висок пост. Освен това си единственият без обучение в Специалните части, което означава, че нямаш нито бързината и силата, нито уменията, които притежаваме всички останали. Ако те изберат, почти сигурно е, че ще те убият.

— Трогнат съм от подобна загриженост — рекох.

— Не става въпрос за загриженост — отвърна Крик. — Ако допуснем нашата звездна атракция да бъде убита от низвергнат престъпник, ще изложим на риск шансовете консу да ни сътрудничат.

— Ясно — въздъхнах. — За миг си помислих, че сте се размекнали.

— Не разчитай на това — увери ме Крик. — И така. Имаме четирийсет и осем часа, докато навлезем в района за мигнопреход. Делегацията ни ще наброява общо четирийсет души, включително всички взводни и отдельонни командири. Аз лично ще подбера останалите. Това означава, че още сега трябва да започнете подготовката на вашите войници за ръкопашен бой. Пери, наредих да ти прехвърлят протокола за срещата, изучи го внимателно и гледай да не объркаш нещо. Ще се срещнем веднага след скока и тогава ще ти дам списък на въпросите, които искаме да зададем, и реда, по който ще го направим. Ако се справим добре, ще имаме право на пет въпроса, но трябва да сме подготвени и за по-малко. Свободни сте.

Джейн използва тези четирийсет и осем часа, за да научи повече за Кати. Появяваше се във всяка свободна минута, питаше нещо, после си тръгваше, за да се върне към задълженията си.

— Разкажи ми за нея — каза още първия път, докато изучавах протокола в едно от фоайетата.

— Запознах се с Кати още в първи клас — започнах аз и направих кратко отклонение, за да обясня какво е „първи клас“. После й разказах как двамата бяхме направили заедно няколко фигурки от пластилин, по съвместен проект в края на първи клас. Как тя ме бе хванала да ям от пластилина и ме бе взела на подбив. Как я бях ударил,

а тя ми бе отвърнала със същото. Не си говорехме почти до края на годината.

— На колко години е била тя в първи клас?

— На шест — отвърнах. — На колкото си ти сега.

— Разкажи ми за нея — помоли ме тя след няколко часа на друго място.

— Веднъж едва не се разведохме — заговорих веднага. — Бяхме женени от десет години и имах любовна връзка с друга жена. Кати направо побесня, когато узна.

— Защо се е ядосвала, че правиш секс с друга жена?

— Не става дума за секса, а за това, че я бях излъгал. Сексът е просто податливост към хормоналните изблици. Лъжата означава липса на уважение и тя не желаеше да е омъжена за човек, който не я уважава.

— И защо не се разведохте?

— Защото въпреки връзката ми с другата жена аз я обичах и тя ме обичаше — отвърнах. — Преодоляхме го, тъй като искахме да сме заедно. Пък и след няколко години тя също имаше връзка, така че станахме квит. И после се разбирахме чудесно.

— Разкажи ми за нея — подкани ме отново по-късно Джейн.

— Кати правеше такива сладкиши, каквито не можеш и да си представиш. Знаеше една рецепта за ягодов пай, от който да ти се завие свят. На няколко пъти участва с тази рецепта в щатското кулинарно състезание, където председател на комисията бе самият губернатор. Първа награда бе нова фурна.

— Тя спечели ли? — попита Джейн.

— Не, спечели втора награда, която бе стодоларов кредит за магазин за оборудване на спални и бани. Но след седмица й позвъниха от канцеларията на губернатора. Секретарката му обясни, че губернаторът бил принуден да даде първа награда по политически съображения на съпругата на влиятелна личност, но откакто опитал нейния сладкиш, не бил спрял да го хвали. Помоли я да го направи още веднъж, за да накарат губернатора да млъкне.

— Разкажи ми за нея — рече ми по-късно Джейн.

— Разбрах, че съм влюбен в нея, още в началното училище. Подготвяхме постановка на „Ромео и Жулиета“ и тя щеше да играе Жулиета. Аз бях асистент-режисьор, което означаваше, че през

повечето време помагах да сглобяват декорите или носех кафе на господин Еймъс, учителя, който режисираше постановката. Но тъй като Кати все не можеше да си запамети репликите, господин Еймъс ми нареди да репетирам с нея. Така цели две седмици преди репетициите аз ходех всеки ден при нея уж за да се упражняваме, но всъщност разговаряхме за най-различни неща. Тогава всичко бе тъй невинно и наивно. После започнаха самите репетиции и чух Кати да казва същите тези думи на Джеф Грийн, който играеше Ромео. За първи път изпитах ревност. Жадувах да казва тези думи на *мен*.

— И какво направи? — попита Джейн.

— Започнах да се крия и да избягвам Кати, Мина премиерата, беше една неделя, и вечерта на празненството ме намери Джуди Джоунс, която също играеше в пиесата. Та тя ми каза, че Кати не спряла да плаче цяла вечер. Помислила си, че съм й сърдит, задето ме е пренебрегвала в последно време, а не било така. След това Джуди ме заплаши, че ако не отида веднага при Кати и не й кажа, че я обичам, ще намери една лопата и ще ме пребие до смърт.

— Откъде е знаела, че я обичаш? — попита Джейн.

— Когато си в пубертета и си влюбен, това е ясно за всички наоколо освен за теб и за онзи, когото обичаш — отвърнах. — Не ме питай как става. Важното е, че наистина е така. И тъй, излязох на терасата и видях Кати да седи на перваза с провесени крака. Беше пълнолуние, бяла светлина озаряваше лицето й и аз си помислих, че никога не съм я виждал по-хубава. Сърцето ми щеше да се пръсне и изведнъж осъзнах, *наистина* осъзнах, че я обичам и че никога няма да посмея да й го кажа.

— И какво направи?

— Послужих си с една малка измама. Покрай репетициите бях наизустил няколко откъса от „Ромео и Жулиета“. И тъй, приближих се до нея и започнах да рецитирам една част от втора сцена на второ действие: „Но стой, каква е тази светлина, която от прозореца изгрява? Той изток е, а Жулиета — слънце! Изгрей, о, слънце…“[1] и така нататък. Знаех тази част отпреди, но сега вече думите извираха направо от сърцето ми. И след като ги произнесох, се приближих към нея и я целунах за първи път. Тя беше на петнайсет, аз на шестнайсет, но вече бях сигурен, че ще се оженя за нея и ще прекараме заедно целия си живот.

— Разкажи ми как е умряла — помоли ме Джейн точно преди да се прехвърлим в района на Консу.

— Беше неделя сутрин и тя правеше любимата ми торта. Получи удар, докато търсеше ванилията. Аз бях в дневната. Помня, че я чух да се пита къде е сложила ванилията, и секунда по-късно чух как тупна на пода. Изтичах в кухнята и я намерих разтреперана и окървавена — беше си ударила главата. Обадих се за линейка и я стиснах в обятията си. Опитах се да спра кървенето и все й повтарях колко много я обичам. А после линейката най-после пристигна и фелдшерите ми я взеха. Все пак ми позволиха да държа ръката й, докато пътувахме към болницата. Така и издъхна, без да пуска пръстите ми. Видях как бавно угасва светлината в очите й, но продължих да й повтарям колко много я обичам. А после я откараха.

— Защо й повтаряше тези думи?

— Исках да ги чува до самия край.

— Какво е усещането да изгубиш някого?

— И ти умираш — отвърнах. — Само дето трябва да почакаш, докато тялото ти те застигне.

— И това ли правиш сега? Чакаш тялото ти да те застигне?

— Не. Вече не. Накрая свикваш да живееш. Само че животът ти е друг.

— Значи този ти е трети живот.

— Има нещо вярно.

— И харесва ли ти?

— Харесва ми — отвърнах. — Харесвам хората, с които се срещам.

Зад илюминатора звездите неочаквано се преподредиха. Бяхме в региона на консу. Загледахме звездите мълчаливо.

---

[1] Превод Валери Петров — Б.пр. ↑

16.

— Можете да ме наричате посланик, макар да съм недостоен за тази титла — поде консу. — Аз съм престъпник, след като се опозорих в битката на Паншу и по тази причина бях променен така, че да мога да разговарям на вашия език. За да изтрия позора, копнея за смърт и справедливо възмездие преди моето прераждане. Надявам се след онова, което ни предстои, да придобия по-достоен статус и да ми бъде позволено да умра. Това е и причината да се омърсявам, като разговарям с вас.

— Приятно ми е да се запознаем — отвърнах лаконично.

Намирахме се в средата на купол с размерите на футболно игрище, конструиран от консу само преди час. Разбира се, на нас хората не ни бе позволено да докосваме земята на консу, нито да сме близо до обитаваните от тях места, така че веднага след пристигането ни роботизирани машини бяха построили този купол в един участък от техния космос, отреден за посрещане на нежелани гости, нещо като карантинна зона. След приключването на преговорите куполът щеше да бъде разрушен и запокитен към най-близката черна дупка, за да не може нито един от атомите ни да заразява никога тази част от вселената. Последното ми се стори малко прекалено.

— Известно ни е, че искате да ни зададете въпроси, свързани с рреите — продължи посланикът, — и че бихте желали да прибегнете до нашите правила, за да получите съответните отговори.

— Така е — потвърдих. На петнайсетина метра зад мен трийсет и девет войници от Специалните части в пълно бойно снаряжение пристъпваха нетърпеливо от крак на крак. Според предварителната информация консу не смятаха, че срещата е между равни, което означаваше, че няма нужда от дипломатическа изтънченост, пък и хората бяха дошли тук, за да се бият. Единствено аз носех нещо като официални дрехи, по собствен избор, а и нали трябваше да съм водач на делегацията.

На съответното разстояние зад моя събеседник имаше петима консу, всеки от тях въоръжен с по два дълги криви страховити ножа.

Излишно бе да питам какво търсят тук.

— Моят велик народ потвърждава, че сте спазили всички изисквания на нашия ритуал — продължи посланикът. — Но въпреки това щяхме да сметнем молбата ви за безполезна, ако не бяхте довели оногова, който така благородно е отпратил нашите войници към цикъла на прераждането. Същият този вие ли сте?

— Аз съм същият този — отвърнах.

Консу млъкна и ме огледа.

— Имате странен вид за толкова прочут воин.

— Склонен съм да се съглася с вас — потвърдих. Вече ни беше известно, че одобрят ли молбата ни, консу ще я изпълняват независимо какво е поведението ни по време на преговорите. Важното бе да участваме в отредените двубои. Тъкмо по тази причина се държах така насмешливо. Но и без това консу бяха напълно заслепени от чувството си за превъзходство. Тяхна си работа.

— Бяха избрани петима престъпници, които да премерят сили с вашите воини — обяви посланикът. — Тъй като човеците са лишени от някои физични атрибути, присъщи на консу, ние донесохме ножове, които да използват, ако пожелаят. Войниците, на които бъдат връчени ножовете, ще бъдат вашите избраници.

— Разбирам.

— Оцелелите ваши воини мога да задържат ножовете като символ на своята победа.

— Благодаря — рекох.

— Не искаме да ни бъдат върнати. Ще бъдат омърсени.

— Схванах.

— Ще отговаряме на въпросите, за които сте получили право, след състезанието — продължи посланикът. — А сега да пристъпим към избора на противници. — Посланикът нададе писък, който би могъл да остърже и паваж, и петимата консу зад него се приближиха към нашите войници с извадени ножове. Нито един от тях не трепна. Това се казва дисциплина.

Консу не изгубиха много време за избор. Пристъпиха право напред и връчиха ножовете на онези, които се озоваха срещу тях. За консу всеки от нас бе досущ като останалите. Ножове получиха капрал Мендел, с когото бях обядвал, редници Джо Гудал и Дженифър Аквински, сержант Фред Хокинг и лейтенант Джейн Сейгън. Те

приеха оръжията мълчаливо. Консу отстъпиха зад посланика, а останалите наши войници се отдалечиха на няколко метра от избраниците.

— Вие ще посочите реда на двубоите — каза посланикът и отстъпи зад своите бойци. Сега между двата реда избраници стоях само аз. Отдръпнах се настрани и докато все още бях между редиците, посочих най-близко стоящите до мен двама противници и казах:

— Започнете.

Консу разтвори режещите си ръце и плоските, остри като бръсначи остриета от модифицирана хитинова обвивка и по-малките, почти човешки вторични ръце щръкнаха. Той разцепи въздуха в купола с бойния си вик и пристъпи напред. Капрал Мендел захвърли единия нож, стисна другия в лявата си ръка и скочи право към противника си. Когато се доближиха на около три метра, изведнъж и двамата се изгубиха във въртележка от светкавични движения. Десет секунди по-късно капрал Мендел имаше рана, която разсичаше гърдите му до кост, а закривеният нож стърчеше от шията на консу. Мендел бе получил нараняването си, когато се бе приближил прекалено до своя противник, за да се добере до единственото му слабо място. Тялото на консу се разтресе, когато капралът завъртя рязко дръжката и прекъсна нервния сноп между възела в главата и скрития в гръдната клетка мозък, както и няколко магистрални кръвоносни съда. Съществото рухна на земята. Мендел издърпа ножа и бавно се върна при другарите си, притиснал зейналата рана с дясната си ръка.

Дадох знак на Гудал и неговия съперник. Гудал се ухили, пристъпи като за танц и размаха двата ножа. Противникът му изрева и се хвърли напред, навел глава, размахваше косящите си ръце. Гудал отби първата атака, после неочаквано се приведе и се шмугна напред, като спринтьор на финалната права. Една от режещите ръце на консу обърса темето му и остави върху него кървава диря. С първия си точен удар Гудал посече единия крак на консу, чу се пукот от разрязването на хитиновата обвивка и крайникът щръкна под неестествен ъгъл настрани. Консу се завъртя и падна.

Гудал приклекна, подхвърли двата ножа във въздуха, направи задно салто и се приземи тъкмо навреме, за да ги улови за дръжките. Лявата страна на лицето му бе скрита от огромна кървава подутина, но той продължаваше да се усмихва, когато пристъпи към своя

противник, който полагаше отчаяни усилия да запази равновесие. Този път Гудал се завъртя като вятърна мелница и заби със заден замах първия си нож право в черупчестия нагръдник, завъртя се още веднъж на другата страна и забучи втория в гърба му. Вдигна бавно ръце, улови двете потрепващи дръжки и ги завъртя. Консу се замята безпомощно, докато остриетата го разсичаха на части, и бавно се свлече на земята. Гудал се ухили, извади ножовете и отстъпи със същата танцова стъпка. Очевидно се забавляваше.

Редник Аквински не танцуваше, нито имаше вид на човек, който се забавлява. Тя и нейният консу описаха няколко кръга, докато се измерваха с погледи, после чуждоземецът се хвърли и вдигна рязко острите си ръце, с намерение да ги забие в корема й и да я разпори нагоре. Аквински отскочи, но се препъна и падна. Консу се метна върху нея, прикова лявата й ръка в областта на мишницата и заби другия си остър крайник в шията й. Едва тогава премести крака, за да си осигури допълнителна опора, и наведе тялото си така, че да използва тежестта му за окончателната декапитация. В мига, когато се готвеше да й пререже шията, Аквински изстена, извъртя тялото си срещу острието и се дръпна толкова рязко, че сама преряза прикованата си към земята ръка. И като използва набраната инерция, се претърколи право под нагръдника на консу и заби дълбоко в него ножа, който стискаше в другата си ръка. Извънземният се опита да я изтика настрани, но Аквински обгърна талията му с бедра и се притисна към нея. Консу успя да нанесе няколко удара в гърба на Аквински, преди да издъхне, но пораженията не бяха тежки заради малкото разстояние. Аквински изпълзя изпод тялото на противника си и успя да измине половината от разстоянието до другите войници, преди да се строполи. Те притичаха и я отнесоха.

Сега вече разбирах напълно защо бях изключен от участие в двубоите. Въпросът не беше само в бързината и силата, макар че без никакво съмнение войниците от Специалните части ме превъзхождаха и в двете. Те владееха различни тактики, произхождащи от силно променени представи за това какво е приемлива загуба. Обикновен войник не би пожертвал крайник, както направи Аквински, тъй като в съзнанието му щяха да тежат седем десетилетия от опита и увереността, че загубата ще е незаменима и че дори може да причини смърт. Това очевидно не беше проблем за войниците от Специалните

части, които знаеха добре, че изгубеният крайник може лесно да бъде заменен, и познаваха възможностите и издръжливостта на телата си. Не че не се страхуваха. Просто страхът ги спохождаше на много по-късен етап.

Дадох знак на сержант Хокинг и неговия противник да започнат. За първи път противникът на Хокинг не се хвърли с размахани ръце, а вместо това се приближи до средата на купола и остана да чака там. Междувременно Хокинг го доближи предпазливо, като пристъпваше бавно и търсеше подходящия момент за атака — крачка напред, пауза, крачка встрани, пауза, напред, пауза, отново напред. Именно при една от тези внимателно обмислени стъпки консу подскочи като побесняло насекомо и набучи Хокинг на двете си щръкнали напред ръце, като го повдигна във въздуха. Докато Хокинг летеше към земята, консу нанесе страничен удар и му отсече главата почти през гърдите. Трупът и краката изхвърчаха в една посока, а главата тупна право на земята пред консу. Извънземният я огледа за миг, наведе се, набоде я на една от ръцете си и я запокити към групата на войниците от Специалните части. Тя се претърколи, отскочи и прелетя над тях, като пръскаше УмнаКръв.

При досегашните схватки Джейн стоеше нетърпеливо на мястото си и подхвърляше нервно ножовете. Сега пристъпи напред, готова да започне, също както и нейният противник, последният консу. Дадох знак за начало. Консу разпери рязко ръце и нададе боен вик, достатъчно силен да разцепи стените на купола. Зловещата му паст зейна като кратер. На трийсет метра от него Джейн внезапно застина, после метна единия от ножовете си право към разтворената паст с такава сила, че когато достигна целта си, острието проби главата и щръкна от другата страна на черепа. Викът на чудовището секна, сменен от хъркане и задавено клокочене, примесено от стържене на зъби в метал. Консу сграбчи дръжката, за да изтръгне ножа, но издъхна, преди да осъществи намерението си, и се просна възнак в образувалата се в краката му локва.

Приближих се към Джейн.

— Не зная дали имаш право да използваш ножовете по този начин — рекох.

Тя се обърна, изгледа ме и подхвърли втория нож във въздуха.

— Никой не ми е казвал, че *нямам*.

Посланикът на консу вече бе зад мен — беше прекрачил трупа на убития си другар.

— Спечелихте правото на четири въпроса. Можете да ги зададете сега.

Четири въпроса бяха повече, отколкото очаквахме. Бяхме се надявали на три и разчитали на два, давахме си сметка, че консу са трудни противници. Което съвсем не означаваше, че с един убит войник и няколко сериозни наранявания победата ни може да се определи като пълна. Но човек трябва да се радва на това, което получава. Четири въпроса бяха чудесно постижение.

— Консу ли снабдиха рреите с технология за засичане на мигнодвигатели? — побързах да попитам.

— Да — отвърна посланикът, без да продължава с обяснения. Което беше съвсем естествено: не очаквахме от консу да ни разкрият повече от това, което бяха длъжни. Но отговорът на посланика ни осигуряваше информация по други важни въпроси. След като рреите бяха получили технологията от консу, напълно бе възможно да не познават научните й основи, нито принципите, на които действа машината. От това следваше, че няма опасност да разширят прилагането й или да помогнат за разпространяването й чрез търговия с други съседни раси.

— С колко уреда за засичане на мигнопреход разполагат рреите?

— С един — отвърна посланикът.

— Колко от останалите познати на човечеството раси притежават технологията за засичане на мигнодвигатели? — Това бе нашият трети и най-важен въпрос. Предполагахме, че консу познават повече раси от нас, така че не биваше да питаме за общия брой на расите, разполагащи с тази технология — напълно възможно бе много от тях сами да са достигнали до подобно откритие, тъй като във вселената взаимопомощта не е разпространено явление. Всеки трябва да се оправя според способностите си.

— Нито една — отвърна посланикът. Толкова по-добре за нас. Все още разполагахме с достатъчно време, за да намерим начин да избегнем назряващата опасност.

— Остава ти още един въпрос — припомни ми Джейн, не бе забелязала, че се колебая. „Да става каквото ще“ — рекох си.

— Консу могат да унищожат повечето раси в този район на космоса — подех предпазливо. — Защо не го правите?

— Защото ви обичаме — отвърна посланикът.

— Моля? — Сепнах се. Технически това можеше да се сметне за пети въпрос, на който консу не бе длъжен да отговаря. Но въпреки това той го направи.

— Ние ценим всички живи същества, притежаващи потенциал за *унгкат* — последната дума малко напомняше дращене на нокти върху грапава стена, — за участие във великия цикъл на прераждането. Ние се грижим за вас, за всички по-нисши раси, ние освещаваме планетите ви така, че онези, които ги обитават, да могат да бъдат преродени в новия цикъл. Наш дълг е да ви помагаме в този процес на кръговрат. Рреите вярват, че ги снабдихме с уреда, за който питате, заради планетата, която ни предложиха в замяна, но не е така. За нас това бе възможност вашите две раси да се приближат още малко до съвършенството и ние с радост се възползвахме от това.

Посланикът разтвори режещите си ръце и видяхме под тях втория чифт човешки ръце, в подканящ жест.

— Още по-близък е сега моментът, в който вашите народи ще бъдат достойни да се присъединят към нас. Днес вие сте омърсени и ние се държим с вас като с такива, макар да ви обичаме. Но бъдете сигурни, наближава часът на вашето избавление. А сега идва и моят час да умра, омърсен, задето съм общувал с вас на вашия собствен език, но осигурил мястото си в безкрайния цикъл, задето помогнах на вашата раса да се доближи още повече до вечното колело. Макар да ви ненавиждам, аз ви обичам, защото вие сте не само моето проклятие, но и спасението ми. Вървете си, за да можем да разрушим това място и да отпразнуваме вашия възход. Вървете си.

— Не ми харесва тази работа — сподели лейтенант Тагор на съвещанието, след като запознахме останалите със случилото се. — Никак не ми харесва. Консу са дали на рреите технологията само за да ни прецакат. Онова гадно насекомо го призна само. Играят си с нас, като че сме някакви нещастни марионетки. Нищо чудно в момента да подшушват на рреите, че се готвим да ги нападнем.

— Какъв смисъл — попита капитан Йънг, — след като са им предоставили технология за засичане на мигнодвигатели?

— Знаеш за какво говоря — озъби се Тагор. — Консу няма да ни направят услуга, тъй като очевидно искат ние с рреите да си прегризем гърлата заради някакъв си „възход“ към друг космически цикъл, каквото и да означава това.

— Стига сме приказвали за консу, вече получихме от тях всичко, на което можехме да се надяваме — намеси се майор Крик. — Може наистина да действаме съобразно техните планове, но нека ви напомня, че поне за момента плановете им съвпадат с нашите. Не смятам, че консу дават пукната пара за това кой от нас с рреите ще се озове отгоре. Така че нека се съсредоточим върху предстоящите задачи, вместо да гадаем какво мислят консу.

Моят МозКом се включи неочаквано: Крик бе пратил карта на Корал и на още една планета — родния свят на рреите.

— Фактът, че рреите разчитат на получена под наем технология, означава, че имаме шанс да победим, ако действаме достатъчно бързо и неочаквано и ги ударим едновременно на Корал и тяхната родна планета — поде той. — Докато си бъбрехме с консу, Колониалните сили успяха да разположат достатъчно кораби в районите за скок. Имаме шестстотин кораба — почти една трета от цялата ни мощ — на позиция и готови за мигнопреход. Веднага щом получат потвърждение от нас, Колониалните сили ще започнат едновременна атака срещу Корал и родната планета на рреите. С второто целят да обезвредят корабите им там и да принудят ррейските кораби в други региони на космоса да се върнат за защита на отечеството. И двете нападения разчитат на един и същ фактор — премахване на способността им да предвиждат появата ни. Това означава, че е необходимо да бъде обезвредена тяхната локаторна станция — обезвредена, но не разрушена. Колониалните сили възнамеряват да използват тази технология за свои цели. Може би рреите още не го предполагат, но ние сме много по-развити от тях. Ще взривим станцията само ако няма друга възможност. Задачата ни е да я пленим и да я задържим, докато на повърхността се спуснат подкрепления.

— Колко време ще е нужно за това? — попита Йънг.

— Едновременните атаки ще стартират четири часа, след като навлезем в пространството около Корал — обясни Крик. — В

зависимост от интензивността на битката можем да очакваме първите подкрепления да пристигнат след още няколко часа.

— Четири часа *след* като се появим над Корал? — попита Йънг. — Или след като завладеем станцията?

— Първото — посочи Крик. — Което означава, че трябва да я вземем на всяка цена.

— Простете — намесих се. — Безпокои ме една малка подробност.

— Да, лейтенант Пери? — Крик ме погледна въпросително.

— Успехът на атаката ни е в пряка зависимост от това да превземем станцията, която предсказва появата на нашите кораби — казах.

— Точно така — потвърди Крик.

— Нали това е същата станция, която ще засече и нас веднага щом скочим към Корал? — продължих.

— Именно — рече Крик.

— Ако си спомняте, аз бях на един от корабите, които бяха прихванати преди навлизането им в района на Корал. Разрушиха го и избиха всички с изключение на мен. Не се ли безпокоите, че с този кораб може да се случи същото?

— Веднъж вече се промъкнахме там, без да бъдем засечени — рече Тагор.

— Зная това, тъй като „Спароухок“ бе корабът, който ме спаси — казах. — И повярвайте ми, оставам вечно признателен. Но струва ми се, че говорим за един от онези номера, които минават само по веднъж. Дори и да се появим в системата на Корал достатъчно далеч, за да бъдем засечени, ще са ни нужни няколко часа, за да доближим планетата. Часове, с които очевидно не разполагаме. За да успеем, се налага „Спароухок“ да скочи в близост до планетата. Ето защо искам да знам как бихме могли да го направим, без корабът да пострада сериозно.

— Отговорът на този въпрос е съвсем прост — каза майор Крик. — Ние не очакваме корабът да се размине с пораженията. Напротив, предполагаме, че ще го разпердушинят още при появата му. Нещо повече, разчитаме на това.

— Моля? — Облещих се. Огледах масата, очаквах да видя и други смутени лица, но вместо това открих, че останалите изглеждат

само замислени. Всичко това ужасно ме объркваше.

— Десант от висока орбита, нали? — попита лейтенант Далтон.

— Да — потвърди Крик. — С малки изменения естествено.

Продължавах да се блещя.

— Правили сте го и преди? — попитах.

— Не точно по този начин, лейтенант Пери — привлече вниманието ми към себе си Джейн. — Но да, случвало се е да започваме атаката на Специалните части направо от кораба — когато не е възможно да използваме совалките. Разполагаме със специални десантни костюми, за да се защитим от горещината при проникване в атмосферата, но иначе си е съвсем като обикновен въздушен десант.

— Само дето в този случай ще видят сметката на кораба — рекох.

— Точно това е новият момент — усмихна се Джейн.

— Вие сте абсолютно побъркани! До един!

— Необходима черта на всеки добър военен стратег — отбеляза спокойно майор Крик. — При разрушаването на кораба наличието на свободно падащи тела е съвсем обичайно явление. Току-що приехме от Колониалните сили мигносонда, в която се съдържа точна информация за местонахождението на локаторната станция, така че знаем къде точно да се появим на орбита, за да спуснем хората си. Рреите ще си мислят, че са спрели атаката още преди да е започнала. Няма да знаят, че сме там, докато не ги ударим. А тогава вече ще е твърде късно.

— Стига някой да оцелее при десанта — подметнах.

Крик погледна Джейн и кимна.

— За това ще ни помогнат и Колониалните отбранителни сили — продължи Джейн. — През последните няколко дни те започнаха да монтират мигнодвигатели върху ракетни установки и да ги изстрелват към Корал. Когато засекат попадение върху щитовете си, установките изстрелват ракетите си в околното пространство. Имаме потвърждение за поражения на няколко ррейски кораба — сега вече те изчакват няколко секунди, преди да открият огън, за да могат да засекат евентуалните насочени към тях ракети. Предполагаме, че „Спароухок“ ще разполага с десетина секунди, преди да бъде ударен. Крайно недостатъчно за неподготвен екипаж, но ще стигне, за да махнем хората от кораба. Екипажът на мостика може дори да успее да изстреля няколко ракети, за да им отклоним вниманието.

— Екипажът ще остане на борда? — попитах невярващо.

— Ще носим костюми като останалите и ще поддържаме връзка чрез МозКом — отвърна майор Крик.

— Но ще бъдем на кораба поне докато не пуснем първия залп ракети. Трябва да ограничим употребата на връзка чрез МозКом, след като изоставим кораба — поне докато не навлезем надълбоко в атмосферата на Корал, — за да не се издадем пред рреите. Има известен риск, но коя военна операция е без рискове? С което стигаме и до вас, лейтенант Пери.

— До мен?

— Без никакво съмнение не бихте желали да сте на кораба, когато бъде подложен на обстрел — рече Крик. — От друга страна, вие не сте подготвен за подобен тип операции и сте тук при нас само в качеството ви на съветник. Тъй като не очакваме да се съгласите да дойдете с нас, ще ви осигурим совалка и ще пратим една мигносонда до Феникс, която ще отнесе там координатите ви с молба да бъдете прибран. На Феникс винаги има по няколко спасителни кораба в бойна готовност, така че след не повече от двайсет и четири часа ще сте на сигурно място. Въпреки това ще ви осигурим запаси от продоволствие поне за един месец. Совалката е оборудвана и със собствена аварийна мигносонда, в случай че нещо се обърка.

— С други думи, смятате да се отървете от мен.

— Нищо лично — рече Крик. — Тъкмо ще докладвате на генерал Киган за развоя на събитията досега и за срещата с консу.

— Сър, с ваше разрешение, бих искал да остана — рекох.

— Повярвайте, лейтенант, наистина нямаме място за вас — отвърна Крик. — Ще сте по-полезен, ако се върнете на Феникс.

— Сър, не искам да прозвучи нахално, но имате поне едно празно място в редиците си — казах. — Сержант Хокинг загина по време на преговорите с консу, а редник Аквински изгуби ръката си. Няма никакъв начин да ги замените с други войници преди началото на мисията. Може да не съм от Специалните части, но имам достатъчен боен опит. В най-лошия случай ще е по-добре от нищо.

— А преди малко ни нарекохте побъркани — изсумтя капитан Йънг.

— И оставам на същото мнение — потвърдих. — Вие наистина сте побъркани. Тъкмо затова ви е нужна цялата помощ, на която бихте

могли да разчитате. Освен това нека ви напомня — обърнах се към Крик, — че изгубих всички свои другари на Корал. Няма да е честно спрямо тях да се свирам на топло.

Крик погледна Далтон и попита:

— Докъде стигнахте с Аквински?

Далтон повдигна рамене.

— Подложена е на ускорен режим за възстановяване. Болката при толкова бързо израстване на ръката е ужасна, но ще е готова до следващия скок. Нямаме нужда от него.

Крик се обърна към Джейн.

— Вие решавате, Сейгън. Хокинг беше от вашето отделение. Ако искате замяна, имате я.

— Не искам *него* — отвърна Джейн, втренчила поглед в мен. — Но той е прав. Отделението ми е с човек по-малко.

— Чудесно — рече Крик. — Постарайте се да го въведете в курса на нещата. — Обърна се към мен. — Ако лейтенант Сейгън сметне, че няма да сте й полезен, ви напъхваме в совалката. Ясен ли съм?

— Напълно, майоре — отвърнах, без да откъсвам поглед от Джейн.

— Хубаво — рече той. — Добре дошъл в Специалните части, Пери. Вие сте първият живороден в редиците ни, поне доколкото ми е известно. Гледайте да не се изложите, защото, обещавам ви, в такъв случай рреите ще са ви последната грижа.

Джейн влезе в каютата ми, без да иска разрешение, в което нямаше нищо необичайно, тъй като бе мой старши офицер.

— Какви са тия идиотщини? — бяха първите й думи.

— Нали вече казах — вие сте с човек по-малко. Аз съм този човек. Останалото е математика.

— Взех те на този кораб, защото знаех, че ще те върнем със совалката. Пратят ли те обратно в пехотата, щеше да си с някой от корабите, участващи в общата атака. Даваш ли си сметка какво би означавало това в случай, че се провалим с локаторната станция? Това беше единственият начин да ти осигуря безопасност, а ти сам се отказваш.

— Можеше да кажеш на Крик, че не ме искаш — отвърнах. — Нали го чу? С радост би ме изритал в совалката и би ме оставил да се рея из тукашния космос, докато не дойдат да ме приберат. Не го направи, защото сама осъзнаваш безумието на вашия план. Знаеш добре, че ще се нуждаеш от цялата помощ, на която можеш да разчиташ. Джейн, нямах представа, че ще ме назначат при *теб*. Дори не знаех, че Хокинг е от твоя взвод, докато Крик не го спомена. Мислех единствено за това с какво мога да ти бъда полезен.

— Какво значение има? Това не е твоя мисия. Ти не си един от нас.

— Сега вече съм, нали? Намирам се на вашия кораб — благодарение на вас. Не е необходимо да се местя другаде. И без това хората ми бяха избити до един. А и сама каза, че всички принадлежим към човешкия род. По дяволите, и аз също като теб съм бил отгледан в лаборатория. Или поне тялото ми. Можех да съм един от вас. И ето, че съм.

Джейн не бе склонна да приеме нещата така лесно.

— Изобщо нямаш представа какво е да си един от *нас* — възрази тя. — Веднъж каза, че искаш да ме опознаеш по-добре. Какво по-точно искаш да знаеш? Имаш ли представа какво е един ден да отвориш очи и да установиш, че главата ти е цяла библиотека от информация — от това как се разфасова прасе до управлението на звездолет, — но не знаеш дори името си? И дали въобще имаш име? Имаш ли представа какво е да не си бил никога дете, нито да си виждал дете, докато не се озовеш един ден на изпепелена колония и не видиш малките трупчета? А може би трябва да ти разкажа как се чувства всеки от нас, когато трябва да разговаря за първи път с някой живороден и едва се сдържа да не го удари, защото вие говорите бавно, движите се бавно и дори мислите толкова бавно, та се питаме какво въобще търсите в армията? Или ще ти е интересно да научиш, че всеки войник от Специалните части мечтае за собствено минало? Та ние знаем добре, че сме чудовища. Знаем, че сме закърпени от останки на мъртъвци. Всеки път, когато се погледнем в огледалото, си даваме сметка, че виждаме друг човек и че единствената причина да съществуваме е, че той е умрял — изгубен е завинаги, поне за нас. И тогава започваме да си измисляме разни неща за този човек. Да си представяме какъв е бил животът му, децата, съпругът или съпругата, макар да знаем, че нито

едно от тези неща никога няма да ни принадлежи. — Джейн пристъпи към мен и се наведе. — Искаш ли да знаеш какво е да срещнеш мъжа на жената, която си била? Да го видиш изписано на лицето му, но да не почувстваш нищо, колкото и да се стараеш? Да знаеш, че отчаяно желае да те нарече с име, което не е твое? Да осъзнаваш, че всеки път, когато те поглежда, той вижда дълги години от един живот, който никога не е бил твоят собствен. Да знаеш, че той е бил с теб, бил е *вътре* в теб, че е държал ръката ти, докато си умирала, и ти е повтарял колко много те обича. Да знаеш, че не може да ти върне изгубеното, нито да те дари с утеха, не може дори да ти даде представа за това, което си била. Можеш ли въобще да си представиш какво е да жадуваш за нещо подобно? Какво е да се опитваш да запазиш някого в безопасност на всяка цена?

Още по-близо. Устните й почти докосваха моите, но не долавях и намек за желание за целувка.

— Ти си живял с мен десет пъти повече време, отколкото *аз* със себе си — продължаваше Джейн. — Ти си единствената връзка с онова, което съм била. Не можеш дори да си представиш какво означава това за мен. Защото ти *не си един от нас*. — И отстъпи назад.

Не свалях поглед от нея.

— Ти не си тя — рекох. — Веднъж вече ми го каза.

— О, за Бога. — Джейн махна безпомощно с ръка.

— Излъгах те, ясно? Аз *съм* тя и ти го знаеш. Ако не беше умряла, щеше да доживее до постъпването в КОС и те щяха да използват същия генетичен материал, от който са създали и мен. Може да са добавили и малко извънземна помия в миш-маша, но с теб е същото — и тъй щеше да е и с нея. Но човешката част от мен си е съвсем нейна. Липсват само спомените. Липсва ми целият този *друг* живот.

Вдигна ръце и ги притисна до бузите си.

— Аз съм Джейн Сейгън и го зная. Последните шест години са мои, те са истински. Това е *моят* живот. Но аз съм и Катрин Пери. Искам си нейния живот. Единственият начин да го получа е от теб. Джон, трябва да останеш жив. Без теб ще изгубя себе си завинаги.

Посегнах към ръката й и казах:

— Помогни ми да остана жив. Кажи ми какво трябва да зная за тази мисия, за да се справя. С какво мога да помогна на вашия взвод.

Помогни ми да ти помогна, Джейн. Права си — не зная какво е да си в твоята кожа, не зная какво е да си един от вас. Но не искам да се спотайвам в някаква тясна совалка, докато по вас стрелят. Аз също искам да остана жив. Справедливо е, нали?

— Да, така е справедливо — въздъхна тя.

Хванах ръката й и я целунах.

17.

„Сега е лесната част — написа ми Джейн. — Само се дръж“.

Вратите на хангара отхвръкнаха с взривове навън, последвани от експлозивно разхерметизиране, което ми напомни болезнено предишното ми пристигане в околностите на Корал. Само че този път хангарът не се изпълни с отломки от опасни предмети — единствените предмети в помещението бяха екипажът на „Спароухок“ и войниците, натикани в своите обемисти херметизирани десантни костюми. Подметките ни бяха приковани към пода с помощта на електромагнитни плочи, но малко след взривяването на вратите и отдалечаването на останките им на безопасна дистанция плочите щяха да бъдат изключени и щяхме да изхвърчим през отвора, отнесени от излитащия навън въздух — в хангара бе създадено повишено налягане, за да подсигури изхвърлянето ни.

Така и стана. Усетих, че краката ми се отделят от пода, и в следващия миг се почувствах, сякаш невидим гигантски молец ме отнася към зейналата дупка. По съвет на Джейн изпънах тялото си напред и само след броени секунди бях в открития космос, където се запремятах безпомощно. Толкова по-добре, защото трябваше да изглежда така, сякаш сме се озовали там неочаквано — в случай, че рреите ни наблюдаваха. В първия миг бях споходен от ужасен световъртеж и това продължи, докато се мъчех да се ориентирам къде е *горе* и къде *долу*. Всъщност *долу* бе на двеста километра под нас, където върху тъмната маса на Корал бавно се местеше разделителната линия между деня и нощта.

При следващото завъртане се озовах срещу „Спароухок“, който тъкмо бе ударен едновременно на четири места и силуетът му се озари от пламъци. Никакъв звук, нито гореща вълна, благодарение на вакуума между мен и кораба, но яркото сияние заместваше напълно останалите дразнители на сетивата ни. Като по някакво чудо „Спароухок“ отвърна на стрелбата и пусна четири ракети, които потънаха в мрака на космоса — към мястото, където вероятно се спотайваше врагът. Знаех добре, че част от екипажа все още е на

борда. Описах още един пълен кръг и когато се извърнах към „Спароухок“, той тъкмо се разцепваше на две под следващия залп от ракети. Сега вече хората там бяха обречени. Надявах се поне изстреляните ракети да попаднат в целта.

Носех се съвсем самичък надолу към Корал. Може би наблизо имаше и други войници, но нямаше как да ги видя, тъй като костюмите ни не отразяваха светлина и ни бе забранено да поддържаме връзка чрез МозКом, докато не навлезем в горните слоеве на атмосферата. Но нямаше друг начин, след като искахме да останем незабелязани. Продължих да падам, загледан в ръба на планетата, който поглъщаше звездите. Моят МозКом издаде мелодичен звук — напомняше ми, че е време да включа щита. Потвърдих командата и от раницата на гърба ми изскочи рояк наноботи. Те обгърнаха костюма ми с електромагнитна мрежа и ме затвориха в матовочерна сфера. Вече бях обгърнат от непрогледен мрак. Можех само да се радвам, че никога не съм страдал от клаустрофобия, инак със сигурност щях да се насера от страх.

Щитът е незаменим фактор при десанта на висока орбита. Защитава по два начина тялото на войника от високата температура, създавана при навлизане в атмосферата. Първо, защитната сфера се генерира, докато войникът е все още във вакуум, което намалява възможността за предаване на топлина чрез конвекция — освен ако намиращият се в сферата случайно не докосне стените й. За целта електромагнитното поле придържа тялото точно в средата и възпрепятства движенията му. Не е никак удобно, но е по-добре, отколкото да изгориш, когато в тялото ти се забиват нагорещени до звездна температура молекули.

Второ, наноботите поглъщат топлината и използват част от енергията, за да подсилват електромагнитната мрежа, която изолира войника. С времето високата температура унищожава част от наноботите, но на мястото им веднага се разполагат нови. Всичко е изчислено така, че нуждата от щита да отпадне, преди да се разпадне самият щит. В идеалния случай. Наноботите в раницата бяха настроени за условията на атмосферата на Корал, с малък аванс. Което не беше достатъчно, за да се чувствам напълно спокоен.

Долових леки сътресения веднага щом щитът ми навлезе в горните слоеве на атмосферата, Задник, който май не беше наясно

какво става, ми съобщи, че сме попаднали в турбуленция. Усещах, че се местя съвсем леко в непрогледната сфера, недостатъчно, за да се опра в стените, но стигаше, за да накара сърцето ми да се разтупти. Когато знаеш, че отвъд тази тънка преграда температурата е няколко хиляди градуса, всяко движение към нея е причина за безпокойство.

Ако в този момент някой на повърхността вдигнеше глава към небето, щеше да види стотици метеори, пресичащи нощния небосвод, и единственото разумно обяснение за появата им би била близостта на разрушения кораб на Колониалните сили. На няколко десетки километра височина отломките от кораб и падащите войници изглеждат по един и същи начин.

Триенето със сгъстяващата се атмосфера оказваше влияние и сферата ми започна да забавя падането си — няколко секунди, след като престана да сияе от свръхнагряване, се разпадна и аз изхвърчах от нея като пиле от счупена черупка. Сега вече наместо непрогледната черна стена виждах потънал в мрак свят, озарен на някои места от биофосфоресциращите водорасли, очертаващи контурите на кораловите рифове, и от далеч по-ярките светлини на лагерите на рреите и доскорошните човешки селища. Летяхме към последните.

„Край на радиомълчанието — изпрати съобщение майор Крик и за миг се сепнах — смятах, че е загинал на борда на «Спароухок». — Очаквам потвърждение от всички взводни командири. Войниците да се приближат до своите командири…“

На около километър западно от мен и на няколкостотин метра по-високо от позицията ми Джейн внезапно се превърна в ярка точка. Това съвсем не означаваше, че е запалила навигационни светлини, тъй като щеше да е истинско самоубийство да го направи в нощното небе. Просто моят МозКом ми показваше къде се намира. И други войници около мен започнаха да се обгръщат в бледо сияние — войниците от моя взвод, маркирани от системата. Размахахме ръце в атмосферата и започнахме да се приближаваме. Докато се снижавахме, върху повърхността на планетата изникна топографска мрежа с няколко указателни светлинки, струпани близо една до друга — локаторната станция и спомагателните инсталации.

Джейн започна да ни изпраща информация. Откакто се бях присъединил към нейния взвод, войниците бяха престанали да разговарят с мен — бяха се върнали към обичайния си начин на

комуникация чрез МозКом. Явно бяха решили, че след като ще се бия редом с тях, е време да свиквам с правилата им. Последните три дни бяха истински кошмар — когато Джейн ми обясни, че „живородените“ разговарят по-бавно, така и не си бях дал сметка за значението на подобна разлика. Войниците й си разменяха съобщения по-бързо, отколкото можех да мигна. Разговорите и обсъжданията приключваха, преди да разбера за какво става въпрос. И което бе още по-объркващо — те не ограничаваха съобщенията си до текст или звук. Прибягваха до способността на МозКом да предава емоционална информация и разделяха съобщенията си с кратки изблици на чувства, както писателят разделя думите с препинателни знаци. Някой ще подметне шега и всички, които я чуят, ще избухнат в смях чрез своите МозКом — и всичко това бе като да те удрят вълни на радост, да си пробиват път навътре в мозъка. В подобни случаи ме налягаше главоболие.

Не мога обаче да не призная, че това бе много по-ефикасен способ за „разговор“. Джейн ни запозна със задачите на мисията, целите и стратегията за една десета от времето, което щеше да отнеме на командир в редовните части. Огромно предимство, когато провеждаш оперативката, докато ти и войниците ти се носите към повърхността на планетата с главозамайваща скорост. Колкото и да е странно, успях да схвана почти всичко. Тайната, както открих, бе да престанеш да се съпротивляваш или да се опитваш да сортираш приетата информация по начина, по който си свикнал, на равномерно подавани порции. Приеми, че ще пиеш вода от пожарен кран, и отвори гърло докрай. Хубаво, че не се налагаше да отговарям.

Локаторната станция бе разположена на едно възвишение близо до неголямо човешко селище, окупирано от рреите. Преди нападението станцията бе използвана като команден център и рреите я бяха преустроили, възползвайки се от наличната техника и енергоизточници. Командният център бе заобиколен от отбранителни гнезда, но реалновременното изображение на района (осигурено от един от заместниците на Крик, който бе пристегнал към гърдите си нещо с възможностите на миниатюрен шпионски сателит) показваше, че тези позиции не са тежковъоръжени. Рреите бяха абсолютно сигурни, че получената от консу техника ще им помогне да унищожат вражеските кораби, преди те да успеят да доближат планетата.

Други взводове трябваше да превземат командния център, да открият и да обезвредят уредбата и да преустановят подаването на информация до спътниците на рреите. Задачата на нашия бе овладяването на ретранслаторната кула, от която наземният сигнал достигаше корабите. Ако в кулата имаше техника на консу, трябваше да спрем излъчването и да опазим техниката при предполагаемата контраатака на рреите. Ако ли пък там бяха монтирани само второразредни ррейски предаватели, щяхме да я взривим.

И в двата случая локаторната станция щеше да бъде дезактивирана и корабите на рреите щяха да се лишат от скъпоценната изпреварваща информация за появата на нашите сили. Кулата бе разположена на известно разстояние от станцията и относително добре охранявана в сравнение с останалия район, но според плановете ни щяхме да разредим вражеските сили още преди да се озовем на повърхността.

„Изберете си цели“ — нареди Джейн и ни предостави уголемена карта на района на предстоящите бойни действия. Ррейските войници и техните машини светеха в инфрачервено — тъй като не умееха да възприемат топлинните излъчвания, те не знаеха да прибягват до термомаскировка. Всеки от нас засече и маркира своята цел. Бяха ни инструктирали там, където е възможно, да поразяваме само живата сила, но не и техниката, която би могла да ни е от полза на по-късен етап. Не пушките убиват хора, а извънземните, които натискат спусъка. Оперативката приключи и се раздалечихме, в очакване да прелетим и последния километър.

На височина един километър оцелелите наноботи разпънаха управляем парашут, който предизвика рязко снижаване на скоростта на падане и ни позволи да се разположим на равни разстояния. Подобно на костюмите, парашутите също бяха в маскировъчен цвят, за да не се виждат на фона на нощното небе, нито да излъчват топлинни сигнали. Бяхме почти невидими, освен ако противникът не знаеше какво да търси в небето.

„Стрелба по избраните цели“ — заповяда майор Крик и тишината на нощта се разкъса от неритмичното потракване на пушките, които изстрелваха право надолу смъртоносния си метален заряд. Под нас настъпи кърваво меле, оцелелите бяха заобиколени от разкъсани трупове и имаха само броени секунди да реагират, преди да

ги споходи същата участ. Аз си бях избрал трима рреи в близост до кулата. Първите двама тупнаха, без да издадат нито звук, третият вдигна оръжието си към мрака и се приготви да стреля. Изглежда обаче мислеше, че съм някъде на повърхността, а не в небето. Повалих го, преди да успее да осъзнае грешката си. Само след пет секунди всички рреи, които се намираха на открито, бяха избити. А ние все още бяхме на няколкостотин метра височина.

Блеснаха прожекторни светлини — и бяха угасени с точни изстрели почти в същия миг. Засипахме траншеите и бункерите с ракети и унищожихме спотайващите се в тях противници. Други вражески войници започнаха да излизат от командния център и близкия лагер, забелязаха, че димните следи на ракетите водят нагоре, и откриха стрелба, но към местата, където се намирахме преди секунди, така че само ни помогнаха по-лесно да ги целим.

Набелязах една открита площадка близо до кулата за приземяване и наредих на Задник да подготви криволичеща траектория дотам. Тъкмо когато се приземявах, от една барака непосредствено до кулата изскочиха двама рреи и откриха стрелба по мен, докато тичаха към командния център. Простелях единия в крака и той рухна с крясъци. Вторият преустанови стрелбата и се съсредоточи върху бягането — използваше мускулестите птицеподобни бутове на задните си крака, за да набере скорост. Сигнализирах на Задник да прибере парашута и той изчезна в мига, когато бе изключено електромагнитното поле, а от наноботите остана само инертен прах. Прелетях последните няколко метра до земята, тупнах, претърколих се и се прицелих в отдалечаващия се противник. Търчеше по права линия, разчиташе на скоростта, вместо да притичва на зигзаг. Един единичен изстрел в средата на туловището бе достатъчен, за да го поваля. Зад мен вторият ррей продължаваше да врещи, но внезапно замлъкна след кратко хълцукане. Извърнах се и видях, че Джейн се е изправила над него; дулото на оръжието й все още сочеше трупа му.

„Ти си с мен“ — написа ми тя и ми даде знак да се отправим към бараката. Докато я приближавахме, на вратата се показаха още двама рреи и се затичаха, трети откри огън отвътре. Джейн се просна в прахта и отвърна на огъня, а аз продължих преследването на двамата бегълци. Тези вече знаеха за зигзаговидната маневра и успях да гръмна

само единия: вторият успя да се измъкне, след като се прикри зад един насип. Междувременно на Джейн й бе омръзнало да си разменя любезности с онзи вътре и изстреля една граната. Чу се глух взрив, бараката избухна в пламъци и отвътре изхвърчаха кървави късове от тела.

Приближихме се предпазливо и влязохме. Подът бе покрит с останките на рреите и натрошена електроника. Бързо сканиране с помощта на МозКом потвърди, че това е ррейска комуникационна техника, което означаваше, че сме проникнали в оперативния център на кулата. Отстъпихме назад и пуснахме по няколко ракети. Стените на бараката се разтърсиха от нови взривове. Сега вече кулата бе дезактивирана, макар че все още предстоеше да направим оглед на апаратурата в нея.

Джейн поиска доклад от останалите отделения и те потвърдиха, че районът е очистен, а кулата — превзета. Загубите бяха незначителни и се изразяваха в леко ранени, нямаше нито един убит във взвода. Другите етапи на атаката също се развиваха според плана, най-интензивно бе сражението около командния център, където нашите войници се биеха за всяко помещение. Джейн прати две отделения да подкрепят превземането на командния център, остави едно да пази труповете в кулата и разположи други две за охрана на периметъра.

„А ти — обърна се към мен — се качи в кулата и виж какво има там“.

Вдигнах глава. Стандартна радиотранслационна кула, висока около 150 метра и състояща се от метално скеле и стълби, построена от рреите веднага след пристигането им на планетата. Стълбите и подпорите бяха напълно подходящи за катерене благодарение на сходните телесни характеристики на рреите и хората. Закатерих се.

На върха духаше силно, върху тясната площадка бе монтирана антена и апаратура. Задник я сканира и направи сравнение с визуалните изображения в своята библиотека с ррейска техника. И тази се оказа от същия вид.

Каквато и информация да се приемаше, обработваше и изпращаше обратно, всичко ставаше в командния център. Надявах се, че ще успеят да го завземат, без да взривят всичко вътре.

Предадох кратко съобщение на Джейн. Тя ме информира, че колкото по-бързо си смъкна задника долу, толкова е по-малка опасността да бъда затрупан под отломките. Не се нуждаех от втора подкана. Докато се спусках, над главата ми се извисиха ракети — попаднаха право в антената и апаратурата на върха. От взрива се скъсаха придържащите метални въжета, заизвиваха се и заплашваха да отсекат главата на всеки, който има неблагоразумието да им се изпречи на пътя. Конструкцията се залюля. Джейн нареди да стрелят по основата на кулата и няколко ракети разкъсаха металните подпори. Кулата се наклони и започна да пада със зловещо метално стържене, което наподобяваше агонизиращ рев на чудовище.

Стрелбата откъм командния център бе заглъхнала и скоро оттам долетяха радостни викове, което ни подсказа, че рреите са се отправили към някой по-добър свят. Наредих на Задник да покаже времето за изпълнение на операцията. Трудно ми беше да повярвам, че са изминали само девет минути, откакто бях напуснал хангара на „Спароухок“.

— Тези нещастници така и не разбраха какво ги е сполетяло — рекох на Джейн и изведнъж се изненадах от звука на собствения си глас.

Джейн ме погледна, кимна и извърна очи към кулата.

— И по-добре за тях. Това е добрата новина. Лошата е, че вече са известени за присъствието ни. Дотук беше лесното. Трудното предстои.

Права беше. Очаквахме контраатака. Мощна.

— Искаш ли отново да станеш човек? — попита ме Джейн вечерта преди десанта. Бяхме в столовата и се готвехме да вечеряме.

— Отново? — попитах усмихнато.

— Знаеш за какво говоря. Да се върнеш в човешко тяло. Без изкуствени добавки.

— Разбира се. Остават ми някакви си осем години служба. Ако оцелея, ще се пенсионирам и ще се заселя на някоя колония.

— Което означава пак да си слаб и бавен — каза тя с обичайния за войниците от Специалните части такт.

— Не е чак толкова лошо — възразих. — А има и някои добри страни. Децата например. Възможността да се срещаш с други хора, без да ги изтребваш, понеже са извънземни и врагове на колониите.

— Ще остарееш и ще умреш — прекъсна ме Джейн.

— Е, да — казах. — Става с всички. Другото — вдигнах зелената си ръка и я завъртях — е неестествено, сама го разбираш. Пък и като стана дума за умиране, това е много по-вероятно, докато съм на служба. Честно казано, струва ми се малък шансът да доживея до възможността да стане обикновен колонист.

— Е, още не си умрял. — Тя се подсмихна.

— Защото има хора, които се грижат за мен — отвърнах. — Ами ти? Кроиш ли планове да се пенсионираш и да се отдадеш на спокоен живот?

— Специалните части не се пенсионират.

— Не ви е позволено, така ли?

— Напротив, позволено е — отвърна Джейн. — Службата ни е десет години, също като вашата, но без възможност да бъде по-кратка. Ние просто не се пенсионираме.

— Но защо?

— Защото през целия си съзнателен живот сме били това, което сме. Родени сме, за да воюваме, и го правим. За това ни бива.

— Не искаш ли да спреш да воюваш?

— Защо?

— Ами, първо, това ще намали драстично шансовете ти да загинеш от насилствена смърт — посочих. — Второ, ще ти даде възможност да изживееш живота, за който си мечтала. Нали знаеш — миналото, дето си го измисляте. Ние, от редовните части, сме си изживели живота, преди да постъпим на служба. Вие можете да си го изживеете след това.

— Лично аз не зная какво бих правила с него.

— Добре дошла в човешкия род — подметнах. — Та казваш, войниците от Специалните части никога не напускат служба?

— Е, познавам един-двама. Но не повече.

— Какво стана с тях? Къде отидоха?

— Не съм сигурна — отвърна неуверено Джейн. И изведнъж смени темата: — Искам утре да си с мен.

— Ясно — казах.

— Все още си твърде бавен. Не искам да пречиш на хората ми.

— Благодаря.

— Съжалявам — рече Джейн. — Знам, че не прозвуча тактично. Но ти си командвал войници. Разбираш какво ме безпокои. Аз съм готова да приема рисковете от това, че ще си до мен. Не мога да постъпя така и с другите.

— Разбирам. И ни най-малко не се обиждам. Не се безпокой. Ще направя всичко възможно да не съм бреме. Ако пропусна да забележиш, възнамерявам един ден да се пенсионирам. А за целта ще трябва поне да остана жив.

— Хубаво е, че имаш цел в живота.

— Така е — съгласих се. — Ти също трябва да помислиш за това. Както сама каза, човек трябва да има цел в живота.

— Не искам да умра — отвърна Джейн. — И това ако не е достатъчна цел.

— Какво пък — въздъхнах. — Ако някога си промениш решението, ще ти пратя картичка от мястото, където съм се заселил. Можеш да дойдеш при мен. Ще живеем във ферма. Ще отглеждаме кокошки. Ще садим царевица.

Джейн се разсмя.

— Шегуваш се, нали?

— Напротив — отвърнах и изведнъж осъзнах, че е точно така.

Джейн помълча малко, после подхвърли:

— Не мога да отглеждам животни.

— Откъде знаеш, след като никога не си опитвала?

— Кати обичаше ли подобни неща?

— Ни най-малко — признах. — Даже работата в градината й тежеше.

— Защо настояваш тогава? Явно не ставам за тая работа.

— Въпреки това обмисли предложението ми.

— Може и да го обмисля — обеща тя.

„Къде ли съм сложила резервния пълнител, по дяволите…“ — прати съобщение Джейн и в същия миг върху нас се посипаха ракети. Хвърлих се на земята миг преди да ме събори пороят натрошени камъни, който долетя откъм мястото, където стоеше Джейн. Вдигнах глава и видях потрепващата й ръка. Запълзях към нея, но бях прикован

от ожесточен огън. Претърколих се и се прикрих зад една скална издатина.

Когато надзърнах отново, видях неколцина рреи да се приближават към нас. Двама вече бяха близко на склона, третият помагаше на четвъртия да зареди ракета. Не хранех никакви съмнения накъде ще я изстрелят. Метнах една граната към двамата на склона и ги чух да бягат надолу. Отекна взрив, а междувременно аз се прицелих по противника с ракетомета. Съборих го, при падането той натисна спусъка, ракетата избухна между двамата и обгори лицето на другия, който изпищя, притисна очите си с лапи и хукна безцелно. Гръмнах го в главата.

Двамата рреи на склона бяха преодолели уплахата и отново напредваха към мен. Метнах още една граната към тях, за да им намеря поне за известно време занимание, и запълзях към Джейн. Гранатата тупна право в краката на единия от двамата, — взриви се и ги откъсна, като го лиши от възможността да участва в общото ни занимание. Вторият понечи да се прикрие. Пуснах по него друга граната. Този път не беше толкова чевръст.

Коленичих до Джейн — тя продължаваше да потрепва — и видях, че в главата й се е забило назъбено парче от скалата. УмнаКръв вече бе затворила раната, само по края са стичаха тънки струйки. Повиках я, но тя не отговори. От нейния МозКом приемах само болка, объркани послания и кратки емоционални изблици. Очите й бяха изцъклени. Знаех, че всеки момент ще издъхне. Улових я за ръката и се опитах да овладея световъртежа и да прогоня отвратителния спомен, че това вече съм го преживял.

Контраатаката бе започнала призори, малко след като превзехме локаторната станция, и се оказа не само „мощна“, а направо свирепа. Осъзнали, че са изгубили единствения си коз във войната, рреите се нахвърлиха с всички сили, за да си възвърнат станцията. Нападението им беше хаотично, заради липсата на време за подготовка, но въпреки това безмилостно. В далечината непрестанно се спускаха транспортни кораби, прехвърляха нови части на бойното поле.

Войниците от Специалните части също имаха какво да предложат. Прибягваха до изпреварваща тактика, като пращаха малки мобилни групи, които причакваха спускащите се кораби и откриваха стрелба право в хангарите веднага щом се разтворят вратите. След

малко рреите се сетиха да повикат въздушна поддръжка и следващите подкрепления вече можеха да бъдат разтоварени без опасността да бъдат подлагани на убийствен ракетен огън. Основната част от нашите сили бе заела позиция около командния център, но отрядът на Джейн остана на външния периметър, за да отвлича вниманието на настъпващия противник и да затруднява всячески подходите към центъра. Ето защо двамата с Джейн бяхме зад скалите и на няколкостотин метра от командния пункт.

Точно под нашата позиция друг отряд рреи започна да се катери нагоре. Време беше да се изтегляме. Пуснах две ракети, колкото да ги забавя, наведох се и вдигнах Джейн. Тя изстена от болка, но сега не бе време да мисля за това. Огледах се, избрах една малка издатина нагоре по склона и се отправих към нея. Рреите, изглежда, отново се бяха окопитили и стреляха по мен, за което можеше да се съди по свистящите над главата ми куршуми. Успях да се добера до издатината, наместих Джейн зад нея и изстрелях една ракета към преследващия ме противник. В мига, когато избухна, скочих и се затичах право към тях. Рреите се разкрещяха изненадано, очевидно не знаеха какво да правят с човек, който лети насреща им като снаряд. Превключих пушката на автоматична стрелба и ги разстрелях от упор още преди да преодолеят изненадата. Върнах се при Джейн и се свързах с нейния МозКом. Все още бе жива.

Следващият етап от изкачването ни щеше да е по-труден — стотина метра открита местност до неголяма работилница. Освен пехотата, която настъпваше от всички страни, този път над района кръжеше и ррейски самолет, търсеше цели на земята. Поисках от Задник да ми даде местонахождението на останалите войници от взвода и установих, че трима са близо до нас — двама от отсамната страна на склона, само на трийсетина метра, а третият отвъд билото.

Наредих им да ни прикриват, вдигнах Джейн и се затичах към постройката.

Все едно бягах през дъжд от метал. Земята под краката ми вреше от изстрелите, често на места, където подметките ми бяха преди секунда. Един куршум одраска левия ми хълбок, втори премина през долната част на бедрото. Успях да се задържа на крака и продължих да тичам. Чух зад мен първите трясъци от попадналите върху позициите на рреите наши ракети. Помощта бе пристигнала.

Ррейският самолет описа кръг и се насочи към мен, но бе принуден да се отклони, когато една ракета полетя към него. Успя да я избегне, но не и други две, които долетяха от различни посоки. Първата попадна в двигателя, втората се вряза през стъклото на кабината. Самолетът се разтресе, наклони се на една страна и за миг изглеждаше, сякаш ще остане във въздуха. Но в следващата секунда трета ракета проникна в кабината и избухна в ослепителни пламъци. Машината полетя надолу и се вряза с оглушителен грохот в земята. Стигнах до работилницата почти необезпокояван. Рреите бяха насочили вниманието си към прикриващите ни войници. Блъснах вратата с рамо, скочих вътре и сложих Джейн на един тезгях.

Едва тук, в относителното спокойствие на укритието, можех да я прегледам по-внимателно. Раната в главата й бе напълно запушена от УмнаКръв, невъзможно бе да се определи на каква дълбочина е проникнал камъкът, нито какви увреждания е предизвикал. Пулсът й бе наред, но дишането бе повърхностно и неравно. Случай, при който повишеният кислородопренасящ капацитет на УмнаКръв щеше да се окаже полезен. Вече не се страхувах, че ще умре, но не знаех какво мога да направя, за да й помогна да оживее.

Поисках съвет от Задник и той ми съобщи, че в командния център е оборудван малък полеви лазарет. Възможностите му бяха скромни, но имаше подвижна камера за стаза. Камерата можеше да осигури на Джейн стабилно състояние, докато я транспортират до някой от корабите и с него на Феникс, където да получи специализирана помощ. Спомних си как Джейн и екипажът на „Спароухок“ ме бяха натикали в подобна камера след първото ми пътуване до Корал. Време беше да върна услугата.

Няколко куршума профучаха през прозореца над мен — противникът си бе спомнил къде се намирам. Удобен момент да сменя позицията. Избрах следващия преход да е към един окоп на петдесетина метра зад работилницата, който се удържаше от наши войници. Съобщих им какво ще направя и те обещаха да ми осигурят огнева поддръжка, докато се добера до тях. Малко по-късно вече бях зад първата отбранителна линия и можех спокойно да се отправя към командния център.

Пристигнах тъкмо когато рреите започнаха артилерийски обстрел на центъра Очевидно вече не държаха да си върнат

локаторната станция и имаха намерението да я разрушат. Вдигнах очи към небето. Бе слънчево утро, но зад синевата прозираха отблясъци. Колониалният флот бе пристигнал.

На рреите нямаше да им отнеме много време, за да разрушат командния център и уредбата, получена от консу. Което означаваше, че аз също нямам много време. Шмугнах се в сградата и се затичах към лазарета, докато всички други бързаха да излязат навън.

Насред лазарета се издигаше масивна сложна машина. Изглежда, това бе локаторът на консу. Един Господ знае защо рреите го бяха разположили точно тук. Но в резултат лазаретът бе единственото помещение, което не бе надупчено от куршуми при атаката на Специалните части — заповедта бе уредбата да бъде пленена в изправно състояние. Битката тук се бе водила със заслепяващи гранати и ножове. Съдех за това по прободните рани върху труповете на рреите на пода.

Локаторът бе изтикан до една от стените. Не беше нещо особено. Единственият признак за връзка с околния свят бе малък монитор и сноп кабели до ррейския цифрообработващ модул. Локаторът едва ли подозираше, че след броени минути ще се превърне в купчина натрошен метал. Всички усилия по пленяването на проклетата машина щяха да идат на вятъра.

Командният център се разтресе. Престанах да мисля за локатора, сложих Джейн на едно легло и се огледах за стазисната камера. Открих я в съседното помещение. Приличаше на инвалидна количка с похлупак. Намерих два автономни енергоизточника на рафта до камерата, включих единия и хвърлих око на диагностичното табло. Имаше достатъчно енергия за два часа. Взех и втория, за по-сигурно.

Изтиках количката до Джейн тъкмо когато сградата бе ударена от поредния снаряд и осветлението угасна. Взривната вълна ме отхвърли към отсрещната стена, блъснах я с глава и се строполих върху смазан ррейски труп. Ярка светлина пулсираше зад затворените ми очи, придружавана от силна болка. Изругах и в същия миг почувствах, че по слепоочието ми се стича струйка УмнаКръв.

Светлините премигнаха и угаснаха, но през това време Джейн ми прати толкова мощна вълна емоционална информация, че трябваше да

се подпра на стената, за да не падна отново. Бе дошла в съзнание и през тези секунди получих от нея картина на това, което вярваше, че вижда. Имаше някой друг в помещението до нея, някой, който ужасно приличаше на нея, някой, чиито ръце докосваха лицето й. Да, това бе другата Джейн — такава, каквато я бях видял за последен път, но озарена от трепкащите светлини на центъра. След кратък мрак светлините се върнаха и видението изчезна.

Джейн помръдна. Наведох се над нея. Очите й бяха отворени и втренчени в мен. Включих се към нейния МозКом — тя беше в съзнание, но едва доловимо.

— Ей — прошепнах и я улових за ръката. — Джейн, раниха те. Вече си по-добре, но трябва да те поставя в стазисна камера, докато не ти осигурим специализирана помощ. Ти ме спаси веднъж, помниш ли? След този път ще сме квит. Само не се предавай, обещай ми.

Джейн ме стисна леко за пръстите и прошепна:

— Видях я. Видях Кати. Тя говори с мен.

— И какво ти каза? — попитах.

— Каза ми… — Тя млъкна и за миг си помислих, че ще я изгубя. — Каза, че трябва да отида на някоя колония с теб.

— А ти какво й отговори?

— Че съм съгласна — рече Джейн.

— Съгласна си?

— Да — каза Джейн и отново ми се изплъзна. МозКомът й показваше само хаотична мозъчна дейност. Вдигнах я на ръце и я положих внимателно в камерата. Целунах я, после включих устройството. Камерата се изолира от околния свят с тихо бръмчене: всички мозъчни и биологични функции на Джейн започваха постепенно да се забавят. Беше готова за транспортиране. Наведох се да наглася колелата и едва тогава зърнах щръкналия от коремната торбичка на проснатия на пода мъртъв ррей цифрообработващ модул.

Командният център се разтресе от поредното попадение. Въпреки че всичко в мен крещеше да бягам веднага, се наведох, сграбчих модула, приближих се до въвеждащия вал и го поставих върху него. Мониторът светна и изписа на ррейски наличните файлове. Отворих един от тях напосоки. Оказа се някаква схема. Затворих го и отворих друг. Върнах се на първоначалния списък и проверих дали има

нещо, което да е обозначено с гриф строго секретно. Имаше. Влязох в него и накарах Задник да ми преведе това, което виждам.

А това, което виждах, бе наръчник за използването на локаторната система на консу. Имаше чертежи, инструкции за работа, технически характеристики, съвети за действие при възникване на проблеми. С две думи, имаше всичко. Незаменим помощник, след като се сдобиеш със системата.

Следващият снаряд гръмна толкова близо до входа, че ме хвърли на пода сред прахоляк и отломки. Едно парче разби монитора, второ попадна в самия локатор. Уредбата спря да бръмчи и започна да пиука. Сграбчих модула, извадих го от вала, стиснах дръжките на количката и я забутах към изхода. Бяхме на броени метри от сградата, когато поредният снаряд избухна вътре и цялата сграда рухна.

Пред нас рреите отстъпваха — локаторът вече не беше сред приоритетите им. Десетки черни точки в небето скоро щяха да се превърнат в десантни совалки, натоварени с войници на КОС, горящи от желание да си върнат планетата. Един поглед нагоре ми бе достатъчен, за да се почувствам щастлив. Нямах търпение да се махна час по-скоро оттук.

Забелязах майор Крик — говореше с някакъв друг офицер. Изтиках Джейн до тях. Той я погледна, после вдигна очи към мен.

— Докладваха ми, че си пробягал близо километър под вражески огън с Джейн на гърба, после си се скрил в командния център малко преди рреите да го подложат на артилерийски обстрел. Ако не ме лъже паметта, твърдеше, че *ние* сме абсолютно побъркани.

— Не съм побъркан, сър — отвърнах. — Просто знам кога и за какво да рискувам.

— Как е тя? — попита Крик.

— Стабилизирана — отвърнах. — Но има доста сериозна рана в главата. Трябва да я транспортираме до лазарета колкото се може по-скоро.

Крик посочи една току-що приземила се совалка.

— Това е първият транспортен съд. Качвайте се и двамата.

— Благодаря, сър.

— *Аз* ти благодаря, Пери. Сейгън е един от най-добрите ми офицери. Радвам се, че успя да я спасиш. Ако беше сполучил и с

локаторната станция, щеше да ме направиш истински щастлив. Всички усилия да защитим проклетата машинария отидоха напразно.

— Като стана дума, сър — казах и извадих модула. — Струва ми се, че тук имам нещо, което може да ви се стори интересно.

Крик втренчи поглед в модула, после ме погледна намръщено и каза:

— Не смятате ли, че малко сте се поизхвърлили, капитане?

— Сто на сто сте прав, сър — ухилих се. — Само че съм лейтенант.

— Е, това е поправимо — подметна Крик.

Успях да натоваря Джейн на първата совалка. Аз трябваше да почакам още малко.

18.

Станах капитан. Но никога вече не видях Джейн.

След всичко, което се случи, първото от двете не изискваше кой знае какви усилия. Това, че бях пренесъл Джейн през няколкостотин метра вражески огън, бях я поставил в стазисна камера в намиращия се под артилерийски огън команден център и я бях измъкнал на сигурно място, бе достатъчно, за да впишат някоя и друга похвала в досието ми. Но както правилно бе отбелязал майор Крик, спасяването на наръчника за работа с локаторната станция бе тъкмо капката, нужна, за да прелее чашата. Какво да се прави? Получих още няколко медала за Втората битка за Корал и бях произведен в чин капитан. Дори на някой да му бе направило впечатление, че за по-малко от месец съм изминал нелекия път от капрал до капитан, този някой бе запазил наблюденията си за себе си. Аз също постъпих точно така. Междувременно се радвах на известна популярност, което бе свързано с постоянни покани за почерпка в баровете. Разбира се, когато си в Колониалните сили, всички напитки са безплатни. Важно е вниманието.

Техническият наръчник на локатора бе пратен директно в Отдела за военни разработки. По-късно Хари ми каза, че да го прелистваш било като да надзърташ в тефтерчето със записки на Дядо Господ. Рреите знаели как да използват системата, но нямали никаква представа за принципите на работата ѝ — нито щели скоро да придобият, дори ако им били осигурени подробни планове. Не били на нужното техническо ниво, и толкоз.

Знаем го, защото ние също не сме на необходимото техническо ниво. Самата теория, стояща зад изграждането на подобно устройство, ни караше да преосмислим много наши представи за физиката и устройството на света и да погледнем с други очи на технологията за производство на мигнодвигатели.

Хари бе прехвърлен в групата, която трябваше да намери различни практически приложения на новата технология. Беше ужасно доволен от новото си занимание, но Джеси се оплака, че бил станал

непоносим. Изглежда, най-после се бе събрал с другарчета, които „имат необходимите познания по математика“, макар че, ако питате мен, никой от тях не разбираше нищо от това, с което се занимават. Едно обаче е сигурно — консу не са раса, с която да си правим майтап.

Няколко месеца след Втората битка за Корал плъзна слухът, че рреите се били свързали с консу и настоявали за още напредничави технически средства. В отговор консу взривили кораба им и го пратили към най-близката черна дупка. Струва ми се малко прекалено, но може да е само слух.

След Корал получих няколко сравнително леки назначения, най-досадното от които бе тур из колониите в ролята ми на нашумял герой на Колониалните сили, за да покажа на колонистите колко добре ги защитаваме. „Колониалните отбранителни сили воюват за ТЕБ!“ — беше девизът на обиколката. След няколко месеца подобни представления бях готов за нещо по-сериозно, макар че нямаше нищо лошо в това да слизаш на планети, където не е необходимо да избиваш всички, които срещаш.

Когато кариерата ми на герой приключи, ме пратиха да служа на един от транспортните кораби за новобранци. Аз бях онзи, който се изправяше пред няколко хиляди старчока в нови тела и им казваше да се позабавляват, а после, след още седмица, им съобщаваше, че след десет години три четвърти от тях ще са мъртви. Доста сантиментална работа. Случваше се да вляза в столовата на транспортния кораб и да видя група нови приятели, събрали се около маса на приказка, както го правехме ние с Хари, Джеси, Алън, Маги, Том и Сюзан. Неизменно се питах колцина от тях ще оцелеят. Надявах се да са всички, но знаех, че повечето от тях няма да са такива късметлии като мен. След още месец-два помолих да ме прехвърлят на друга служба. Никой не възрази. Изглежда, нямаше мераклии да се задържат дълго на този пост.

Най-после дойде време да се върна на действителна военна служба. Не твърдя, че съм голям почитател на живота на фронтовата линия, но изглежда, ме бива за това. Какво да се прави, в този живот ми е отредено да съм войник. Сам избрах да стана войник и се справям относително добре. Някой ден ще се откажа, но докато този ден не настъпи, не ми остава друго, освен да си вървя по пътя. Дадоха ми взвод и назначение на „Таос“. Корабът е добър, същото мога да кажа и

за войниците под мое командване. Едва ли можеш да искаш повече в този живот.

Колкото и да е странно, не преживях тежко и второто. В края на краищата какво, като не се виждаме с Джейн? Бяха я откарали с първата совалка на „Амарило“, там докторът погледнал опознавателния й знак и наредил да я изтикат в ъгъла, където да остане в стаза, докато се върнат на Феникс, тъй като трябвало да я прегледа лекар от Специалните части. Доста по-късно и аз успях да се добера до Феникс на борда на „Бейкърсфийлд“. По това време Джейн вече бе дълбоко в катакомбите на медицинския сектор на Специалните части, недосегаема за простосмъртните и дори за наскоро изпечен герой като мен.

След това ме наградиха, повишиха ме и ме пратиха да се перча из колониите. По някое време получих съобщение от майор Крик, че Джейн вече е оздравяла и е прехвърлена, заедно с оцелелите от „Спароухок“, на нов кораб, „Хвърчило“. Което означаваше, че няма никакъв шанс да се свържа с нея. Специалните части са си специални части. Или Призрачните бригади — което по ви харесва. Нямате право да знаете къде са дислоцирани и с какво се занимават, освен ако не се срещнете случайно с някой от тях.

Всичко, което знам, е, че тя съществува някъде там. Всеки път, когато срещна някой войник от Специалните части, той ми праща кратко послание, като сигнал на дирещи се в океана подводници, само дето носи емоционална информация, изразяваща уважение. Аз съм единственият „живороден“, служил в Специалните части — макар и за кратко — и спасил един от техните. И пак аз превърнах операция, заплашваща да завърши с провал, в блестящ успех. Отвръщам мълчаливо със сходен сигнал, но не казвам нищо, защото не бива да ги издавам. Такъв е правилникът в Специалните части.

Но не видях Джейн нито на Феникс, нито след това.

Затова пък получих от нея писмо. Малко след като ме назначиха на „Таос“, Задник ме информира, че имам съобщение от анонимен адресат. Това беше нещо ново — никога не бях получавал анонимни послания чрез МозКом. Отворих го. Имаше картина на пшенично поле, ферма в далечината и изгряващо слънце на хоризонта. Можеше да е залез, но нямах такова усещане. Необходима ми бе почти цяла секунда,

преди да осъзная, че това е пощенска картичка. След това чух гласа й — глас, който познавах в два различни живота, от две жени.

„Веднъж ме попита дали Специалните части се пенсионират и аз ти отвърнах, че не зная. Но вече зная. Има едно място, където можем да отидем, ако желаем, и да се научим на това какво е да си обикновен човек. Когато ми дойде времето, мисля да се възползвам от тази възможност. Ще ми се да се присъединиш към мен тогава. Не е задължително да се съгласяваш. Но ако искаш, знай, че и аз го искам. Ти си един от нас, ако още не си го разбрал“.

Спрях да слушам за около минута. Продължих чак когато бях готов за това.

„Част от мен принадлежи на една жена, която някога си обичал. Струва ми се, че тази част иска отново да бъде обичана от теб, и аз да те обичам. Не мога да бъда само тази част. Мога да съм такава, каквато съм. Но си мисля, че би могъл да ме обичаш, ако го желаеш. Аз го искам. Ела при мен, когато можеш. Ще те чакам“.

И това бе всичко.

Спомних си деня, когато стоях за последен път над гроба на жена ми, а после си тръгнах, без да съжалявам, защото знаех, че това, което бе тя, не се намира в онази дупка в земята. Започнах нов живот и пак я срещнах в жена, която имаше съвсем друга личност. Когато дойде краят на този живот, ще го напусна без съжаление, тъй като вече знам, че тя ме очаква в друг, различен живот.

Не съм я виждал от последния път, но зная, че ще я видя. Скоро. Много скоро.

ПОСЛЕСЛОВ

Пътят на този роман до печатницата бе изпълнен с вълнения и изненади, с помощ и съвети от много и различни хора, така че ми е трудно да открия точното място, откъдето да започна.

Но нека бъде с онези, които имат пръст в сътворяването на книгата, която сега държите в ръцете си. Първо, и най-напред, благодарности на Патрик Нилсън Хейдън, задето купи ръкописа и бе първият му редактор. Благодаря също и на Тереза Нилсън Хейдън за невероятно добрата й работа, съчувствие, съвети и приятелски разговори. Донато Джанкола нарисува корицата, която стана много по-добра, отколкото бях очаквал. Донато е страхотен фен на рока, също и Ирен Гало, но мисля, че аз бях причината тя да се запали по „Бийч Бойс“. На всички останали от „Тор“: безкрайна признателност и обещавам да науча имената ви до следващата книга.

По онова време неколцина души предложиха услугите си в ролята на „бета-тестери“ срещу обещанието да ги спомена в послеслова на книгата. За мое съжаление изгубих пълния списък (беше преди няколко години), но сред тези, които ми изпратиха оценките си (без определен ред), бяха Ерин Рурки, Мери Ан Глейзър, Кристофър Макълоу, Стив Адамс, Алисън Бекър, Линет Милет, Джеймс Конч, Тифани Карън и Джефри Браун. Имаше поне още толкова, които съм забравил и чиито имена не успях да открия в имейл архива. Моля за прошка, благодаря за усилията и обещавам следващия път да съм по-внимателен със списъка. *Кълна се.*

Дълбоко съм задължен на следните писатели на фантастика и фентъзи и редактори за помощта и приятелството и се надявам, че ще мога да им отвърна със същото: Кори Доктороу, Робърт Чарлз Уилсън, Кен Маклеод, Джъстин Ларбалейстър, Скот Уенсфилд, Чарли Строс, Наоми Крицър, Мери Ан Моханрадж, Сюзан Мери Гропи и най-вече на Ник Сейгън, чието фамилно име използвах в книгата (в памет на баща му), чудесен мой приятел и многоуважаван член на Обществото за взаимно сритване на задници. Много успехи на моя агент Етан

Еленберг, който имаше задачата да убеждава хората да публикуват тази книга на различни езици.

Благодаря на приятелите и семейството ми, които ми помогнаха да не изгубя разсъдък: Девен Десай, Кевин Стампф, Дейниъл Мейнц, Шара Зол, Наташа Кордъс, Стефани Лин, Карен Мейснър, Рик Макгинис, Джоуи, Рубики, Карен и Боби Басей, Тед Рол, Шели Скинър, Ерик Зорн, Памела Рибон (страхотна си!), Майкъл Бърнс, Бил Диксън и Рейгъв Ейвъри. Сърдечен поздрав на читателите на „What-ever“ и „By the way“, които преживяха заедно с мен всички издателски неволи. Целувка и любов на Кристин и Атена Скалзи, които трябваше да понесат толкова много. Мама, Хедър, Боб, Гейл, Карен, Дора, Майк, Бренда, Ричард, всички племенници, братовчеди и други роднини (доста са). Със сигурност съм забравил много хора, но не бива да прекалявам с търпението ви.

И накрая: благодаря ти, Робърт А. Хайнлайн, и съм ти задължен за всичко онова, което, след прочитането на тази книга, е вече очевидно.

Джон Скалзи

юни 2004

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.